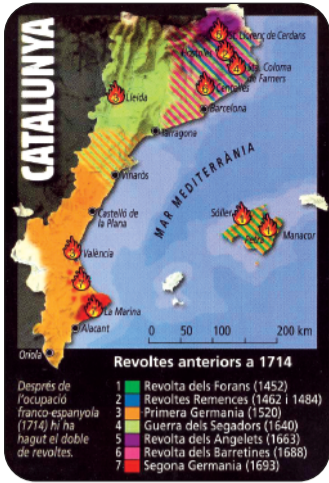


L'ESTEL

L'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568



www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.cat

AMB EL PATROCINI DE



A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ



ANY XXVIII. NÚMERO 658

1^{ER} DE SETEMBRE DEL 2009

PREU: 2 €

S A R À P I T A

CIUTAT



N' Antoni i na Xisca estiuegen a la casa que el seu padrí va construir a Sa Ràpita fa 60 anys. Tel. 647 269 256



Fa 39 anys que en Vicenç Barceló va obrir l'Hostal Bris, amb cafeteria i estanc al carrer Calamar,8 de sa Ràpita. L'hostal te 20 dobles que se lloguen a 38 euróns berenar inclòs. 971 640 249



Fa 14 anys que en Salvador Galmès de Petra va publicar la seva autobiocatura (la caricatura de la seva vida en català. Ara, ben prest sortirà el mateix llibre, corregit i augmentat en castellà. En Salvador estiueja a Sa Ràpita. 971 919 600



Fa 15 anys que na Joana Puigserver de Campos te la casa de l' Avinguda Miramar,38 de Sa Ràpita que li deixa la tia Maria Mascaró. Son pare, Damià Mascaró que era mestre d'obres va construir total l'illa de cases. 660 204 924



Na Mercè Galeano fa feina a una floristeria de la Rambla. Opina que la Rambla estarà millor si els bars hi posen terrasses. 665 121 675



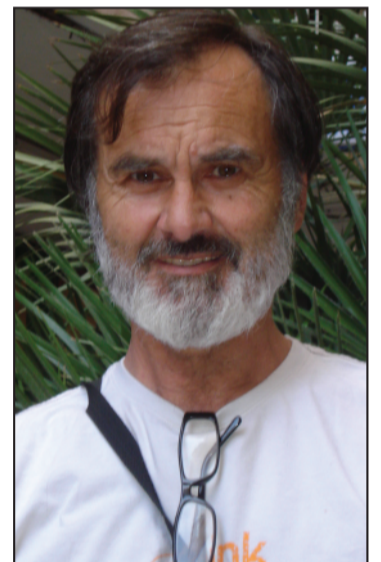
Fa un any que na Pepita Ramos regenta el Bar ca na Pepi al carrer de la Sípia,2 de Sa Ràpita. Tel. 616 191 787



Fa 58 anys que n' Antoni Vidal i na Miquela Mas (de can Frare), tenen casa a l' Avinguda Miramar,79 de Sa Ràpita. 971 640 528



Fa 6 anys que la família Oriola de Barcelona estiueja i passa qualque cap de setmana al seu xalet del carrer Calamar,28 de Sa Ràpita. Tel. 619 241 127



Fa 55 anys que N' Antoni Colom pinta paisatges amb tota classe de tècniques al seu estudi del carrer Reina Maria Cristina,75 de Ciutat. 971 907 673



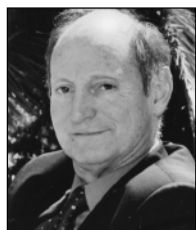
En Joan Vera i na Caterina Maiol estiuegen a la seva casa del carrer Miramar de Sa Ràpita. En Joan és mestre d'obres amb 5 picapedrers, 676 494 045



Fa 42 anys que en Carles Roig, a qui veiem amb els seus amics, estiueja a Sa Ràpita, actualment al carrer Bacallà,13. 639 619 588

Cafè Gavina
Paseo Marítimo, 8 - Tel. 971 58 54 25
CALA MILLOR

LA REVISTA DELS EMPRESARIS



PERE FELIP I BUADES

A les ordres del BCE, el Govern promou la privatització i liquidació de les Caixes

El 27 de juny el Consell de Ministres ha aprovat mitjançant un Real Decret Llei el Fons de Reestructuració Ordenada Bancària (FROB): 9.000 milions ampliables fins 36.000 el 2009 i fins a 99.000 els anys següents. Segons la UGT, “és una de les mesures econòmiques de major calat polític d'aquesta legislatura”, ja que genera un nou mapa financer.

És un diner destinat a privatitzar les caixes d'estalvi, a promoure fusions i liquidar oficines i llocs de feina. Molts consideren que no hi ha raó tècnica o econòmica, que és una decisió política. Des de fa anys la Comissió Europea vol liquidar tot allò que encara resta de banca pública a Europa, i en particular les caixes espanyoles, semipúbliques.

L'operació actual s'emmarca en els mesures de rescat dels bancs llançades pel G20 i la UE el novembre, en les que el Govern ja havia compromès 128.000 milions d'euró.

El Fons estarà controlat pel

Banc d'Espanya i tindrà potestat per intervenir les Caixes i ordenar fusions interregionals o vendre-les sense que les comunitats autònomes o els ajuntaments puguin oposar-s'hi. En aquest cas, el Banc d'Espanya llevarà el gestors i adquirirà quotes participatives amb drets polítics (amb dret a participar en els decisions estratègiques de gestió de la Caixa). A això s'oposen CCOO i UGT, perquè donar drets polítics a quotes participatives obri la via a la privatització, encara que el decret llei ho descarta.

El FROB també ajudarà a les caixes i bancs que vulguin fusionar-se i necessitin capital, a condició d'“eivar la solvència i reduir l'estructura de costes” (tancar oficines i acomiadar).

D'aquesta manera, el Govern se doblega per complet a les exigències dels banquers contra la patronal de les caixes (“amb amics com Zapatero i salgado, no fan falta enemics”, va dir en Quintás, president de

la CECA). Obrí foc en Fernánades Ordoñez governador del Banc d'Espanya: *les aportacions de diner no han d'esser incondicionals, sinó que exigeixen una reestructuració de les institucions que rebin recursos públics. El que significa reestructuració és que no puguin quedar el mateix nombre d'institucions*”. I recomana la “racionalització de les estructures de cost i corregir l'excés de capacitat del sector”, seguir tancant oficines. El recolza el governador del BCE, Trinchet: “gran part de la recuperació depèn de que els bancs tornin a deixar doblers, i per això part del sector s'ha de reestructurar. El Govern ja te reservat uns doblers per això i ha de fer tot el necessari per actuar amb la major rapidesa”. Ambdues opinions coincidents amb les del president del BBVA, Francisco González, qui advertí “del perill que els governs alimentin a entitats financeres zombies, bancs o caixes inviubles que són mantingudes de manera artificial”. És un tauró.

I és que segons alguns, no hi ha negoci per a tots i sobra entre un 20 i un 25% de les actuals entitats financeres. Els diversos estudis dels bancs parlen de tancar 10.000 ó 12.000 oficines i suprimir 35.000 ó 40.000 llocs de feina.

El Govern posa els doblers, i els dona a un agent del capital financer com n'Ordoñez, a fi que acomiadi massivament i tanqui les oficines on van els pensionistes, els aturats, els treballadors, els petits comerciants.

És que no fou elegit en Zapatero per a defensar els llocs de feina? És que no li exigeixen milenars de treballadors que prohibesqui els acomiadaments?

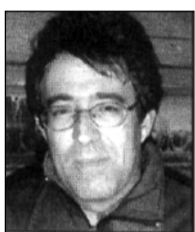
¿Perquè el Govern no intervé el conjunt del sistema financer, l'expropia i organitza una banca pública al servei de la ocupació i dels serveis públics? A Zapatero ningú li donà el seu vot a fi que regalés centenar de milers de milions

d'euró als especuladors que arruïnen el país, que desnonen als treballadors en atur, que no presten a les pimes, que utilitzen els recursos que els dona el Govern per a repartir dividends i eixugar les pèrdues de la seva aposta pel totxo.

És que poden acceptar això les organitzacions polítiques i sindicals dels treballadors?

Setmanes anrera, els sindicats han rebutjat aspectes fonamentals del pla, mentre expressaven posicions un tant diverses. Per una banda, declaracions que semblaven acatar el pla per correspondre als plans de la UE de rescat bancari. Per altre banda, afirmacions de que defensaran els llocs de feina.

Els treballadors sols poden reclamar a les seves organitzacions que s'apleguin per tal d'exigir al Govern que anul·li el FROB, destitueixi n'Ordoñez, recuperi els doblers dels bancs, garanteixi els 270.855 llocs de feina del sector financer, prohibesqui els acomiadaments.



ANDREU SALOM I MIR

El republicanisme ha tingut un paper de primer ordre en el naixement i en la formació de les democràcies modernes. L'ideal republicà, entès com a comunitat de ciutadans sobirans basada en el dret i en el bé comú, té una llarga tradició de pensament polític que arrenca en el món greco-romà (especialment rellevants són les aportacions de Plató i, sobretot, de Ciceró, per al qual república vol dir ‘allò que pertany al poble’) i que es referma amb la Il·lustració francesa (amb contribucions importants de Rousseau i

Voltaire). Particularment significativa és la contraposició de república i monarquia, en tant que aquesta, representada per un rei, assumeix, en virtut del naixement, prerrogatives i poders negats als altres ciutadans, cosa que viola el principi de la igualtat republicana (igualtat que la jacobina república francesa va pervertir en transformar-la en una uniformització anorreadora).

En alguns països, la monarquia representa la voluntat arbitrària, no ja d'un sol home (aquest aspecte pertany al passat), sinó d'una classe social i política determinada, representada per una oligarquia dominant i un alt funcionariat de ressons hereditaris (Espanya

Republicanitzar

n'és un bon exemple). A l'Estat espanyol, d'ençà la restauració borbònica, fa més de trenta anys, impera una llei del silenci emparada per les forces polítiques que van legitimar la transició espanyola i la Constitució. Tal fet constitueix un cercle ideològic tancat que blinda, amb la complicitat dels mitjans de comunicació, una figura hereva d'una dictadura feixista, la del rei Joan Carles, fet que representa una anomalia molt notable, especialment greu tractant-se de la institució del cap d'estat. L'opacitat informativa, la muralla de silenci que envolta la casa reial, és tan gran, que la mesa del Congrés, amb l'aval del Tribunal Constitucional, es nega a tramitar qualsevol pregunta o iniciativa

al respecte, la qual cosa palesa un terrible dèficit democràtic que no es dona a cap més monarquia parlamentària. És aquí on prenen molt de sentit unes paraules de Francesc Pi i Margall, president de la Primera República espanyola: “La República té sobre la Monarquia l'avantatge que porta la racionalitat, i no l'absurditat”.

Tot el que envolta la monarquia espanyola és un tabú insondable. Les hermètiques partides pressupostàries destinades al rei i la seva família són tan ignotes com suposadament quantioses (les cases reials que encara existeixen són controlades pels parlaments dels països respectius, però aquesta no), la qual cosa representa un

llast del passat, una antigalla farragosa de privilegis que prové de l'*statu quo* franquista. La qüestió reclama, sens dubte, un debat ideològic profund que desencalli aquesta pseudo-democràcia que patim i que, alhora, enceti un procés que doni per finalitzada una institució, la monàrquica, que ha estat superada pel temps (fixem-nos, només, quantes monarquies hi havia a Europa fa un segle i quantes n'hi ha ara). Cal recuperar, i posar al dia, doncs, els valors republicans, populars i democràtics, en què els ciutadans incideixin realment en les decisions polítiques, i on el càrrec de cap d'Estat no sigui hereditari o de designació arbitrària, sinó un càrrec electiu.



BERNAT JOAN I MARÍ

He escrit d'altres vegades, en aquest mateix diari, que un dels problemes fonamentals que entenc que presenta el sistema democràtic a l'Estat espanyol és la manca d'independència del poder judicial. Sense una separació de poders clara (i necessària) el funcionament del sistema democràtic queda inevitablement enterbolit.

La manca de credibilitat de la Justícia a l'Estat espanyol constitueix, a més a més, un camp adobat per a la demagògia. Resulta molt fàcil fer venir les coses bé, d'acord amb els propis plantejaments, i això en política es fa d'una manera sistemàtica. Tractar tothom d'igual manera no és gens ni mica fàcil, sobretot tenint en compte que les possibilitats d'actuar de les persones no són, ni molt manco, iguals, sinó que justa-

ment es caracteritzen per les seues dissimetries. En aquest sentit, estic convençut que hi ha persones, a la nostra societat, que consideren que per norma general un detingut no ha de ser emmanillat, però que troben molt bé l'emmanillament dels exalts càrrecs del govern d'en Jaume Matas que han estat detinguts. I viceversa: estic ben convençut, així mateix, que hi ha persones totalment contràries a veure caps polítics emmanillats però que troben molt bé de veure-hi delinqüents comuns (o que trobarien molt bé, també, veure-hi polítics, si no fossin del seu partit).

De la mateixa manera, avui hi ha qui considera un autèntic abús una possible sentència del Tribunal Constitucional en contra del nou estatut de Catalunya (que ho és, certament), i, en canvi, espera les actuacions de la Justícia com el manà per a l'esquerra de les Illes Balears i Pitiüses. Allò que és bo segons un resultat previsible és

dolent, també segons un resultat bastant fàcil d'anticipar.

No fa falta ser Kant per saber que tot això fa perdre credibilitat a les persones que es dediquen a la vida pública, fa perdre credibilitat al sistema judicial i converteix la política en un circ. De vegades hom no sap si es troba davant debats fonamentals oberts al si de la nostra societat o davant un programa de telebrossa protagonitzat per jutges i per polítics.

En el cas de la sentència del Tribunal Constitucional en relació a l'Estatut de Catalunya, des del meu punt de vista, les coses no poden ser més clares: la gent va votar, en referèndum, el nou estatut. Per tant, democràticament, la cosa no té més trellat: allò que ha votat la gent és el que ha de prevaldre. Quina legitimitat té el TC, un tribunal d'excepció que no existeix a la majoria d'estats democràtics, per qüestionar la voluntat del poble de Catalunya? De fet, allò

que hi ha en joc és saber si els catalans del Principat tenen o no dret a decidir. I, per tant, qual-sevol sentència del TC, encara que fos favorable, constitueix un acte de violència simbòlica que, per dignitat nacional, no s'hauria d'acceptar de cap de les maneres.

Però, si acceptam que la Justícia està fortament polititzada (i que aquesta politització és ben previsible que es posi de manifest en una sentència com la de l'Estatut del Principat), no podem després afirmar, com va fer el president Antich, que allò que es digui des de l'administració de Justícia "no es pot discutir".

Perquè la manca de confiança en la independència del poder judicial desaparegui, s'han de produir alguns canvis imprescindibles, que la Transició més o menys ha començat en d'altres àmbits, però que encara no han afectat aquesta administració. En

primer lloc, és necessari que l'administració de Justícia s'adapti a la pluralitat nacional de l'Estat. Perquè els jutges i els fiscals han de continuar enquadrats en cossos "nacionals" (espanyols), i no adaptar-se a la divisió de l'Estat en comunitats autònomes. Perquè professors o metges són funcionaris de la comunitat autònoma i, en canvi, jutges i fiscals ho són de cossos de l'Estat?

En segon lloc, haurien de ser molt escupolosos en el compliment de les lleis (de totes les lleis). Per tant, també de lleis que no s'adaptin a la mentalitat estrictament centralista, com ara la Llei de Normalització Lingüística. Quina confiança podem tenir en la independència política del sistema judicial, quan la meitat dels jutges que exerceixen a les Illes Balears no dominen correctament, oralment i per escrit, una de les dues llengües oficials de la comunitat autònoma?

QUIM GIBERT
coautor d'*Elogi de la transgressió*

Nord de França, segle XIX. Un convicte fugit cerca fer nit entre els veïns d'un indret rural. El bisbe de la contrada l'acull en el seu mas. A mitja nit, el prelat sent remor en el menjador. Es lleva i ensopega amb l'hoste robant, el qual li endinya un ventallot que el fa caure a terra inconscient. L'endemà el convicte aixeca sospites a un escamot de policies arran dels objectes de valor que tragina, que són identificats com a pertinences episcopals. L'home és immediatament detingut i portat davant del bisbe. En veure'l, la reacció del prelat és la d'afegir a la bossa del convicte uns

canelobres: «Li vaig dir que això també s'ho podia endur. I no oblidí que em va prometre que a partir d'ara seria un home nou». I, seguidament, el bisbe fa veure que tot plegat ha estat un malentès i, per tant, demana al caporal que alliberi al detingut. Amb els diners obtinguts gràcies al gest del prelat, Jean Valjean, nom del fugitiu, adquireix i fa reviscolar, en una ciutat empobrida, una fàbrica que anava de mal borràs. La del bisbe haurà estat una bona inversió moral: converteix un perdulari en una persona bona i emprenedora. Es tracta del començament d'*Els miserables*, una obra de Víctor Hugo que enganxa a la primera justament perquè la magnanimitat episcopal atura la possible confrontació. El filòsof Francesc Torralba afirma que l'ull per ull crea un cercle viciós, que es transfor-

marà probablement en una espiral de violència. I que el perdó, per contra, trenca aquesta cadena, trivial a la vegada que terrible, de causes i d'efectes: «Introdueix un element nou. Obre un futur, obre la possibilitat d'una vida diferent, perquè suscita noves possibilitats en l'ésser humà». En aquest sentit, n'hi ha que quan veuen una nou només veuen una nou. I d'altres, com ara el citat bisbe, que també hi veuen una noguera, perquè hi veuen més enllà del primer cop d'ull. Donar vida és una manera de donar sentit a la teva vida.

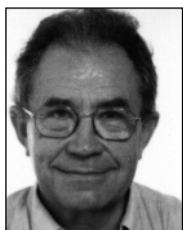
«Dones com les d'aquest polític, que malgrat tot s'arreglaren al seu costat, són les que fan que el món no s'enfonzi». És el comentari d'un amic, al qual no vaig dubtar a donar la raó. I és que temps enrere es va veure obligat a

dimitir un governador nord-americà, amb projecció de futur, que feia lleis perseguint la prostitució i, paral·lelament, ell mateix era client de diferents cases de barrets. Així i tot, la seva muller va aparèixer junt amb ell quan públicament l'home va confessar el seu comportament hipòcrita. No passem per alt que els mortals naixem immadurs, però, amb una enorme capacitat per madurar. En conseqüència, no ens ha de saber greu esforçar-nos perquè els altres siguin millors. La magnanimitat de la senyora d'aquest alt càrrec és admirable. Ha estat encara més admirable la resposta d'aquells sud-africans que per mitjà de la Comissió Veritat i Reconciliació han pogut cicatrizar les ferides de l'apartheid.

Jack Lang, en un assaig sobre Nelson Mandela, detal-

la que l'esmentada instància multiètnica va esdevenir l'espai perquè els autors de violacions dels drets humans comesos per motius exclusivament polítics, entre 1960 i 1994, tinguessin la possibilitat d'explicar els fets ocorreguts i, llavors, sol·licitar l'amnistia. Lang diu que més que justícia es va tractar d'una confessió pública: «la trobada d'autors de crims amb les seves víctimes va permetre a uns prendre consciència del que se'ls havia fet fer, i als altres, particularment als parents d'innombrables torturats, poder per fi començar a viure de nou». L'esport sud-africà, on l'afició negra i blanca semblaven irreconciliables, també ha viscut canvis positius. Tant és així, que aquest episodi de confraternitat esportiva ha engrescat Clint Eastwood a dur-lo al cinema properament.

Un nou començament



ALEXANDRE PINEDA
FORTUNY

Quan germanívolament, hom sent l'expressió que la catalanitat és un sentiment, que l'amor a la llengua també n'és, no pot estar-hi més a favor, emperò és un valor massa estricte, jo en faria un sincretisme de quatre factors, al voltant dels valors del sentiments, la raó, i sumant-t'hi l'aspecte negatiu del tracte en totes les vessants de l'estat envers nosaltres, la realitat espoliadora, l'arrogància del colonialista fins i tot la del perdonavides catalanòfob, està despertant moltes voluntats d'emancipació, per simple pragmatisme i comparació a d'altres trossos de l'estat, també n'hi veig un quart que és el projecte d'una societat que no es conformarà amb el mimetisme de les configuracions socials actuals i veïnes, sinó que anirà més enllà, estructurant un benestar social exemplar. Potser a l'anar escrivint em sortiran d'altres aspectes per conceptualitzar en relació als quatre esmentats.

Un per un els valors són positius, els sentiment de pertinença, els lligams i defensa de la llengua i de la cultura en general; el veig multiplicat quan hi afegim el valor de la raó: la raó de la justícia que ens mereixem d'esdevenir lliures del regne espanyol, com a organització jurídica i política que ens va a la contra, aquesta extensió ens porta a l'emancipació, traduït vol dir: llibertat, democràcia, independència, com a mata de jonc unides, formant un tot. La rebel·lia que provoca el conèixer el saqueig per Espanya envers Catalunya, també és important, i aquesta noció aporta elements humans nous; dins d'aquesta sola i important visió tant certa, es declaren independentistes, catalans que no tenen cap més valor que aquest com a prioritari, que momentàniament obvien els culturals i d'altres valors, comencen a tenir una perspectiva, i saben que en els fronts de poder no en tenen cap més que la seva perdurabilitat i la pròpia insubstancialitat ètica, estètica i mental.

Quan esmento Catalunya,

no deixo de pensar en les Balears, o en el País Valencià, al cap i a la fi, el problema doncs, són per a les tres nacions, doncs el tracte per part d'Espanya, és igualment pregonament discriminatori, d'exploació econòmica i de buidatge cultural. Ara amb l'acord de finançament tant esbombat, n'han fet declaracions i ostentacions hiperbòliques, per amagar la veritat, la mà de la censura ha renascut si mai s'havia oblidat, davant de les dissidències, el ferotge control dels mitjans de comunicació, ha estat de dura estructura estalinista. Les mobilitzacions de la militància del pscPSOE, fent sortir al carrer els matins dels festius per muntar paradetes propagandístiques, l'allau publicitari arribant als anuncis a tota plana als diaris és tant important, que ja han caigut al parany el percentatge de població fàcilment manipulable que sabem són nou de cada deu persones. Han dictaminat des de Ferraz i des de Numància, la fi de la desafecció catalana, ens veuen en tota plenitud dependents, la nostra tasca és demostrar-los amb fets que nosaltres anirem obrint camins emancipadors.

No és tanmateix, que ens tractin bé ni a nivell econòmic, ans al contrari el lladronici és una evidència, les Balears se'n porten el premi com les més espoliades de tot el regne. Si saben fer política i la de l'engany n'és un mestre el PSOE amb Zapatero al davant, de manera que portar anys negociant un tema determinat cansa a tothom, fins el moment que per el públic, esgotat, de tanta paraula buida, qualsevol tracte és bo; a Catalunya en Miquel Iceta portaveu del pscPSOE, fa unes setmanes que va anunciar que l'acord de finançament seria megaespectacular, cara dura i cinisme a dojo, paraules i paraules llançades com a grans consignes i mobilitzacions per apallissar mentalment al poble. Ara podem dir plegats que el model s'ha exhaurit, declarat completament eixorc, no ens convé creure-hi més, perdó no ens convé perdre-hi un minut més, ja s'ho faran els partits unionistes, i nosaltres ens for-

tificarem emperò fèrtilment amb rics vasos comunicants, amb tots els que magnifiquin i honorin el poble, els que treballin per a la independència.

Disseminar els pobles, les voluntats, crear províncies, o sigui intentar fer-nos provinçians, en plena disjunció han estat les constants dels dominadors, per a diluir-nos, per dissoldre'ns. No ho han aconseguit pas, la nostres lluites els hi han provocat incomoditats, Espanya les considera com a enemigues de la seva pau estructural, convé que això es mantingui i s'incrementi, com a bon senyal de que tenim un camí ben traçat. Nosaltres som universalistes, la nostra nació i cada un dels indrets que hi pertanyen treballem per a la unitat que pugui atènyer aquest nom, amb la precisió d'enaltir cada una de les parts, no pas com fan els falsos, els creadors de províncies per a dividir i crear tota mena de fronteres on ells els imperialistes puguin governar al seu lliure albir.

La feina proposada és vertebrar el territori, tancar les ferides que ha provocat el colonialisme espanyol, omplir-nos d'optimisme i coratge alliberador. Que tothom se n'adoni que la inducció d'opinió anirà donada amb un gir de cent-vuitanta graus, passarà de ser un enverinament espanyol a una oxigenació catalana, que ens

obrirà cap a la fermesa d'aním, suficient per fer caure el nou mur de Berlin, que significarà la caiguda de les mentides espanyoles que venen estintolades per falses històries, per lleis il·legítimes i falsàries. Omplirem els territoris d'ideòlegs amb esperit patriòtic, per tan universal. Cohesionarem la societat de manera que el poder anirà fins l'horitzó de forma horitzontal, i anirà escalant fins els cims del bon govern. Ordirem les peces d'aquest bon govern realitzant de veritat una proximitat, que impedeixi els abusos que avui es produeixen. Els aspectes socials, amb gran representació en el gruix essencial del projecte, és fer arribar el confort a cada una de les necessitats del poble.

No ens encaterinarem davant dels titulars, anirem a les profunditats de la llibertat i el pronunciar la **INDEPENDÈNCIA**, estem i estarem evocant cada un dels herois que han fet cavalcar la història i no només la catalana, -portem tres segles encallats davall del nacionalisme espanyol-, serà una Declaració, Proclamació d'Independència, amb pocs fulls però plena de vigor, força, substància social i cultural d'una solidesa estrènua, com ha d'ésser per projectar-nos amb tota lucidesa al concert de les nacions mundials, i donant-los a tots els organismes internacionals, un nou objectiu, que a voltes serà tornar als orí-

gens dels propòsits, i que la mala fe i el mal govern dels estats, ha malversat i convertit les nacions unides, en els estats reunits defensors de les misèries morals que també arrossegueu d'ençà la seva formació.

Amb un full de ruta vencedor, estem a les envistes de perspectives plenament lliures, traient-nos del mig, forallançant a tots els usurpadors, que n'hi ha a balquena, a gavadals que trepitgen el nostre territori amb afany colonialistes, amb l'armamentisme d'exèrcits que porten centenars d'anys, només guanyant batalles de veïnatge civil desarmat, com som els catalans, quan sempre són ells, els espanyols, que provoquen i continuen la guerra. Ens inspirarem amb els nostres herois, els coneguts, i en els anònims, tants, que en són majoria, que lluitaren per defensar les llibertats de la pàtria catalana. També ens servirà evocar els nord americans foragitant als anglesos, i els sud americans foragitant als espanyols per proclamar llur **INDEPENDÈNCIA**. A tothora en fem una simbiosi amb la democràcia, ens van unides, al cap i a la fi ara l'espanyola on vivim és una profunda ficció, és una mera imitació, instaurarem la veritable! Aquest és el positiu camí cap la revitalització i consolidació de la personalitat catalana i perquè ho sigui a perpetuïtat.

Denúncies del GOB

El GOB insisteix en la desclassificació de l'urbanització d'es Pas de Vallgornera

Una vegada més, el GOB reitera aquesta petició al Departament de Territori i Urbanisme del Consell de Mallorca, posant de manifest, a banda dels valors naturals, la presumpta infracció de la normativa urbanística en les llicències que l'Ajuntament de Lluçmajor ha anat concedint en els darrers anys.

<http://www.gobmallorca.com/comuni/com2009/090818.html>

El GOB recomana:

- Web dedicada a la protecció del Camí Sa Bisbal

Un grup d'usuaris i propietaris col·laboradors del camí de Sa Bisbal (dins el terme de Maria de la Salut) s'estan mobilitzant per evitar la con-

strucció d'un xalet just a sobre del camí, que n'interromp el pas en el seu traçat històric, i perilla que l'estronegi a partir d'aquell punt. Per a donar a conèixer al públic en general tota la qüestió han confeït una web dedicada al camí:

<http://www.camidesabisbal.cat/>



JOAN LLADONET

De conqueridors i colonitzadors

El president de l'Associació Colombiana Unida de Balears (ASOCOLOMBIA) ha fet unes declaracions a www.lavozlibre.com que deixen entreveure mala intencionalitat envers el territori que l'ha acollit. El tarannà de William Vega queda al descobert quan s'alinea amb les tesis defensades per la Fundació FAES, UPyD i el PP, quan afirma que l'abandonament escolar dels immigrants és produït per la immersió lingüística del català. Només un botó de mostra: [...] "A esos chicos, el Estado sólo les da la posibilidad de aprender en catalán cuando es un idioma desconocido para ellos. Esos niños deben enfrentarse a un idioma nuevo, una lengua que no entienden, así que se aburren y terminan dejando el colegio. Francamente nos duele. El Gobierno Balear, gracias a la

inmersión del catalán, lo único que está logrando es abocar a toda una generación a la nada, a no tener educación superior y estar en desigualdad de condiciones con la población local. Por eso, cada vez más familias colombianas están empezando a enviar de regreso a sus adolescentes para que no se queden sin estudios. Nos vemos nuevamente con el 'luto de la lejanía' de nuestros hijos por la discriminación del español."

Totes aquestes afirmacions són mentida quan ha quedat demostrat que l'alumnat que ha acabat l'ensenyament secundari obligatori domina les dues llengües d'una manera semblant i sempre s'inclina la balança a favor d'un major domini del castellà. Si un adolescent arriba a l'institut als 13 o 14 anys, sense tenir la més mínima idea de català, es té en compte i no se li exigeix el mateix nivell de coneixement de català que un altre que ha fet tots els estudis en aquesta llengua, i això el Sr. Vega no ho diu. Ni tampoc no deu saber que

el major enemic de l'aprenentatge pot ser la família. Si una família menysprea un professor o una assignatura, provoca ràpidament que el seu fill o filla perdi l'interès per l'assignatura en qüestió. Per tant, el president d'ASOCOLOMBIA s'hauria de demanar quanta responsabilitat té o tenen els familiars en l'abandonament escolar dels infants immigrants.

Al Sr. William Vega no li interessa saber si aquí, a les Illes i als Països Catalans ens interessa salvar una cultura i una llengua, que massa espanyols han volgut destruir; al Sr. William Vega no li interessa saber que ara es converteix en un més d'aquests colonitzadors que volen la desaparició de la llengua de la població que els ha acollit amb els braços oberts. Es veu que el Sr. William Vega és descendent dels colonitzadors d'Amèrica que durant més de 500 anys se n'han encarregat de destruir cultures i llengües indígenes d'aquells territoris, per exemple, a la seva terra, Colòmbia.

Sap el Sr. Vega que a Colòmbia existeixen 65 llengües indígenes, el romaní del poble gitano, i dues llengües parlades per descendents d'africans? Li interessa saber al Sr. Vega que des que els espanyols varen envair aquell territori s'han destruït entre 100 i 200 llengües a Colòmbia? Sap que en aquests moments estan a punt de desaparèixer llengües com el "nonuya", el "carijona", el "totoró", el "tinigua" i el "pisamira"? Sap que la ministra de Cultura de Colòmbia, Sra Moreno, va dir no fa gaire: "Una lengua es la memoria viva de un pueblo. La multiplicidad de lenguas es la cara de la diversidad de un país. Todos los colombianos debemos velar para que este patrimonio inmaterial de la Nación continúe vigente"? Sap el Sr. Vega que la Constitució política de 1991 del seu país va obrir el camí a la inclusió en declarar que el castellà és l'idioma oficial de la República de Colòmbia i que les llengües dels grups ètnics seran cooficials en els territoris

on es parlin? Sap el Sr. William Vega que està a punt de posar-se en marxa una Llei de llengües natives a Colòmbia, que durà les dels indígenes a l'escola, i que qualque dia vendran a veure com ho hem fet en aquesta terra per normalitzar la llengua catalana i seguir el nostre sistema com a model? Sap que això serà així, perquè el Consell d'Europa ha avalat el model d'immersió lingüística com un dels millors per normalitzar una llengua minoritzada?

Sàpiga Sr. William Vega que aquesta terra no necessita ni més colonitzadors ni més conqueridors, que les persones que l'estimam farem el possible per salvar la llengua i la cultura d'aquí, que és la catalana, i que els especialistes en educació ens preocuparem que els i les immigrants que vagin a l'escola puguin arribar a obtenir els coneixements adequats en la llengua vehicular i que intentarem superar l'animadversió que produeixin uns pares que posen obstacles a l'avanç escolar.

Seguretat

ETA i Espanya

No hi ha dubte que el fracàs dels diferents governs espanyols en la lluita contra ETA és equivalent al fracàs d'ETA contra Espanya. Cinquanta anys de lluita sense aconseguir la independència del País Basc hauria de ser per a ETA motiu de reflexió. Malauradament, tanmateix, tampoc en aquesta banda no sembla haver-hi algú disposat a prendre un camí més racional. I així passen els anys, uns anys durant els quals ambdues parts, ja sigui per la pèrdua de vides humanes o per decennis a la presó, es converteixen en víctimes de la seva pròpia obstinació. Avui dia, a la Unió Europea, una organització armada com ETA -o com ho va ser l'IRA a Irlanda del Nord- pot tenir vida, però no èxit. L'IRA, certament, va abandonar la lluita armada després d'un procés de pau, però la naturalesa democràtica de l'altra part negociadora, el govern britànic, estava molt per sobre del tradicional absolutisme espanyol. D'aquí prové el fet que després de l'acord de pacificació signat

el 1998, l'article 3 de la Constitució de la República d'Irlanda explici que el país no renuncia a la seva reunificació i accepti que s'aconseguirà "amb el consentiment de la majoria del poble, expressat democràticament, en ambdues jurisdiccions de l'illa". Algú s'imagina quelcom de semblant per part espanyola en relació a Euskal Herria? Si Espanya ni tan sols compleix la seva pròpia Llei de Penitenciària, que l'obliga al 'acostament de presos, ¿com acceptarà el dret del poble basc a autodeterminar-se? Com pot negociar un procés de pau un Estat que criminalitza el diàleg i que no preveu cap més opció que la rendició i la humiliació de l'adversari?

La coartada espanyola, com sabem, consisteix a no reconèixer el conflicte. Si no hi ha nació basca, no hi ha conflicte polític, només hi ha assassins. I els assassins són matèria policíaca, no pas política. Aquí s'acaba tot. O, millor dit, aquí comença tot, ja que el fruit d'aquesta mentalitat no ha aportat res



més que sang, desolació i mort durant cinquanta anys i una espiral de violència, incloent-hi el terrorisme d'Estat amb els seus 28 assassinats, les seves tortures sagnants i els seus delictes de suborn comesos per individus que, pel

sol fet de ser del GAL en lloc d'ETA, han estat excarcerats.

www.victoralexandre.cat
Reproduït de www.e-noticies.cat
09 d'Agost de 2009

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XVI LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

Leonard Muntaner Editor publica *Els crepuscles més pàl·lids* (Premi de Narrativa Alexandre Ballester 2009) (I)



MIQUEL LÓPEZ CRESPI

La publicació de la novel·la *Els crepuscles més pàl·lids* (Leonard Muntaner Editor, Palma, 2009), l'obra que obtingué el Premi de Narrativa Alexandre Ballester, m'ha fet reflexionar sobre les novel·les publicades al llarg de la meua vida i que tenen a veure amb la guerra civil, amb les conseqüències de la repressió franquista contra els illencs i amb la influència que l'exemple dels lluitadors republicans antifeixistes ha tengut i té en la meua narrativa. També m'ha fet pensar en moltes de les obres que els escriptors de les Illes han dedicat al tema. Record que Josep Massot i Muntaner va publicar fa uns anys una nova i important aportació a la nostra història més recent. Parlem del recent: el llibre *Aspectes de la guerra civil a les Illes Balears*. En el capítol "La literatura de la guerra civil a Mallorca" (pàgs. 277-340) trobam informació detallada de la majoria d'escriptors mallorquins que han escrit novel·les, poemaris i obres de teatre relacionats amb el conflicte bèl·lic i la repressió contra el poble mallorquí. Ben cert que moltes d'aquestes obres han tengut, d'una manera o una altra, una certa influència en la meua concepció de la literatura i, més que res, en la forma d'enforçar els fets de la guerra civil.

Josep Massot i Muntaner analitza a fons algunes de les obres cabdals de Blai Bonet parant especial esment en *El Mar* (1958), *Haceldama* (1959) i *Judas i la primavera* (1963). La influència de la guerra civil també es fa evident en diverses novel·les de Baltasar Porcel: *Solnegre* (1961), *La lluna i el Cala Llamp* (1963), *Els escorpins* (1965)... Posteriorment s'analitzen les aportacions de Gabriel Janer Manila, Gabriel Cortès, Llorenç Capellà i Maria Antònia Oliver. De Gabriel Janer Manila destaca la importància de *L'abisme* (1969) i *Els alicorns* (1972). Massot i Muntaner situa Janer Manila i Llorenç Capellà (a diferència de Blai Bonet i Baltasar Porcel) com a escriptors que pertanyen a "famílies de vençuts". Recordem que Pere Capellà (el pare de Llorenç Capellà) va ser oficial de l'exèrcit de la República i lluità en el front de Madrid contra el feixisme. La novel·la de Llorenç Capellà *El pallaso espanyat* (1972) descriu mitjançant una sèrie de cartes

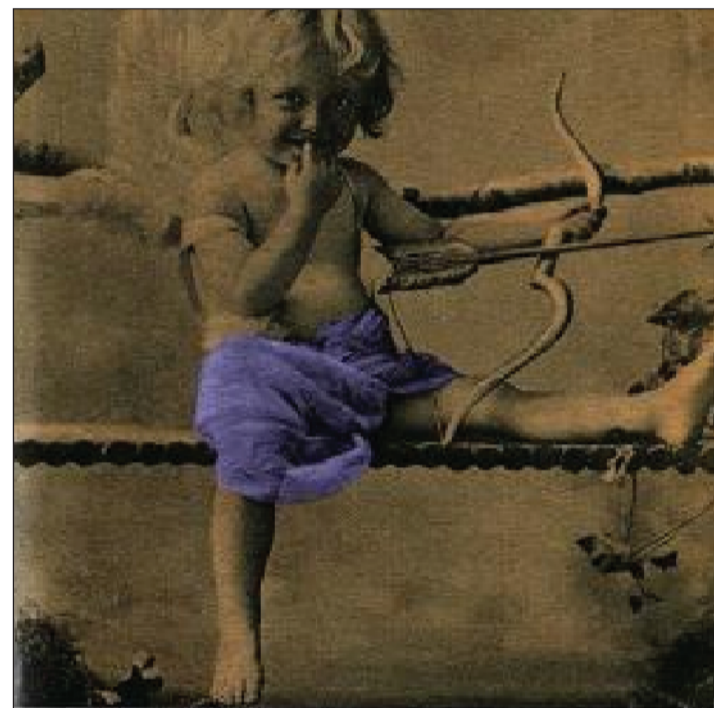
el món dels presoners republicans. Referències sobre la guerra civil es troben també en *Cròniques de la molt anomenada ciutat de Montcarrà* (1972) de Maria Antònia Oliver i en textos de Miquel Àngel Riera.

Amb *El pallaso espanyat* Llorenç Capellà va aconseguir retre un sentit homenatge al seu pare Pere Capellà i, de rebot, a tots els presoners republicans d'aquella llarga postguerra que s'allargassa sense arribar a finir mai

En la meua novel·la *Els crepuscles més pàl·lids* hom pot copsar una certa influència de l'obra de Miquel Àngel Riera *Morir com cal* i de les novel·les de Gabriel Janer Manila *L'abisme* i *Els alicorns*. També podríem parlar de Llorenç Capellà, amb aquell punyent relat que narra la situació dels presoners antifeixistes. Em referesc a la ja citada *El pallaso espanyat*, un homenatge al dramaturg republicà Pere Capellà. Obra que, emprant el sistema epistolar, ens descriu a la perfecció el món dels represaliats pel franquisme. Amb *El pallaso espanyat* Llorenç Capellà va aconseguir retre un sentit homenatge al seu pare Pere Capellà i, de rebot, a tots els presoners republicans d'aquella llarga postguerra que s'allargassa sense arribar a finir mai. Potser que, de forma inconscient, aquell homenatge a Pere Capellà em va decidir a fer la meua novel·la pensant en tot el que m'havia contat també el meu pare sobre la guerra, els camps de concentració, la ferotge repressió feixista contra els republicans.

Una altra joia literària que descriu de forma magistral l'univers dels presoners republicans és la novel·la de Miquel Rayó *El camí del far*. *El camí del far* em va impressionar tant que, fa uns anys, vaig dir a l'autor que la novel·la era el viu retrat del món del meu pare en els camps de concentració mallorquins dels anys quaranta. Llegint l'obra de Miquel Rayó em retornaven a la memòria centenars de les anècdotes, les històries de presoners que, quan jo era petit, a mitjans dels cinquanta, em contava el pare en les llargues nits d'hivern al costat de la foganya de casa nostra, a sa Pobla. Però no es tractava solament de descriure la grisor d'aquella època que, per des-

gràcia, encara perdura i condiciona el nostre present. Es tractava, i aquest era el repte, de cercar la bellesa amb l'aprofundiment en l'ànima humana. És evident que per a nosaltres, per a molts dels autors de què parla Josep Massot i Muntaner en el llibre que comentam, l'objectiu de la literatura és comprendre, reflectir la condició humana. *Els crepuscles més pàl·lids*, com *El camí del far*, *Morir quan cal* i *El pallaso espanyat* no tenen res a veure amb el "realisme social" tan de moda en els anys cinquanta i seixanta. Això no vol dir que ens trobem dins posicions elitistes i reaccionàries. Qui ens coneix sap ben bé que seria absurd arribar a aquestes conclusions. Sempre hem defensat les resolucions del Congrés de Cultura Catalana dels anys setanta quant a la necessitat —encara!— d'una literatura nacional-popular que pugui reforçar la consciència col·lectiva del nostre poble des de pressupòsits de llibertat creativa i lliure experimentació literària i artística. Però, com dèiem, aquestes concepcions literàries no tenen res a veure amb l'elitisme aristocratitzant del neoparanoucentisme oficial. No volem escriure per a cap casta de minoria "seleccionada", per a cap grup de privilegiats, aquells menfotistes prou coneguts, els que, en aquests més de trenta anys de règim monàrquic, han fet tot el possible per ignorar i menystenir l'obra de Joan Fuster, Salvador Espriu, Vicent Andrés Estellès, Pere Quart, Josep M. Llompart, Agustí Bartra, per dir solament uns noms valuosos i imprescindibles de la



Miquel López Crespi
Els crepuscles més pàl·lids



nostra cultura. Voldríem arribar al màxim de públic possible, fer tot el possible per comunicar-li tota la sensació de realitat i d'humanitat possible. La veritat al servei de la bellesa artística i literària. Perquè... que hi ha res de més deshumanitzat que l'elitisme reaccionari dels neoparanoucentistes, el menfotisme regnant, l'oblit i menysteniment contra els grans escriptors catalans que hem citat? Nosaltres, des de sempre, ens hem situat i estam a l'altra part de la trinxera. Mai fent costat a l'elitisme dels reaccionaris, els seguidors de l'"art per l'art", la buidor postmoderna regnant.

Nosaltres no hem conreat mai la literatura com a objecte de consum ni, molt manco, la literatura basada exclusivament en l'argument. S'equivocarà altra volta qui situï les obres de Blai Bonet, Miquel Àngel Riera, Miquel Rayó, Gabriel Janer Manila i Llorenç Capellà, per dir solament uns noms, en la literatura "realista". I s'errarà encara més si cerca en les nostres novel·les, i més concretament en *Els crepuscles més*

pàl·lids, una literatura amb finalitats polítiques. Moltes de les nostres obres, malgrat que reflecteixen el dolor d'una època mancada de llibertat, no tenen per finalitat fer "política", emprar la memòria de la repressió per a assolir uns objectius de simple "utilitat social". No cal repetir que, en efecte, volem retre un homenatge als republicans. Però és un homenatge "literari", fet amb eines literàries i que no té res a veure amb la utilització partidista d'uns temes concrets.

Altres autors que han escrit novel·les referents a la guerra civil, o sota la seva influència, són: Antoni-Lluc Ferrer amb les obres *Dies d'ira a l'illa* (1978) i *Adéu, turons, adéu* (1982); i Miquel Ferrà Martorell amb *El misteri del Cant Z-506* (1985), *No passaran!* (1985), *La guerra secreta de Ramon Mercader* (1987) i *10 llegendes de la guerra civil* (2001).

Posteriorment, després de citar la novel·la per a adolescents de Miquel Rayó *El camí del far*, situa l'obra Pere Morey Servera i el llibre *Mai no moriràs, Gilgamesh!* (1992) per a parlar posteriorment de la meua particular aportació a les novel·les mallorquines de la guerra civil. Massot i Muntaner dona informació d'alguns contes meus relacionats amb el conflicte i que varen ser publicats en els reculls *L'illa en calma* (1984), *Històries del desencís* (1995) i *Notícies d'enlloc* (1995). Més avall, en l'apartat titulat "La saga prorepublicana de Miquel López Crespí", l'autor d'*Aspectes de la guerra civil a les Illes Balears* informa de les novel·les *Núria i la glòria dels vençuts* (2000), *Estiu de foc* (1997), *L'Amagatall* (1999), Premi "Miquel Àngel Riera 1998", *Un tango de Gardel en el gramòfon* (2001), les encara inèdites *L'al·lota de la bandera roja* i *Nissaga de sang* i de l'obra teatral titulada *El cadàver* (1997) "referent a un dels botxins que van assassinar el darrer batle republicà de Palma, el Dr. Emili Darder".

"La literatura de la guerra civil a Mallorca" de Josep Massot i Muntaner conclou amb referències a les novel·les d'Antoni Vidal Ferrando *Les llunes i els calàpets* (1994) i *La mà del jardiner* (1999); de Llorenç Femenies, autor de *Cròniques malastres* (1999) i *Judes blau* (2001) i novament de Gabriel Janer Manila, que l'any 2000 publicava *Estàtues sobre el mar*.

La novel·la *Els crepuscles més pàl·lids* va ser guardonada per un jurat format per Damià Pons, Melcior Comes, Alexandre Ballester i Lleonard Muntaner. Vagi per endavant que després de la publicació de *Núria i la glòria dels vençuts* (Lleida, Pagès Editors, 2000) i de l'obra *Un tango de Gardel en el gramòfon* pensava que ja no tornaria a fer cap altra novel·la que tengués relació amb la guerra civil. A finals dels vuitanta havia escrit nombrosos contes que tenien a veure amb els republicans represaliats pel feixisme, amb històries de persones amagades en temps de la forta repressió dictatorial que patí el nostre poble. Són contes que es poden trobar en els

reculls *Notícies d'enlloc* (Palma, Documenta Balear, 1987), *Necrològiques* (València, Amós Belinchón Editor, 1989) i *Vida d'artista* (Girona, Llibres del Segle, 1995). A finals dels noranta vaig publicar dues obres que tenien estreta relació amb els temes que comentam. Em referesc al relat sobre la provatura republicana d'alliberar les Illes del feixisme, la famosa expedició de les milícies del Principat i País Valencià que encapçalà el Capità Bayo i que l'any 1997 publicà Columna: *Estiu de foc*. Posteriorment vaig tenir la sort de guanyar el Premi de Novel·la Miquel Àngel Riera 1998 amb una obra que relatava els patiments i esperances dels mallorquins amagats als indrets més inversemblants en temps de la repressió feixista contra els republicans, comunistes, socialistes i anarquistes de les Illes. Fou l'obra *L'Amagatall*, que s'edità l'any 1999 en la col·lecció Tià de sa Real que dirigeix l'escriptor i catedràtic Pere Rosselló Bover.

Després de la publicació d'*Estiu de foc*, *L'Amagatall* i *Núria i la glòria dels vençuts*, qui sap si per experimentar literàriament altres temes i, alhora, oblidar —relativament—, és clar!— les qüestions que havien dominat la meua activitat en molt de temps, vaig escriure unes obres que no tenien res a veure amb la guerra civil i les seves conseqüències. Em referesc a *La novel·la* (Eivissa, Res Pública Edicions, 2002), *Corambé: el dietari de George Sand* (Lleida, Pagès Editors, 2004), *El darrer hivern de Chopin i George Sand* (Barcelona, Proa Edicions, 2004), *Defalliment: memòries de Miquel Costa i Llobera* (Pollença, El Gall Editorial, 2005), *Damunt l'altura: el poeta il·luminat* (Lleida, Pagès Editors, 2006), *La conspiració* (Castelló, Antinea, 2007) i *París 1793* (Palma, El Tall Editorial, 2008).

Però amb *Els crepuscles més pàl·lids* he tornat als meus orígens com a novel·lista. La guerra civil altra volta! Per quins motius he tornat a relatar aspectes d'una època que, sincerament, pensava que ja havia tractat amb prou intensitat en les obres *Estiu de foc*, *L'Amagatall*, *Núria i la glòria dels vençuts* i *Un tango de Gardel en el gramòfon*? És el que intent esbrinar.

L'origen primigeni de la novel·la L'Amagatall parteix de la idea de retre un particular homenatge a la generació de republicans mallorquins -i igualment als estrangers- que volgueren modificar, amb l'adveniment de la República, les injustes i caciquils estructures econòmiques i culturals de Mallorca i de l'Estat

Cercant l'origen de la novel·la, el nucli inicial que, amb el temps, conformarà *Els crepuscles més pàl·lids*, potser el podria trobar en el conte titulat "La maleta de l'oncle", una narració que forma part del llibre *Vida d'artista* (Llibres del Segle, Gaüses, 1995). *Vida d'artista* havia guanyat el Premi de Narrativa "Serra i Moret 1993" que convocava el

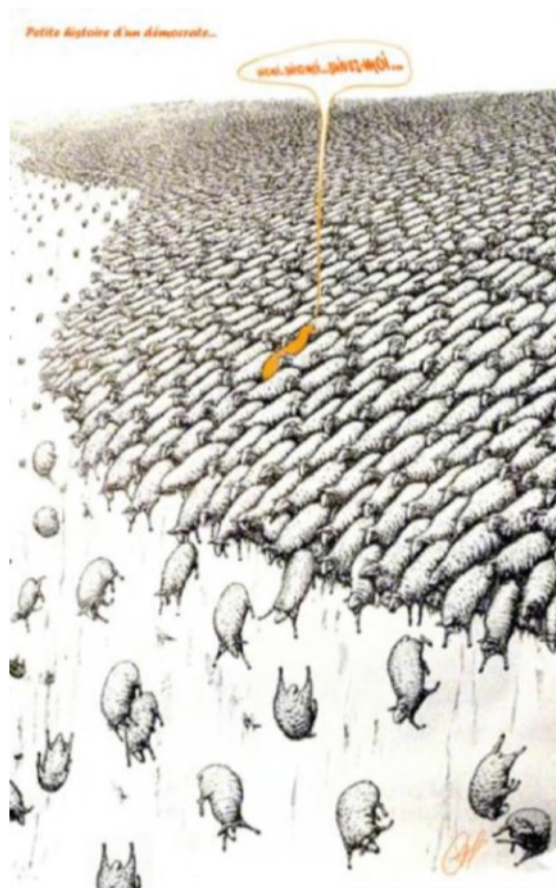
Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya. El jurat estava format per Isabel-Clara Simó, Francesc Candel, Joaquim Ferrer, Miquel Porter, Pilarín Bayès, Albert Jané, Oleguer Sarsanedes i Antoni Kirchner. En aquesta narració, en "La maleta de l'oncle", hom podria trobar l'origen de la novel·la que acaba de guanyar l'Alexandre Ballester 2009 de narrativa. En les primeres pàgines d'aquest conte, el protagonista reflexiona sobre les causes que l'han portat a dedicar-se a la literatura. És aleshores quan s'adona de la importància que han tengut en la seva vida els familiars republicans, especialment el pare i l'oncle que, defensors de la República en temps de la guerra civil, finalment acaben residint a Mallorca. Un, el pare, forçat per les circumstàncies, com a presoner de guerra; i l'altre, l'oncle, que, per ajudar el germà, ve a treballar a l'illa i roman al seu costat. Aquestes poques pàgines de "La maleta de l'oncle" conformen el meu inicial interès per un tema que, amb el pas dels anys, anirà essent el fonament de nombrosos contes i de les novel·les de què hem parlat al començament de l'article.

Aquest interès per la vida dels republicans represaliats pel feixisme, per relatar de forma realista i alhora poètica aquella trista postguerra, és el que em va fer escriure la primera novel·la relacionada amb la lluita per la llibertat i la posterior repressió de la dictadura. L'origen primigeni de la novel·la *L'Amagatall* parteix de la idea de retre un particular homenatge a la generació de republicans mallorquins -i igualment als estrangers- que volgueren modificar, amb l'adveniment de la República, les injustes i caciquils estructures econòmiques i culturals de Mallorca i de l'Estat. Aquesta obra, guardonada l'any 1998 amb el III Premi de Novel·la "Miquel Àngel Riera" i publicada al mes d'abril del mateix any a la col·lecció "Tià de Sa Real" està basada en aquest mig segle de relacions estretes amb lluitadors antifeixistes d'aquella època. En algun capítol ja he parlat de la decisiva influència que en la meua formació cultural -democràtica, revolucionària, humana- tengueren el pare, combatent anarcosindicalista, i l'oncle José, cap del Servei de Transmissions de la XXII Brigada de l'Exèrcit Popular. En aquesta inicial relació -íntima, la més influent segurament- hauríem d'afegir la relació -a sa Pobla- amb personatges -grans personatges, excel·lents persones- que patiren en carn pròpia la terrible repressió de les autoritats feixistes. Parl ara mateix d'homes com Pau Canyelles (en "Pau Comes"), amagat durant anys al sostre de casa seva, en el carrer Gran (ben a prop d'on viu el meu amic de la infantesa Sebastià Benàsser 'Peli'). I, sens dubte, m'influï poderosament aquest fet de conèixer a fons la història de Pau Canyelles i de la seva esposa, Rosa Vallespir Serra (de la casa dels quals sortí el pare per a casar-se amb la meua mare, Francesca Crespí "Verdera").

El pare i l'oncle ja m'havien narrat —o es contaven entre ells i jo escoltava—, d'infant, nombroses històries de republicans amagats a la península: homes emparedats en vida, trets a culatades si els trobaven els falangistes, morts sense contemplació enmig del carrer, davant l'esposa i els fills, sense cap mena de pietat. Ho comentaven amb en Guzmán Rodríguez Fernández (que formava part d'aquella munió d'excel·lents presoners bascos que tant ajudaren a sa Pobla al final de la guerra, aplicant els seus coneixements mecànics a la fabricació dels famosos motors d'extracció d'aigua poblers). Als deu o dotze anys, ja havia escoltat nombroses històries de gent represaliada, de republicans amagats. Quan, amb el temps, coneixent aquella heroica generació d'antifeixistes mallorquins i peninsulars, vaig anar aprofundint en la qüestió, més em seduïa la possibilitat de fer-ne una novel·la. Les històries de les persecucions dels republicans han estat magistralment detallades en el famós *Diccionari vermell* escrit per l'amic Llorenç Capellà, que també coordinà, des de les pàgines del diari *Baleares*, aquell recordatori dels fets més sagnants de la destrucció de Mallorca per part de falangistes, clergat i intel·lectuals del tipus dels germans Vilallonga (Miguel i Lorenzo). Anys endavant, militant tant a l'OEC com al PSM, en parlava hores i hores amb aquests heroics supervivents de la desfeta. Homes i dones de més de seixanta anys (parl de finals dels anys seixanta i començaments dels setanta) que, malgrat les persecucions sofertes per part dels botxins de l'antiesquerranisme nazifeixista, conservaven -dècades i dècades després dels fets que m'explicaven!- el mateix esperit de lluita i resistència de la seva joventut, quan, afiliats a Esquerra Republicana de Catalunya, el PCE, el PSOE, la UGT, CNT o el POUM, combatien per a portar (des de les revistes, des dels Ateneus) idees de justícia i llibertat a les classes populars. Sectors mantinguts -a força de sermons clericals, brutals ritmes d'exploació, fam i misèria de tot tipus- en una situació propera a l'extinció física i espiritual.

La novel·la de què parlo, *L'Amagatall*, com també *Estiu de foc*, *Núria i la glòria dels vençuts*, *Un tango de Gardel en el gramòfon* i *Els crepuscles més pàl·lids*, neixen d'aquesta il·lusió per deixar constància escrita d'un món (sentimental, cultural, polític) exterminat a matadegolla per la reacció illenca, espanyola i internacional (cal recordar la intervenció alemanya i italiana a les Illes, magistralment estudiada per l'historiador Josep Massot i Muntaner en nombrosos treballs) que, sense cap escrúpol, emprà, durant molts d'anys, els escamots d'execució, la sang del nostre poble per a anar bastint les "excel·lents" creacions "culturals" dels vencedors. Repressió i torrentades de sa

NORMOPATIA, CONFORMISME, GREGARISME SOCIAL.



Recull a càrrec d'en



Ricard-Joan Colom

(Pot ser lliurement reproduït, si és en llengua catalana i sens afany de lucre).

3^a part: EL GREGARISME EN POLÍTICA

“La realitat política depèn molt de la realitat informativa. A Catalunya no es podrà crear una realitat política distinta de la que tenim sense una premissa diferent” (Salvador Cardús, sociòleg, “*El 9 Nou de Vic*”, 28-8-98).

“Una cosa és la racionalitat i una altra les històries col·lectives, que tant de dany han fet prendre a tanta gent pertot arreu, i aquest és el problema psicològic de fons. Em neg a entrar en la catalogació dels “bons-dolents” “oficials”. I em neg també a deixar de mirar la realitat i a no tenir un cert sentit de l’humor i de la ironia per por exagerada al dogma políticament correcte, tan absolutament esterilitzador per a comprendre la canviant i complexa realitat (ja que separa als grups humans en grups estàtics i mítics de “bons-dolents”)” (Autocitació).



GREGARISME MASSIFICAT IGNORANT: LA PLEBSEMBRUTIDA I RUTINÀRIA.

“Quan els homes són aplegats, perden el sentit de llur feblesa” (Lois de Secondat, Baró de Montesquieu, 1689-1755, escriptor i filòsof occitanoparlant, teòric de la divisió democràtica de poders).

“Buda, assegut encara sota l’arbre del pa, als qui no li ho havien demanat, els contà la següent paràbola:

No fa gaire vaig veure una casa en flames. El trespol ja cremava pels quatre cantons. En atansar-m’hi, m’adoní que encara hi havia gent a dins. Aní a la porta i els cridí que el trespol llançava flamarades, i els vaig enzar a sortir-ne ràpid. Però aquella gent no pareixia tenir pressa. Un em demanà, mentre el foc li socarrimava les celles, l’oratge que feia a fora, si plovia, si no feia vent, si hi havia una altra casa, i coses per l’estil. Sense respondre, torní a eixir. Aquesta gent, pensí, ha de cremar-se abans que no acabi de preguntar. De debò us dic, amics, a qui el terra no li cremi els peus fins al punt de desitjar de gust propi canviar de lloc, res no haig de dir-li” (D’“*Històries de Calendari*”, 1939, escrit davant la passivitat general dels europeus tot just abans de la 2^a Guerra Mundial que els havia de castigar la indolència idiota, d’Eugen Bertoldt Friedrich Brecht, 1898-1956, dramaturg marxista alemany).

“Hi havia una ciutat petita, amb pocs habitants. Un rei poderós anà a atacar-la: hi va posar setge i va construir contra ella grans torres d’assalt. En aquella ciutat hi havia un home pobre però savi que, gràcies a la seva saviesa, hauria pogut salvar-la; però a ningú no se li va acudir de recórrer a un home pobre com ell. Doncs bé, jo afirmo que val més la saviesa que la força. Tanmateix, quan un home savi és pobre, la gent el menysprea i no escolta els seus consells. Val més escoltar les paraules d’un savi dites amb calma que els crits d’un capítost de necis. Val més la saviesa que les màquines d’atac. Però un sol error malmet molta cosa bona” (*Qohèlet -o Eclesiàstès-* 9 :14-18, llibre de la Bíblia que significa *Home d’Assemblea*, ca. s. V-IV a. C., però atribuït al rei Salomó, 1020-929 a. de C., rei d’Israel).

“Estim la Llibertat,

i l’estim més a mesura que conec millor la submissió del poble

a l’esclavatge, a l’opressió i a la tirania, i a horribles ídols del passat que brillen, lluïts pels ressecs llavis dels esclaus.

Però, en aquest amor per la Llibertat, també estim aquells esclaus, perquè cegament van besar els morros de bèsties ferotges, en calma i beneïda inconsciència, sense sentir el verí dels escurçons i cavant, sense saber-ho, llurs tombes amb llurs pròpies ungles”

(Jubran Khalil Jubran, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

“El nostre és un món de gegantisme nuclear i ètica infantil. Si continuem desenvolupant la nostra tecnologia sense la saviesa o la prudència, el nostre

servent pot esdevenir-se el nostre botxí” (General Omar Nelson Bradley, 1893-1981, militar estadunidenc).



OMAR N. BRADLEY. HERMANN GÖRING.

“Perquè, per descomptat, les persones no volen la guerra. Per què deuen alguns pobres diables d’una granja voler jugar-se la vida en una guerra quan allò millor que els hi pot succeir fos tornar a la granja dins una caixa? Naturalment les persones comunes no volen la guerra, tampoc, a Rússia, ni a Anglaterra, ni per l’altra banda a Alemanya. És fàcil de comprendre. Però, al cap i a la fi, són els líders del país els qui determinen la política i és sempre fàcil d’arrossegat-hi el poble, sia en una democràcia, o en una dictadura feixista, o per un parlament, o per una dictadura comunista. Amb veu o sense, la gent sempre pot ser duta segons l’ordre dels líders. Això és fàcil. Tot el que cal fer és dir-los que els estan atacant, i denunciar els partidaris de la pau de mancats de patriotisme i d’exposar el país al perill. Això dona bons resultats en qualsevol país” (Hermann Göring, 1893-1946, alt cap i criminal de guerra nazi bavarès).

“Els conservadors de no són necessàriament estúpids, però la majoria de les persones estúpides són conservadores” (John Stuart Mill, 1806-1873, economista i polític anglès).

“...Llevau-los les traves, fluixau lo cabestre,

jaquiu-los anar, a regna ben solta, i de tals deixebles jamás siau mestre, que per molt que fósseu subtil i més destre, eixir no en porieu sens molta revolta”

(“*La Brama dels Llauradors de l’Horta de València*” contra lo Venerable Mossèn Bernat Fenollar, prevere, ordenada per lo magnífic Mossèn Jaume Gaçull, cavaller, ca. 1490).

“Una plebs és un grup de persones amb caps però sense cervells” (Jetli, art marcial).

“El millor argument contra la democràcia és una conversa de cinc minuts amb el votant corrent” (Winston Churchill, 1874-1965, estadista conservador i imperialista, militar, maçó i assagista anglès).

“Aplaudir, barrejat amb mofes i xiulits, és tot allò que el votant corrent és capaç o amatent per contribuir a la vida pública” (Elmer Holmes Davis, periodista, filòsof, escriptor estadunidenc 1890-1958).



GREGARISME
SOCIAL, APATIA POLÍTICA, BASE
DEL TOTALITARISME.

“La tirania d'un príncep en una oligarquia no és pas tan perillosa per al benestar públic com l'apatia ciutadana en una democràcia” (Charles Louis de Secondat, Baró de la Brède i de Montesquiu, 1689-1755, filòsof occitanoparlant, teòric de la divisió democràtica de poders).



MONTESQUIU.

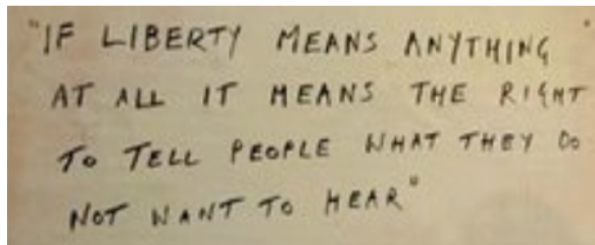
ANTONI GAUDÍ

“Llanuts!” (El jove Antoni Gaudí, i Cornet, 1852-1926, geni de l'arquitectura mundial, cristià i independentista català).

“El resultat de les polítiques desinformatives i manipuladores dels *mass mèdia* és la creació d'un ciutadà de laboratori controlable pel poder, una persona superficial, desvitalitzada, que té prou informació però sens ordenar significativament ni coherent, li han creat una realitat virtual amb dades magnificades o silenciades segons les conveniències del Poder. Una persona aparentment culta i lliure però en realitat profundament inculta i esclava” (Autocitació).

“Els sistemes dictatorials empen amenaces i terror per tal d'induir a aquesta conformitat; els països democràtics, la suggestió i la propaganda. És palès que hi ha una gran diferència entre els dos sistemes. En les democràcies, la disconformitat és possible i, de fet, no està totalment absent; en els sistemes totalitaris, sols uns quants herois i màrtirs refusen l'obediència. Malgrat d'aquesta diferència, les societats democràtiques mostren un grau extraordinari de conformitat...El poder de la por d'ésser diferent, d'estar encara que sols sia unes passes allunyat del ramal és evident si penses fins on arriba la necessitat de no sentir-se separat...La major part de la gent no arriben ni a tenir consciència de llur necessitat de conformisme” (“*L'art d'estimar*”, 1956, Erich Fromm, 1900-1980, psicoanalista alemany nacionalitzat estatunidenc).

“En les passions físiques violentes els homes no es diferencien entre si, sinó que tendeixen a quedar reduïts al mateix estat” (Thomas Elliot).



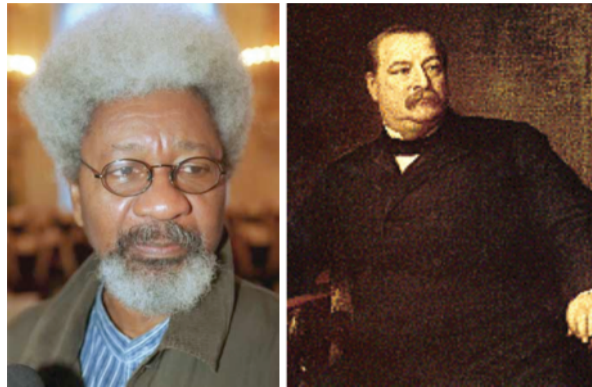
LA COVARDIA, EL GREGARISME DE LA MAJORIA SILENCIOSA DUEN AL TOTALITARISME.

“Una societat de llanuts ha d'engendrar, amb el temps, un govern de llops” (Bertrand de Jouvenel, 1903-1987, economista, ecologista, diplomàtic i professor parisenc).

“Sempre hi ha hagut més por de la que toca. Més de la que demana el repressor. L'autocensura

és la pitjor censura que conec” (Vicent Ventura, escriptor valencià).

“L'home mor en tots aquells que mantenen silenci davant la tirania” (Wole Soyinka, *1934, escriptor ioruba i nigerià).



WOLE SOYINKA. GROVER CLEVELAND.

“No hi ha cap calamitat que una gran nació pugui afavorir que arribi a la resultant d'una total submissió per a fer el mal i la injustícia” (Grover Cleveland, 22è President dels Estats Units: 1885-1889, 1893-1897).

“El comunisme i el feixisme o el nazisme, encara que pols a part quant a contingut intel·lectual, són semblants en el que tenen de crida emocional al tipus de la personalitat que gaudeix de submergir-se en un moviment i sotmetre's a una autoritat superior” (James A.C. Brown, 1911-1964, escriptor i crític social nordamericà).

“Els sistemes dictatorials empen amenaces i terror per tal d'induir a aquesta conformitat; els països democràtics, la suggestió i la propaganda. És palès que hi ha una gran diferència entre els dos sistemes. En les democràcies, la disconformitat és possible i, de fet, no està totalment absent; en els sistemes totalitaris, sols uns quants herois i màrtirs refusen l'obediència” (“*L'art d'estimar*”, 1956, Erich Fromm, 1900-1980, psicoanalista alemany nacionalitzat estatunidenc).

“La política és un d'aquells temes anatemitat per polèmic i acaba essent una mena de tabú. Al meu parer la polèmica en si no és dolenta, altrament no hauríem eixit encara de les cavernes ni s'hagués desenvolupat la ciència. El que cal és, si hi ha diferència de parers, cosa molt humana, argumentar amb dades, amb humor, amb respecte i sense joc brut. A voltes en temes que duen dolor o apassionen, com és la política, això pot ser problemàtic, però amb l'esforç es crea una civilització” (Autocitació).

“Qui no té res d'individual per a vantar-se'n, es vanta d'haver nascut ací o allà” (Arthur Schopenhauer, 1788-1860, filòsof pessimista alemany en descriure com el nacionalisme d'Estat és la base mental per a qualsevol totalitarisme sagnant).

Creadores de opinión Proxenas de la información



IMATGE

ENGANYABABAUS: MANCA DE

COMPRESIÓ DE LA PLEBS.

“Per a la major part de les persones la major part del temps, la política tendeix a ser un joc de cap que es manifesta per la inundació de retrats amb què periòdics, les revistes, la televisió i les discussions polítiques els confronten. Aquests retrats creen un panorama mòbil d'un món, que està, en la pràctica, tancat per a la massa” (1976, Murray Jacob Edelman, escriptor especialitzat a desemmascarar la farsa política).

“L'objectiu sencer de política pràctica és de mantenir la plebs alarmada, i de manera clamorosa, a fi de ser reconduïda “cap a la seguretat”, tot amenaçant-la amb tot una sèrie interminable de follets, tots ells imaginaris” (Henry-Louis Mencken, 1880-1956, escriptor i editor estatunidenc).

“La tendència de les democràcies és, en totes les coses, cap a la mediocritat” (James Fenimore Cooper, 1789-1851, novel·lista estatunidenc).

“Quan les persones tenen llibertat per a fer el que volen, en general comencen a imitar-se mútuament” (*Françoise Sagan*, [Françoise Quoirez], 1935-2004, novel·lista francesa).

“La capacitat de la gran massa és summament limitada i també la seva facultat de comprensió, i enorme la seva manca de memòria. Per tant, tota propaganda eficaç ha de concretar-se en molt pocs punts i saber-los explotar com a apotegmes fins que el darrer fill del poble pugui formar-se una idea del que volem...” (*Mein Kampf*, Adolf Hitler, dictador terrorista, però genial propagandista, 1889-1945).



ADOLF HITLER.

GEORGE ORWELL.

“Era un home molt gras, però actiu i d'una estupidesa increïble, una massa d'entusiasmes imbecils, un d'aquells idiotes dels quals, encara més que no de la Policia del Pensament, depenia l'estabilitat del Partit” (“*1984*”, novel·la escrita el 1948, *Georges Orwell*, pseudònim d'Eric Arthur Blair, 1903-1950, escriptor antitotalitari anglès i lluitador antifeixista a Catalunya).

“Bandeges un polític, entens que és el diable, amb banyes i peülles. Però la seva muller l'estima, i així ho feren també totes les seves amistançades” (Pamela Hansford Johnson, 1912-1981, escriptora britànica).

“Els alexandrins han acudit a veure els fills de Cleopatra... Alexandre –nomenat rei d'Armènia, de Pèrsia i dels Parts. Ptolomeu –a qui donen els reialmes de Cilícia, Síria i Fenícia. Cesarió resta dempeus una mica més avant, vestit de seda rosada, damunt el pit duu una toia de jacints, el seu doble cinyell centelleja de zèfirs i amatistes,

les sandàlies relligades de cintes albes
lluens perles rosades.

Atorgada li és la dignitat superior a sos germans:

és nomenat Rei de Reis.

Els alexandrins sabien certament

que tot es reduïa a paraules i teatre.

Però el dia era ple de llum, i poètic,

el cel blau i clar,

i el Gimnàs d'Alexandria

un triomf clamorós de l'art,

així com l'extraordinària magnificència dels cortesans,

i sobretot Cesarió, imatge de la gràcia i de la bellesa

(fill de Cleopatra, sang dels làgides),

així els alexandrins corrien a la festa,

i s'entusiasmaven i aclamaven,

en grec i en egipcià i alguns en hebreu,

arravatats per la fascinació de l'espectacle

-malgrat que prou coneixien la vàlua d'aquestes coses,

la sonora buidor d'aquella reialesa”

(“*Reis alexandrins*”, 1912, Konstantínos

Pétrou Kaváfis, Egipte *29•4•1863-

†29•4•1933, Alexandria; poeta grecoegipcià).

■ “L'ensarronada de molts mèdia consisteix a parlar del que no afecta al poble per no parlar del que sí que ens afecta (el que furten i malversen del patrimoni públic). D'ací l'enorme interès pel xafardeig, programes *rosa*, esports, etc.” (Autocitació).

■ “Has de ser ben gregari i badoc, certament, per a creure que la mera pertinença física a una societat importa més que els mèrits personals, però hom ha de ser definitivament estúpid per a pensar que el poble propi és millor que el del costat per la senzilla raó que és el propi. Malgrat això, semblant manera de pensar, o de no pensar, per a ser més exactes, ha gaudit sempre de gran nomenada, car la mística nacionalista, com la fe mahometana, dóna molt i demana poc. Dóna superioritat, sentit a una existència sovint inquietant, absurda o turbadora, companyia, empara i nombre, mentre que només demana un poc de deixadesa, d'abandó, a l'hora d'usar el cervell” (Rafael Torres).

■ “Una volta la plebs gregària s'ha solidificat en un cert fanatisme, prejudici i racisme, un líder sens escrúpols, donada l'ocasió, la pot guiar a qualsevol bestiesa i genocidi. Per això els nacionalismes dels Estats, i particularment dels multinacionals discriminatoris que no donen plens drets a les nacions que han conquerit, sempre tendeixen al genocidi, adés físic, adés cultural” (Autocitació).



Valencians, catalans i forasters

He passat moltes més estones -temps llarg- a Menorca, degut al ser el meu avi matern menorquí i vaig fer unes bones, felices i venturoses estades durant dinou anys; a Mallorca o a les dues Pitiüses, les meves visites han estat gairebé de viatger, ben a prop de ser simple turista. Sempre al sentir parlar la llengua catalana a aquests nacions veïnes, mallorquí..., li han dit tu ets valencià, tu ets català, i si parlaven en castellà, tu ets foraster. M'agrada pensar que en català tenim desenes d'expressions per comunicar-nos, mots per determinar la manera de fer-ho, només en relataré quatre, i les situaré on em sembla que resten ben situades. El xerrar, és comú i planer, i no sé si al fet d'anar a un acte públic, l'anomenar-ho xerrada, és prou sincrètic per donar-li el valor que volem impartir a una conferència o qualsevol acte públic. Parlar, em sembla que té més èmfasi que el xerrar. Hi ha el mot enraonar que el fa parèixer el més savi, em sembla que és posar-se als llavis les paraules, sota el previ filtre de la raó: enraonar és preciós.

La paraula rallar, sinònima de parlar i les altres dues que he esmentat, a Menorca és força comuna; em va produir una alegria al sentir usar-la al poble de Vallbona de les Monges en la Ruta del Císter: Poblet, Santes Creus, Vallbona. Vaig a fer un intent d'anàlisi de la llengua que parlen els per nosaltres, els forasters. De fet encara hi ha qui li agrada dir-li castellana, qui prefereix dir-ne espanyola, no em faré massa sang però jo prefereixo deixar-la amb el mot d'espanyola, sabem tots que el fundador del regne espanyol és el regne de Castella. Les seves lleis es diuen lleis espanyoles, Castella ha esdevingut Espanya. Qui parla espanyol únicament en els països de parla catalana, m'agrada dir-los: castellano-cèntrics, que com sabeu són tots aquells que fan demagògia volent instaurar un bilingüisme total, des de la seva totalitat i totalitària imposició de la llengua espanyola, i no usar en cap àmbit, ni pronunciar mai un mot en català. És una manera política gens críptica de voler arranar definitivament el català.

Tanmateix aquestes conductes, no són gens democràtiques, i causa repulsió el saber que poden, amb uns esquemes extremadament simples de propaganda política presentar-se a eleccions i obtenir resultats positius, malgrat la mesquinesa d'idees i propòsits. No podrien tenir ni el menor èxit, si no els donessin suport de mitjans periodístics i de tota la

maquinària de l'estat que fet i fet no vol ni sentir-ne parlar del català, si fem una mica de memòria veurem que moltes campanyes d'un del diaris ultra-espanyols, només com exemple el més històric l'ABC, els escandalosos titulars i articles contra tota la identitat catalana, segueixen la mateixa línia de les primeries del 1.900. Veiem-ho clar, desenes d'anys de bombardejar-nos amb ejecció d'odi a la diferència, des de pulpits que es creuen superiors des de la seva insuficiència ètica com són els bataladors espanyols, que manta vegades en la història han tingut batallons guerrers, falangismes, totalitarismes de tota mena, monarques absolutistes, ara abocant-t'hi mentides volent fer-se passar per demòcrates.

¿Com poden fer forat a les urnes, aquests personatges, encara que avui siguin gairebé paper mullat? Doncs la simplicitat els ajuda, tenen integrat i interioritzat un espanyolisme barroer de restringits esquemes cognitius. Els crits de l'allau de simbologia nacionalista els exalta, i hi ha l'ase dels cops que som els catalans per desfogar-hi els escarits i immadurs nivells d'intel·ligència espanyola, serveixen això si per a la guerra. Avui dominen la política gràcies a la tradició guerrera, i el guerrear sempre l'han fet contra tota la identitat catalana. El moviment de masses més important espanyol, és la catalanofòbia, com va estudiar fa anys el sociòleg andalús Javier Pulido. Les seves arrels són profundes fonamentades sobre el rebuig, la pretesa superioritat basada en la supèrbia, i sense ni saber-ho, són genocides lingüístics i ètnics. Una educació àmplia tenint com a valor suprem el respecte del proïsme en tota la seva personalitat i caràcter seria el començament d'una convivència de veïnatge pròspera. Ho sigui ens cal la instauració de la democràcia, que ara i aquí vol dir la sobirania.

El gest d'humilitat, doncs, ha de venir de tot aquest cúmul de castellano-cèntrics que es creuen el melic del món i que s'atreveixen amb el suport d'estructures directes o pròximes al poder a muntar plataformes, partits polítics per abatre tota la caracterologia catalana. N'hi ha a gavadals de forasters enemics a casa, que actuen com a colons. La part còmica del fet de l'explotació de Mallorca, País Valencià o Catalunya per part d'Espanya, és dels ocupants a consciència, els que exerceixen de colons, a no ser - pot ser- que tinguin un privilegi pecuniari especial, estan dins de les urpes cobdicioses de l'estat, en la relació

econòmica, així pateixen com tots els habitants del Principat d'un robatori anual de 3.000 euros per habitant. Ara estan maquinant des de les instàncies de Madrid i els seus col·laboradors a colònies el subjectar les caixes catalanes, per acumular més poder econòmic en detriment del català. Deixeu-me afegir-hi que un acurat examen del Cercle d'Estudis Sobiranistes, ens acaba d'informar que en la situació actual d'Autonomia llufa que sofrim, si poguéssim gestionar-nos el gruix econòmic de les pensions dels nostres jubilats i pensionistes, cobraria cada un d'ells un increment de 174,7 euros més cada mes (catorze pagues), que són 2.445,8 anuals, millorarien les estretors dels pressupostos familiars de manera decent, i això abans de ser independents, amb l'esquema polític d'avui. Ja veieu, fins i tot ni ens poden comparar en tema vital de les jubilacions, les pensions són desiguals en els nostres territoris. Hi ha un moviment lent però continuat de pensionistes que van a viure fora de Catalunya, per simples raons econòmiques, simplement d'anar escanyats tot el mes, a viure molt més folgadamente.

El lladronicí instaurat, anem a donar-li el darrer cop d'ull. Nosaltres (mallorquins..., valencians, catalans), i ells (espanyols). Feta la presentació continuu, nosaltres fem l'economia a base de produir. Ells només fent política ens han igualat i superat, gràcies a tenir totes les brides, totes les regnes dels poders a les seves mans, controlen el poder bancari, financer... Quanta política fal·laç, han fet per fer-se els amos de l'economia, ara continuen amb les mateixes tàctiques, que porten a l'estratègia homogeneïtzadora espanyola, la volen i somien definitiva, escombrant-nos als racons de la història. Com sempre han lluitat, instaurant amb les armes la política d'esperit imperialista, profundament antidemocràtica, que avui s'està consolidant a través de les seves lleis trapes, on llueix esplendorosa, la seva llei màxima la constitució que és el gran parany, on van fer caure als que podien votar en aquell temps, li van dir transició, quan no era res més que la restauració monàrquica. No ens queda cap més remei que oposar-nos-hi amb fermesa, per transformar la realitat actual, amb l'únic radicalisme que m'agrada aplicar què és el democràtic. La parla forastera, no és solament un mitjà de comunicació, també és una eina d'extirpació.

Alexandre Pineda Fortuny

El PP, el partit més corrupte de la història

El llepaculs de Madrid, Socias, entrega als pepers acusats de robar el cap del responsable de la BSC

Ramon Socias és un llepaculs de Madrid i ha demostrat ésser més curt que en Pep merda. En època del govern Aznar com durant el govern ZP, els polítics del PSOE acusats de corrupció i detinguts per la policia arribaven emmanillats als jutjats, aleshores, a què ve ara davallar-se els calçons davant els pepers acusats de robar i demanar-los disculpes?

Ha demanat disculpes el virrei Ramon Socias cada vegada que un policia o guàrdia civil foraster ha vexat i humiliat els mallorquins amb discriminacions lingüístiques? Per què no va obrir un expedient i expulsar del cos el capità de la GC, del Amor, que fou acusat d'insultar i discriminar una intèrpret magribina que es va atrevir-se a parlar-li en català?

El llepaculs de Madrid, Ramon Socias, ha comès el mateix error que el PSOE de Cort quan fa unes setmanes va deixar tirats als peus dels musulmans desembarcats a Balears tot el cos de la Policia Local de Palma. Redell quin personal!

Ramon Socias, vatuadell, torna-te'n a fer de metge i deixa el tema de la seguretat en mans de persones que tinguin els collons ben posats i aguantin les pressions dels pepers acusats de robar, prevaricar, subornar i falsejar documents!

Reproduït de www.mallorcadiario.com

PALMAARENA/ Alfonso Jiménez reconece que incumplió las instrucciones de Socias

El comisario de las esposas: "Se me olvidó la orden" mallorcadiario.com martes, 11 de agosto de 2009 **CONFIRMADA LA EXCLUSIVA DE MALLORCADIARIO.COM: Socias ordena a Campaner un informe sobre el mando policial que desobedeció sus órdenes- El PP exige una comisión que investigue el "trato vejatorio" de los detenidos- Rajoy pedirá que Rubalcaba dé una explicación por las detenciones**

PALMA.- El jefe de la Brigada de Seguridad Ciudadana reconece que incumplió la orden directa del dele-

gado del Gobierno, Ramón Socias de no esposar a los detenidos por el 'Palma Arena' en el traslado a los juzgados. El comisario Alfonso Jiménez ha dicho en su descargo que "se me olvidó". Ahora, puede enfrentarse a un expediente disciplinario que podría suponer hasta su expulsión del cuerpo. En la minuta redactada por el comisario, éste dice que el jefe superior de Baleares le ordenó que los detenidos tuvieran jabón y papel higiénico para asearse antes de acudir al Juzgado con la ropa



que le iban a llevar sus familiares, que se les facilitase un cuarto de baño para tal efecto y que su traslado a los juzgados se realizase en un furgón sin otros detenidos y que no fueran esposados. El comisario creía haber transmitido estos extremos a sus subordinados, pero al preguntar a éstos y afirmar que no recuerdan la orden de que no se esposase a los detenidos, asume que el error pudo ser suyo.

El delegado del Gobierno, Ramon Socias, según ha reconocido públicamente, dio instrucciones al jefe superior de Baleares, Bartomeu Campaner, sobre el trato que debían recibir los detenidos. Así, Campaner trasladó las citadas órdenes al comisario de Seguridad Ciudadana y éste al inspector jefe del Grupo de Conducciones. El inspector jefe, a su vez, informó al subinspector y éste a los policías que participaron en el traslado.

Lobbyperlaindependencia.com

Més destrucció de llocs de feina

El Congrés dels Diputats ha aprovat un text de despesa pressupostari per el 2010 que representa un retall del 4,5%. D'aquesta manera, el Govern compleix les ordres de Brussel·les: austeritat a fi de sanejar les finances públiques, després dels "excessos" dels mesos passats per a "combatre la crisi".

L'austeritat no és per tots. A la vegada, el Govern ofereix 99.000 milions per a reconvertir i privatitzar les caixes.

Aquesta austeritat és un atracament als treballadors i a les nacions, per finançar als especuladors.

En que consisteixen els "excessos" pressupostaris? Els "excessos" del Govern són, fonamentalment, 128.000 milions d'euro llurats per tapar els forats que tenien els bancs com a resultat les seves aventures especulatives. L'excusa era aconseguir que els bancs deixin diners, però tots sabien que no se tractava d'això, sinó de tapar el forat dels bancs.

A això cal afegir:

- Alguns milers de milions lliurats pel Govern als fabricants d'automòbils, que serveixen per pagar acomiadaments. I les subvencions a la compra de cotxes, que els fabricants ja descompten en el preu.

- Algunes desenes de milers de milions a fi que l'ICO pugui finançar les empreses.

- I altre tant per que el Servei Públic d'Ocupació pugui pagar prestacions d'atur. Ara be, gran part d'aquests dobles no va als aturats, sinó a finançar els ERE que convenen a les empreses. El decret llei de 16 de març dona a més doblers a la caixa de la desocupació per premiar als empresaris que contractin...

Total, els únics doblers destinats pel Govern a crear ocupació són els 8.000 milions d'obres públiques municipals: llocs de feina temporals que ja se van acabant. Per la qual cosa el Govern sembla disposat a posar altres 5.000 milions el 2010. No deixa de ser la xocolata del lloro.

L'únic excés ha estat endeutar el país per tal de sostenir als especuladors. Ha tingut excel·lents resultats: la borsa ha fet grans beneficis.

Que significa l'austeritat?

Malgrat de les estadístiques que diuen que durant els darrers mesos ha disminuït l'atur, les afiliacions a la Seguretat Social estant baixant i el Govern reconeix que després de

l'estiu l'atur se dispararà. Per alguns, ja estam a prop de 5 milions d'aturats.

En aquesta situació, el mínim que se pot reclamar a qualsevol govern és que augmenti la despesa pública a fi de sostenir el consum i la producció.

Brussel·les ha decidit que no, que cal enfonsar més el consum i la producció. Que el Govern ha de contribuir a augmentar l'atur. El Govern ho fa.

El 4'5% significa retall de plantilles públiques, d'instal·lacions, de serveis.

L'Estat contribueix a aprofundir la recessió, a allargar-la, a agreujar la factura de la crisi que paguen els treballadors. En primer lloc més acomiadaments, més atur. Érem pocs...

La aportació de les autonomies.

Quan diuen que en època de crisi no se pot donar molt de diner a les autonomies allò que en realitat se diu és que cal asfixiar els serveis públics a fi de pagar la crisi als especuladors.

Les autonomies ja estan complint aquest paper, retallant serveis i prestacions, privatitzant, es a dir, saquejant als treballadors i a la població.

Des de novembre se llança el rescat dels bancs, tots els demès sectors diuen: i nosaltres? Hem escoltat moltes veus reclamant que a més d'ajudar als bancs s'ajudi a la producció i a la població. Que el rescat bancari és indispensable, però també cal aixecar l'economia.

Brussel·les ha deixat clar en tot moment que això no és possible: si se donen bilions als bancs, no hi ha per la producció ni per la protecció social. Al contrari, els treballadors i les nacions han de pagar els doblers lliurats als bancs. És el que representen els pressupostos de l'any que ve i la pràctica d'enguany.

Qualsevol persona honesta en pot treure una conclusió: per crear ocupació i sortir de la recessió cal recuperar els doblers lliurats als bancs, cal nacionalitzar els bancs. La situació és molt greu, les organitzacions dels treballadors ho han d'exigir.

Pere Felip i Buades

L'art del toreig (en diuen ells)

Deixant de banda l'escàs nivell de civilitat que els espanyols mostren quan tracten els animals en les anomenades festes tradicionals espanyoles (per les seves obres els coneixereu), el que sí que s'ha de reconèixer és que els catalans (i més concretament els polítics catalans) són uns autèntics babaus. Rebutjo la idea que són uns botiflers i uns venuts als espanyols. Simplement penso que presenten l'activitat cerebral d'una medusa, o sigui, cap, i que es deixen arrossegar per les onades, sense esperit ni objectius, com no sigui la supervivència personal pròpia. Tampoc presenten gens de dignitat. Això, i només això, explicaria la situació política en què ens trobem a hores d'ara a casa nostra.

Els espanyols són uns experts en l'art del toreig i també en el que ells aptament anomenen 'marejar la perdiu'. Això, de fet, ja ho diu tot. Els pobres braus pateixen un pretractament que els esgota físicament i psicològicament, i quan surten a plaça, els distreuen amb males arts, els humilien, els porten amunt i avall de la plaça fins que entren a matar i es carreguen el pobre animal.

Talment com fan amb els polítics catalans. I tot el nostre poble, des de les nostres institucions fins a la nostra llengua i cultura. No em direu que no hi ha similituds entre el tractament que reben els braus a la plaça i el que reben els polítics catalans des de fa ja molts anys, però molt específicament d'ençà que algú va decidir que calia reformar l'Estatut de Catalunya. Ens maregen, ens distrauen, ens esgoten físicament i psicològicament, i després fan el que sempre han fet amb el nostre poble i la seva gent: prendre-li el pèl i maltractar-lo i humiliar-lo tant com poden. Per què deu ser que Espanya rima amb 'ens escanya' i 'ens enganya'?

Potser seria hora que prenguéssim consciència tots plegats que, amb el símil del toreig al cap, som un brau i que tots plegats podem tenir molta força davant el pallasso espanyol amb calces de color rosa. Això ells ho saben i per això volen afeblir-nos i distreure'ns. El que hem de tenir present és que no som un brau ni permetrem la mort del nostre poble, i per això presentarem batalla, democràticament, s'entén.

Toni Fernandez



Llegeix i subscriu-te a
L'ESTEL
la revista dels empresaris
Tel. 971 85 85 80

Normes d'ús lingüístic

Al darrer article deia que la solució per aconseguir la normalització lingüística de la llengua catalana era que la norma d'ús fos que els castellanoparlants canviassin de llengua quan parlassin amb un catalanoparlant. Això en va escandalitzar uns quants. Algú ha dit que era el mateix que s'havia fet en temps de Franco (allò d'imposar, obligar... i tota la pesca). Res més lluny d'això. Per aquest motiu volia explicar què són normes d'ús lingüístic. Ho faré defugint l'àrida teoria sociolingüística i intentaré exposar-ho en un llenguatge planer i, a més, ho tractaré des del meu punt de vista, sense consultar llibres ni diccionaris.

Tots sabem que per conviure en societat són necessàries unes normes mínimes: saludar quan i com cal, no posar-se a cridar dins les sales d'espera, acomiadar-se adequadament quan un se'n va d'algun lloc, pujar a l'autobús un darrere l'altre sense atropellar ningú, fer coa quan correspon, sortir al carrer vestit adequadament, utilitzar correctament la cullera, la forqueta i el ganivet a l'hora de menjar, no agafar els objectes dels mercats sense pagar-los, no anar pel món pegant a la gent o amenaçant-la, etc. Totes aquestes i moltíssimes més són **normes socials** i s'aprenen imitant els familiars més pròxims, els i les mestres, els amics i les amigues, els personatges de la televisió i del cinema, els i les esportistes que més ens agraden, els i les cantants de moda, etc. Com més petits som, més imitam la mare i el pare i els familiars més pròx-

ims, a mesura que creixem el camp es va ampliant. Segons les normes socials que usam, segons el nostre comportament en societat, som acceptats o no. I podem arribar a infringir normes, que facin que haguem de ser separats de la societat.

Entre les normes socials existeixen les **normes d'ús lingüístic**. Normalment totes les persones tendeixen a expressar-se en la seva llengua entre els familiars i coneguts. Així els de Xangai els sents parlar en xinès; els de Rabat, en àrab o en tamazight; els de Liverpool, en anglès; els d'Hamburg, en alemany; els de Burgos, en castellà, i els de Mallorca, en català. Però quan totes aquestes persones conviuen en societat, solen parlar en la llengua del poble que els ha rebut, si no es troben a casa seva. Les Illes Balears són la casa dels mallorquins, dels menorquins, dels eivissencs, dels formenters, tots de llengua pròpia catalana, i la norma d'ús normal, seria que la gent d'altres llocs, que són ben rebuts i també volen viure en aquesta casa, aprenguessin aquesta llengua per fer servir la norma d'ús que és habitual a tot el món, parlar en la llengua del lloc on s'ha anat a viure, a no ser que sigui temporalment, com és el cas dels turistes, dels viatgers, dels negociants, dels que assisteixen a congressos, etc. Però aquí la norma d'ús lingüístic està canviada d'una forma anormal. Quan jo tenia uns 20 anys, em seia a una taula de sis persones a dinar en una residència, i hi anava amb un amic meu i parlant en català tots dos, i m'exigien que parlàs en castellà

perquè era una qüestió d'educació; al servici em deien: "habla en cristiano", "habla español porque estamos en España", o "no ladres". A uns altres, els havien prohibit parlar en la seva llengua a l'escola, especialment a les de frares, després d'haver de pagar multes si infringien la norma. Uns altres eren tractats despectivament i d'aquesta manera es va obligar a canviar la norma d'ús lingüístic habitual de la gent d'aquesta terra per por a ser reprimits (els meus padrins materns mai no varen parlar en castellà, la seva norma d'ús lingüístic no va ser violentada perquè no varen eixamplar massa el seu camp de relacions socials).

Per tant, una vegada explicat què són les normes d'ús lingüístic, és normal que així com jo he recuperat la que tenien els meus padrins i l'habitual a tot el món no colonitzat, pensi que és la solució que tots els habitants d'aquesta terra que no volen ser forasters ni immigrants indefinidament, acceptin voluntàriament la norma d'ús habitual, que és parlar la llengua d'aquí o com a mínim entendre-la, perquè la gent recuperi una norma d'ús lingüístic de segles. És possible fer aquest canvi de norma d'ús lingüístic? Crec que sí, perquè s'han fet canvis de normes d'ús social, per exemple: no fa massa anys que era norma social aixecar-se d'un seient i cedir-lo a una persona d'edat. Aquesta norma ha canviat per a moltes persones. Doncs el canvi de norma d'ús lingüístic és possible i necessari.

Joan Lladonet

Molt trist

Una història des de Mèxic, una història trista.

Com sabeu aquests dies paro per Mèxic (una nació que m'enamora gairebé tant com Catalunya) i l'altre dia vaig conèixer una història molt trista.

Potser molts de vosaltres no sabeu que Mèxic es el país del estranger amb més presència de catalans (uns 60.000) tot i que bona part son descendents dels refugiats de la guerra del 36...

Un d'aquests, fill de catalana i Mexicà als seus 40 anys sense haver trepitjat mai Catalunya tenia un català perfecte (molt millor que el meu) perquè la seva mare li havia transmès la llengua i ell l'havia cultivada a la perfecció, ara fa uns anys va decidir visitar Catalunya i va fer un viatge a Barcelona. La decepció va ser enorme, mai s'havia arribat a imaginar la situació de la llengua, però el que més li va decepcionar va ser la poca estima vers el català dels

propis catalans i fins i tot veure com parents llunyans seus tot i saber català normalment parlaven castellà.

Ell ja n'era conscient de la lluita per la llengua i de tot plegat, però no s'esperava el que es va trobar.

No se si faig be d'explicar-vos aquesta història, perquè penso que el que ens cal son notícies positives, que ens cal motivar-nos, però es que a mi m'ha impactat molt.

L'Ajuntament d'Arenys de Munt i els feixistes

L' Ajuntament d'Arenys de Munt autoritza una manifestació feixista a la nostra vila en contra del referèndum popular a favor de l'autodeterminació de Catalunya el mateix dia del seu esdeveniment

Acabo de llegir la concessió del permís que l'Ajuntament d'Arenys de Munt ha atorgat al moviment feixista Falange Española perquè puguin venir a manifestar-se a la nostra vila en contra del referèndum popular impulsat pel MAPA i amb el suport del mateix ajuntament, el mateix dia que s'efectuarà.

No cal que us digui que estic profundament colpit per aquest acte de renúncia pública i nacional del nostre Ajuntament, que amb la seva permissivitat no fa res més que alimentar el feixisme. El reconeix com a moviment legal i autoritza el desplaçament dels seus membres per la nostra vila, que vindran, segons es pot llegir al seu web "a dar palos a los guarros que se presenten a votar".

Amb aquest permís l'Ajuntament d'Arenys de Munt dona cobertura legal a un grup de violents feixistes que vénen a rebentar un acte pacífic i democràtic que ells mateixos han avalat en un Ple.

Cal dir que la Falange ha fet diverses amenaces públiques a la Cup i als seus militants, com així mateix a tots aquells que es presentin per exercir el seu dret ciutadà al vot.

Més que denunciar la seva presència a la vila i denegar-ne el permís de manifestació i escriure al conseller d'interior que els ha donat permís, expressant-li que això és una provocació directa als drets democràtics elementals, i fer-li considerar la licitud del seu gest, el nostre ajuntament se'n renta les mans i els obre les portes de l'insult, la coacció i l'agressió.

Una manera molt peculiar de defensar el referèndum i de protegir la integritat dels seus vilatans.

I és que si no fos que els conec, diria que són dels seus!

Que nostro senyor ens agafi confessats!

Jordi Bilbeny

Comentaris

Una cosa no entenc del tot.

L'Ajuntament d'Arenys de Munt és qui majoritàriament ha acceptat el referèndum.

L'Ajuntament d'Arenys de Munt és qui autoritza la manifestació de la Falange? Bé, son coses diferents. Les prohibicions han d'anar molt justifi-

caes. Per altra banda no sé si seria contraproduent prohibir-la. De totes maneres, una solució que te l'Ajuntament perquè aquesta gent de la Falange no afecti per a res les votacions, és que ara, que encara hi és a temps, amplii les votacions a 2 dies, el diumenge 13 i el dilluns 14. Aquests de la Falange, que son quatre gats, no podran estar dos dies per Arenys. El dilluns no hi seran i deixaran en llibertat els del poble. O que ajornin les votacions al 14.

Tot i així, jo no només no m'alarmaria sinó que donaria suport a la Falange a que repeteixi l'acció a tot arreu que es facin coses similars. És una propaganda fantàstica. Ara gràcies a ells, es parla molt més d'aquest referèndum. Ara gràcies a ells els arenencs, veuen com son els d'una de les dues alternatives a votar. Ara veuen que votar a Espanya és votar a aquella gent. Els de la regió del noreste... El què està fent la Falange per la nostra causa és impagable. Mai els ho agrairem prou.

Jordi crec que el dia 13 de setembre serà una data que es recorda en els futurs llibres d'història de Catalunya. Quan els nostres descendents, lliures, estudiïn la seqüència de la independència llegiran sobra el primer poble que va gosar enfrontar-se amb l'odi i la repressió espanyola, la qual havia portat Catalunya a l'estancament i la decadència, i que dit poble, amb la seva valenta decisió, va donar el tret de sortida a un moviment imparabile, que ja feia temps que corria soterrat, però que fins aquell moment no havia emergit. Per tant tots els que veiem la importància del fet del dia 13 de setembre, hem d'estar a Arenys de Munt per tal de protegir amb la nostra presència que els que vulguin anar a votar (que mes voldria jo que poder-ho fer!) ho puguin dur a terme sense problemes. Hem de donar una lliçó de civisme, determinació i sang freda i hem de convèncer als vilatans que exercir el dret d'opinar sobre quelcom tant important com la pertinença a un poble, es un privilegi que no poden defugir si per a ells Catalunya es important.

No val la pena parlar mes de la falange aquesta, ja els veurem, en tot cas, el dia 13. El que si hem de fer es planificar molt bé la diada i organitzar-nos amb temps, demanant tots els voluntaris que facin falta. Ja sabeu que podeu comptar amb mi i demano a tots els que ens llegeixin, que es posin a disposició de l'organització per ajudar a assegurar la lliure i pacífica votació.

Doneu les dades per que es facin córrer per Internet.

ferran margarit feliz <ferranma@hotmail.com>

Independentisme

Mas diu que votaria SÍ en un referèndum d'autodeterminació

"En un referèndum d'independència votaria que sí" Salvador Sostres entrevista a Artur Mas Salvador Sostres Barcelona.-Artur Mas és el polític més culte, intel·ligent i ben preparat que té en aquests moments Catalunya, encara que tal com tenim el panorama, això no sigui dir gaire. És d'una contenció indestructible i d'una immaculada pulcritud. La simple possibilitat de cometre un error l'horroritza.

Arrogant. És una de les moltes bestieses que es diuen sobre mi.

No comunica. Bé, no tiro la tovalola. Aprendre és la meva actitud permanent.

Tornarà a pactar amb el PP. Res més lluny de les meves intencions.

Va trair Catalunya pactant l'Estatut amb ZP. Al president Macià també li van dir traïdor per haver pactat l'Estatut del 32.

No és independentista. En un referèndum votaria que sí, però la meva missió és agrupar la major quantitat de gent al voltant del catalanisme per crear gruix de país. I això no s'aconsegueix proclamant-se independentista cada dia.

El president Pujol no és independentista. Jo no he posat mai límits a les aspiracions nacionals de Catalunya. El dret de decidir ho inclou tot.

¿Però si és president farà el pas o no? La meva primera prioritat serà aixecar el país, superar la crisi i recuperar la moral de victòria. Després, la resta.

Tenim pressa, molta pressa. Catalunya no sóc jo sol i algú que vulgui canviar un país ha de tenir la lucidesa i la humilitat d'entendre'l.

Només vol tornar a la Generalitat. Convergència no tornarà a la Generalitat. En tot cas, i si els catalans ho volen, arribarà a la Generalitat. Hi haurà un canvi respecte de tots els passats.

Duran és un llast. Duran és un aliat principalíssim per governar.

Els casos de corrupció. A Unió l'han acusada de les coses més increïbles, però a l'hora de la veritat l'han absolta de tot.

Perquè no s'ha pogut demostrar. Hem passat de la presumpció d'innocència a la presumpció de culpabilitat.

Unió espanta el vot jove. CiU ha

de respondre a un espectre molt ampli de la societat catalana. Amb el límit de poder governar bé, es clar. Fixa't que una consellera d'Unió com Núria de Gispert va promoure l'any 1997 la llei de parelles de fet, pionera a tot l'Estat, i que el tripartit no ha aconseguit votar la llei d'educació.

Si CiU i ERC no pacten és perquè no volen la independència. Esquerra no pacta amb nosaltres perquè se sent més còmoda amb el tripartit. Carod va renunciar a ser el meu conseller en cap, amb totes les atribucions, i va preferir ser un vicepresident decoratiu. Més que pactar amb Montilla, sembla que n'estigui enamorat.

Calia catalanitzar el PSC. En 7 anys de tripartit els diputats del PSC a Madrid no han votat ni una sola vegada en contra del PSOE encara que els suposés votar diferent del que el PSC ha votat aquí. Esquerra no ha canviat res.

¿Espanya ens espolia? Sí.

¿Espanya vol eliminar qualsevol nostra aspiració nacional? Sí.

¿Som una nació? Sí.

Què esperem per marxar? Que els catalans vulguin. Els catalans que a les darreres eleccions espanyoles li van donar 25 diputats al PSOE, 10 a CiU i 3 a ERC.

El peix al cove és la única política possible. Amb l'Estatut nou, no. Per això el vam fer.

Vostès també haurien pactat un finançament similar. No, perquè l'Estatut és una llei i s'ha de complir. Si el Tribunal Constitucional veu que ni nosaltres mateixos respectem el nostre Estatut, per què l'haurien de respectar ells?

Duran va salvar ZP al juny, en plena negociació. Era una votació secundària, el que importa és votar-li o no votar-li els pressupostos.

Sí, però el van salvar. Va ser a canvi que aprovessin la llei de morositat. És molt important que les administracions paguin ràpid i amb puntualitat. Ajudar el teixit productiu del país bé val una votació secundària.

Pactar, pedagogia, el motor d'Espanya. De tot això ja n'hi ha hagut massa. És hora de fer prevaler la nostra dignitat.

Reproduït de www.avui.cat

El PP, el partit més corrupte de la història

Planas Sanmartí desmunta la hipocresia de Catalina Cirer

Reproduït de www.diariodemallorca.es

Santa Catalina Cirer, ora pro nobis

PLANAS I SANMARTÍ. Catalina Cirer és una bona dona. És una bona esposa. És una bona mare. És una bona amiga. És una bona ciutadana. És una bona catòlica. És, idò, l'encarnació d'una bona persona. Analitzades totes aquestes virtuts, el gran estadista José María Aznar decidí que ningú millor que Catalina per ser la seva delegada a Balears en tant que cap de tota la policia estatal, de paisà i d'uniforme. Així que Catalina compaginà la seva vocació religiosa, assistint a misses, oficis, te-deums, processons, romiatges, novenes, celebracions, concelebracions, romeries i demés actes pietosos, amb el lideratge de la persecució policial de malfactors, lladres, estafadors, carteristes, assassins, violadors, agressors i tota mena de delinqüents. No sembla que aquest master tengués massa eficàcia damunt na Catalineta nostra. Essent alcaldessa de Ciutat, immediatament després de ser la super-cap de policia, li funcionà millor la vessant bondadosa que l'olfacte perquisidor: el seu home de confiança, Rodrigo de Santos, la seva mà dreta, qui estava assegut just devora seu, li prengué el pèl amb el seu comportament beatífic, portant sobre les espatlles imatges de verges, sants i figures de la cort celestial, fent-li creure que era com ella: un bon jan, exemplar pare de família i un model de comportament moral. Però Catalina s'endugué la primera galtada

quan s'assabentà que Rodrigo era de tot, manco "de santos". Ens estalviarem el repàs de totes les acusacions que recauen en aquesta peça per llarg, dolorós i sabut.

La ex-cap de la policia fou la darrera ciutadana de les Illes en saber la cara semi-amagada de la vida de Rodrigo. Això digué i això crec malgrat Jaume Santandreu ha dit i publicat que ell ja havia avisat Catalina. Jo pens que ella el va escoltar i no el va creure, d'aquí l'astorament de la descoberta. Quina sorpresa i quin disgust, Mare de Déu de Pina! Però ella no s'escaldà i ara que comencen a sortir els draps bruts d'una altra home en qui ella ha dipositat tota la seva confiança, Rafael Durán, Catalina torna a dir: no m'ho puc creure! Çò no és possible! I plorinya i no s'ho creu. En Durán també és, com Rodrigo, una persona propera, volguda i estimada. No pot ser. L'instint de ca de caça policial també li ha fallat. Però li ha funcionat una cosa que va aprendre quan ella comandava la policia: sap que aquesta només persegueix gent del PP. Qui millor que la ex-delegada del Govern central per saber-ho? Això sí que va a missa! Perquè estem parlant de que Cirer, De Santos i Durán són del PP. Només cal revisar fets. Per què enxamparen Hidalgo? Perquè era del PP. I Massot? Perquè era del PP. I Ordinas, la del Cola-Cao? I Cardona? I Ballester? I Moisés (en Jorge, no el de les taules de la Llei)? I el mateix Durán i "tutti quanti"? Idò, segons Cirer, la policia els encalça només perquè són del PP. Militants, simpatitzants



o col-laboradors, però del PP. Si no, la policia mai els hagués anat a cercar. Mirin, per exemple, que d'Esquerra Republicana no n'han agafat mai cap. No és sospitós això que tots siguin del PP?

I jo em deman: no deu ser que son presumptes estafadors, lladres, prevaricadors, falsificadors, falsaris i més? Ca, barret! No, home! És que són del PP! Na Catalina ho sap ben cert. Dues coses té ben clares i així ho diu: són tots totalment innocents i la seva única culpa és ser del PP. Ningú millor que ella per saber-ho de bona tinta. Si Rodrigo no hagués estat del PP encara seria totalment lliure fent bauxes a ca n'Alfredo. Però com que era del PP, anaren a per ell.

Jo li deman a la meva amiga Catali-

na, que m'ha demostrat ser-ho: per què a ella, que és tant del PP ni la policia ni la Guàrdia Civil ni els fiscals ni els jutges l'han ni tan sols interrogada? Jo tenc una teoria: perquè deu tenir les mans més blanques que les de la Mare de Déu de Lluç, malgrat esser del PP (ella, no la Mare de Déu, o qui sap?).

POST SCRIPTUM.- A Cuba ja ni els queda paper higiènic. S'hauran de torcar el cul amb el Gramma. Com a l'Espanya de la postguerra que també empràvem paper d'estrassa o de diari. A ca nostra per alleugerar el tràngol utilitzàvem el diari Arriba. Mira que fer una revolució per acabar tenint que utilitzar herbes molles! És clar que, pel que poden menjar, amb poc els basta per l'higiene més íntima!

Reagrupament prepara un 'acte patriòtic' per l'Onze de Setembre

Aquest serà el seu primer gran acte públic

Reagrupament serà present en els actes de commemoració de la Diada de l'Onze de Setembre i, d'aquesta manera, tindrà lloc el primer gran acte públic de la formació. De moment, la valoració que han fet de tots els actes ja celebrats és positiva i han anunciat que aquest gran acte coincidirà també amb l'assemblea constituent anunciada per al primer cap de setmana d'octubre on s'escollirà una directiva. De moment, però, volen aprofitar aquest agost per agafar aire i, de cara el setembre, emprendre "una cursa llarga, dura i plena d'entrebancs"



per assolir l'objectiu d'aconseguir una majoria parlamentària favorable a la proclamació unilateral de la independència de Catalunya. De fet, els del partit de Carretero es veuen com l'única alternativa sobiranista i regeneracionista del mapa polític català'.

A dia d'avui, Reagrupament assegura que

ja compta amb associats arreu del país i presència a gairebé totes les comarques del Principat així com associats a la Catalunya del Nord, al País Valencià i a les Illes Balears. Respecte a la difusió del projecte a la xarxa, expliquen que han multiplicat per deu les visites al web, que compten amb 20 webs territorials i que compten amb el suport de dos mil usuaris a Twitter o Facebook. En aquest mateix sentit, asseguren que l'èxit ha sorprès també "els enemics" i per això "alguns mitjans han passat de seguir-nos amb interès a fer-nos el buit".

La llengua comuna

Les declaracions amb què, ara i adés, ens delecten els detractors de la immersió lingüística palesen, malgrat l'intent d'ocultar-ho rere una suposada defensa dels drets individuals de les persones, una profunda animadversió envers tot allò que signifiqui un avenç, per modest que sigui, cap a la normalitat social de la llengua catalana.

Descartat, per evidència empírica, l'argument que els nois i noies catalans mostren un nivell de coneixement de l'espanyol inferior al que tenen del català, sols els resta, a aquests defensors de la sempre amenaçada llengua espanyola, apel·lar al dret universal de la quitxalla a ser escolaritzada en la llengua familiar o inicial. "L'important són les persones", no es cansen de repetir. D'acord. Una pregunta, emperò. Si ara resulta que tenim, pel cap baix, unes 300 comunitats lingüístiques convivint als Països Catalans (algunes de les quals, amb unes quantes desenes de milers de persones), hauríem d'establir, doncs, 300 línies educatives, per tal de garantir aquest dret a tota la ciutadania? Es veu que no. Arribats a aquest punt, consideren que el cost econòmic d'aquesta mesura i el fet que les altres llengües no siguin cooficials són arguments suficients per a rebutjar-la. Lloable. I és que ja som al cap del carrer: l'important no són les persones (o, com a màxim, només ho són aquelles castellanoparlants que es neguin a donar als seus fills la possibilitat d'aprendre el català), sinó els diners i el marc legal que estableixi l'Estat espanyol.

Contràriament, l'objectiu de la immersió lingüística és garantir a totes les persones l'accés al coneixement de la llengua pròpia del país on viuen, un coneixement que evitarà que ningú no pugui ser discriminat, precisament, en funció de la seva llengua inicial. Curiosa interpretació aquella que veu, en el programa d'immersió lingüística català, la imposició d'una llengua, com si l'ensenyament en francès a París o en espanyol a Madrid no fossin també, aplicant el mateix criteri, rudes imposicions. Ans al contrari, la immersió en la llengua pròpia esdevé el reconeixement dels drets lingüístics individuals i col·lectius (d'altra banda, indestructibles) de totes les persones que viuen en una determinada comunitat, als quals, com dèiem, es donen les mateixes oportunitats, independentment de la llengua que parlin a casa.

Així doncs, i com bé ho evidencien els constants atacs que rep, la immersió s'ha convertit en la joia de la corona de la política de normalització lingüística del Principat. Tan-

mateix, encara li queda molt camí per recórrer. Sense anar més lluny, i malgrat que l'escolarització en català garanteix el coneixement de la llengua, manquen pautes clares per impulsar el pas del mer coneixement a l'ús, ço és, l'adopció del català com a llengua d'interrelació entre les diverses comunitats lingüístiques. I aquest pas només serà possible quan, d'una banda, les persones que exerceixen un modelatge (mestres, monitors, periodistes, comunicadors) sobre les més joves adoptin uns hàbits de fidelitat lingüística plena i, d'altra, es promogui la continuitat de la immersió lingüística en les activitats extraescolars i de lleure. Llavors sí, podrem parlar d'ensenyament en català i no d'ensenyament del català.

I només d'aquesta manera assentarem els fonaments perquè el català pugui esdevenir la llengua comuna als Països Catalans, és a dir, l'element que cohesioni una societat que s'expressarà en una gran diversitat de llengües, però que tindrà la pròpia com a eix vertebrador i com a instrument d'acollida i d'integració. En un món cada dia més globalitzat, necessitem recuperar de forma urgent tots els espais per a la nostra llengua. I és que, si el català no esdevé la llengua comuna als Països Catalans, no ho podrà ser enlloc.

El problema número u

No hi ha dubte que el problema número u que tenim plantejat a hores d'ara al Principat de Catalunya, País Valencià, Illes Balears i Andorra -és a dir, a la major part dels Països Catalans-, des del punt de vista lingüístic, és el de la immigració.

Els nostres països, en general, han sofert durant el segle xx successives onades immigratòries procedents especialment d'altres països hispànics, onades que, trobant-se els nostres països -exceptuant Andorra- sense poder exercir la sobirania, han afectat greument l'homogeneïtat lingüística tradicional. Doncs bé, quan semblava que, gràcies a les parcel·les d'autogovern de que gaudim d'uns anys ença en les esmentades comunitats autònomes, podíem anar assimilant lingüísticament, si bé de forma gradual i incompleta, la població immigrada, ara, entrats en el segle XXI, hem observat, astorats, com es produïa una nova, i massiva, onada immigratòria, aquesta vegada procedent majoritàriament de països estrangers.

Aquest conjunt d'onades migratòries, tenint en compte, com hem dit, que ens han agafat sense

poder-hi fer front adequadament com es fa en països que frueixen de sobirania política, constitueix, en certa manera, una invasió, és a dir, que podem témer, raonablement, que produeixi alteracions substancials en la nostra manera de ser.

Òbviament, hem de reconèixer que la immigració té aspectes positius, com ara des del punt de vista humanitari (permetent l'accés d'uns éssers humans a millors condicions de vida) o des del punt de vista econòmic-laboral (duent braços disposats a treballar en feines que podrien quedar desateses i, així, mantenint o augmentant l'activitat productiva). Ara bé, des del punt de vista lingüístic, és molt negativa, perquè tots els immigrants a que ens referim vénen amb altres llengües, sia el castellà -amb que augmenten, encara que sigui sense cap culpa d'ells, la contínua pressió que, per les causes que tots sabem, el castellà efectua sobre el català-, sia qualsevol altra llengua, cosa que obliga l'immigrant a haver d'aprendre'n una de nova, que generalment és la llengua que veuen més forta i útil, la qual no és pas, malauradament, el català.

Enfront d'aquest gravíssim problema, que hem de fer? Donant per descomptat que, a mitja o llarg termini, la solució més efectiva seria l'obtenció de més sobirania per part dels nostres països, sembla que hem d'apuntar els objectius següents (que formulem, repetim-ho, tenint en compte únicament el punt de vista de la salvaguarda del nostre idioma): **1) intentar reduir com més millor**, en la mesura en que puguem, els fluxos migratoris; **2) practicar**, des de les administracions (i també en la mesura en que puguem), polítiques d'integració social, comprenent-hi la integració lingüística a la realitat nacional catalana; **3) procurar**, amb una tàctica intel·ligent, ferma en el fons i flexible en la forma, que els immigrants que entrin en contacte amb nosaltres vagin aprenent la nostra llengua i la vagin fent servir de forma creixent.

Naturalment, el tema -el problema, en aquest cas- dona per a molt més i ens deixem moltes coses en el tinter, però creiem que ja és molt plantejar-lo, ser conscients de la seva gravetat i anotar objectius a aconseguir.

David Vila i Ros

Portaveu de la Coordinadora d'Associacions per la Llengua catalana (CAL)
Editorial a LLENGUA NACIONAL

Ocellota de la setmana
Sean Bateman
(13/09/2009)

Ruth



Cada estiu passa el mateix
Que la Ruth m'esvalaeix
Prenent el sol a la platja
Em retorna la seva imatge
I tinc un pes a l'entrecama
Que mai sembla acabar
I penso d'aquí a una setmana
Me l'hauré de repassar

Notícies de Santanyí

Pareix que a Santanyí s'ha acabat amb la censura que hi hagut durant molts d'anys. La gent tenia ulls cecs i orelles sordes davant els fets que feia l'equip de govern, només un web de l'ajuntament, administrada pels qui governen, i una radio Santanyinera, que te la mateixa errada que la web, està administrada pels qui governen a Santanyí.

Però aquest darrers dies hem pogut veure a la premsa, en concret a Última Hora i Diari de Balears, dues notícies de dos blogs que estan creixent e informant a la gent del Municipi de Santanyí.

Un d'ells és aquest el Blog del Municipi de Santanyí, estam ben orgullosos perquè veim que el blog creix i tot gracies a la participació de tots el que el llegiu i participau enviant comentaris.

L'altre blog és d'un col·lectiu de veïns del municipi de Santanyí que pretenen aconseguir propostes i opinions de la gent que estima el Puig de Consolació per poder arreglar el problema que hi ha amb la carretera, i acabar amb els plets i persecucions polítiques que no condueixen a cap lloc.

Aquest altre blog es diu Arregla-Consolació.
www.arregla-consolacio.blogspot.com

Comprar amb la llengua!

Evidentment, el que recomano amb aquesta expressió no és que llepem tot el que comprem, sinó que hi apliquem la discriminació lingüística i el nostre poder de tria quan anem de compres.

Ara és més fàcil que mai poder comprar productes i serveis en la nostra llengua sense posar-se pedres al fetge. La situació és lluny de ser la ideal, però ara hi tenim més opcions que no fa pas uns anys.

Podem comprar tota mena de productes d'ús diari etiquetats només en català a la xarxa de supermercats del grup Bon Preu (Bon Preu, Esclat i Orangutan) o de Sorli Discau. O, si no hi ha cap altre remei, fer la compra on-line en català amb Carrefour o Mercadona. O comprar els productes de marca blanca d'altres supermercats, etiquetats també en català (Consum o Eroski).

O també adquirir un mòbil en català d'un bon ventall de marques i models, o un telèfon de sobretaula també en català de Panasonic o Siemens. Fins i tot, triant l'opció en català del contestador de Telefonica, posem per cas. O anar a Eroski Mòbil, fins que no arribi l'esperat Mobicat al mercat, per tal de rebre un servei en la nostra llengua (inclòs el servei



automàtic de reconeixement de veu quan contactes amb el servei de recàrrega al centre d'atenció al client).

O un televisor amb els menús en català de JVC. O fer que el nostre ordinador parli, pensi, escolti i navegui en català. O fer anar un sistema de GPS per al nostre cotxe en català, com en la majoria de nous models de Tom Tom.

O comprar un cotxe d'una marca que s'anuncii com a mínim en català als pòsters de les nostres ciutats i també a 'La Nostra', com per exemple la xarxa de concessionaris Toyota de Catalunya. O fer tractes amb un banc compromès amb el país...

O anar al teatre o al cinema en la nostra llengua, i llegir i escoltar música en català. O fer una reserva d'hotel per internet, o comprar un bitllet d'avió d'aquelles companyies aèries que ofereixen els

seus serveis també en la nostra llengua (Ryanair, Easyjet, Bmibaby, American Airlines).

O fins i tot, triant aquelles empreses que sempre s'anuncien en català als diaris, tanques publicitàries, ràdio i televisió, encara que no etiquetin ni ofereixin tots els seus serveis en català (MediaMarkt, Vodafone, Orange, grup Coca-Cola, entre d'altres), o millor encara, comprar qualsevol electrodomèstic, o aparell d'àudio, video o electrònic en una de les botigues de la cadena catalana Electrodomèstics Calbet.

O comprar jocs i joguines etiquetades en català, com per exemple les de la xarxa de botigues dels Joguiners Agrupats de Catalunya. O exigir quan fem una gestió documental a cal notari que sigui en català, o que la pòlissa d'assegurances ens la redactin en la nostra llengua. Hi tenim tot el dret.

I tot i que no haurem salvat el món, com a mínim tindrem la satisfacció de saber que no hem renegat de la nostra llengua i que, fins i tot, hem fet un petit esforç per comprar en català i recompenyar així les empreses que ens respecten com a consumidors i ciutadans de ple dret. D'això en diuen a Amèrica, 'Dollar-power', aquí ens hi hauríem de referir

com a Europower. Això sí, amb un bon got de vi català, o amb una bona cervesa etiquetada en la nostra llengua, com la Moritz, o millor encara una d'artesana de les que comencen a sovintejar pel nostre país, com les de La Pubilla, les de la Cervesera del Montseny, o la Rosita o Glops, entre d'altres.

Penseu que això és el que fan cada dia milions de ciutadans castellanoparlants als Països Catalans que, amb comptades excepcions, trien sempre l'opció lingüística de fidelitat màxima al castellà, des d'una simple conversa fins al llibre que llegeixen, passant per la música que escolten o la televisió que miren... Hem d'aprendre a ser com ells. A casa nostra, els catalans ja comencem a ser minoria en alguns indrets. Cal una actitud digna i de fermesa: Al país del 'Bon dia', català sempre!

Toni Fernandez

En Toni Fernandez és expert en la gestió sostenible dels recursos hídrics i del medi ambient, així com del cycle integral de l'aigua, amb més de 15 anys d'experiència en aquest camp al Regne Unit. Des de novembre del 2008 treballa com a consultor d'una enginyeria especialitzada en col·laboració amb l'autoritat competent a Catalunya.

Excès d'atur i d'immigració

Al-leluia: els retornen.

"Hay que llenar Cataluña de lo peor de Andalucía." (general Martínez Anido, ministre franquista).

He escrit aquesta frase perquè entengueu allò que us explicaré. Ara bé, cal dir que part dels immigrants andalusos (o descendents d'ells) defensen molt més Catalunya que no pas catalans de fa generacions

Alguns ingenus es pensen que tants immigrants -cert que n'han de venir, però no tants, entre altres coses perquè no tenim feina per a tants, i no em digueu que fan les feines que no volen fer els d'aquí, que per cobrar poc només ho fan els de fora- és perquè (només) viuen en la misèria, perquè la globalització... i no saben que molts són colonitzadors (conscientment o inconscient) al servei d'Espanya. Els que han sobreviscut a un viatge amb pastera, p. ex., bitllet de tren o bus o... de franc cap als Països Catalans (no és pas casual que siguem la regió espanyola amb més immigració, perquè som una colònia d'Espanya).

Doncs bé, ja hi ha un ajuntament català que s'hi ha rebel·lat, tal com cal.

14/08/2009 - 15:16h

L'Ajuntament de Lleida paga el bitllet als temporers aturats per a que marxin de la ciutat

La Paeria ha pagat el bitllet aquest estiu a 63 temporers per a que marxin de Lleida. El temporal de pedra i vent del passat 1 d'agost ha estat el principal motiu de l'augment d'aquest tipus de servei que ofereix l'ajuntament. Segons l'alcaldessa accidental de Lleida, Montse Parra, al juliol aquesta ajuda només la van sol·licitar 8 persones. El destí dels bitllets que proporciona l'ajuntament són bàsicament Almeria, Múrcia o Huelva. Les demandes dels temporers per aconseguir el bitllet de forma gratuïta s'han canalitzat a través de l'Oficina Única d'Atenció al Temporero de la Paeria, que funciona des de fa 8 anys.

[extret de <http://www.naciodigital.cat/diariidelacrisi/>]

El País deixa en ridícul l'inútil Ramon Socías reproduint fotos de polítics del PSOE emmanillats

El virrei a les colònies, **Ramon Socías**, hauria de **DIMITIR** ara mateix per voler concedir un tracte de favor i de privilegi als polítics del PP detinguts i portats davant el jutge acusats de robar, prevaricar, subornar, falsificar documents, etc.

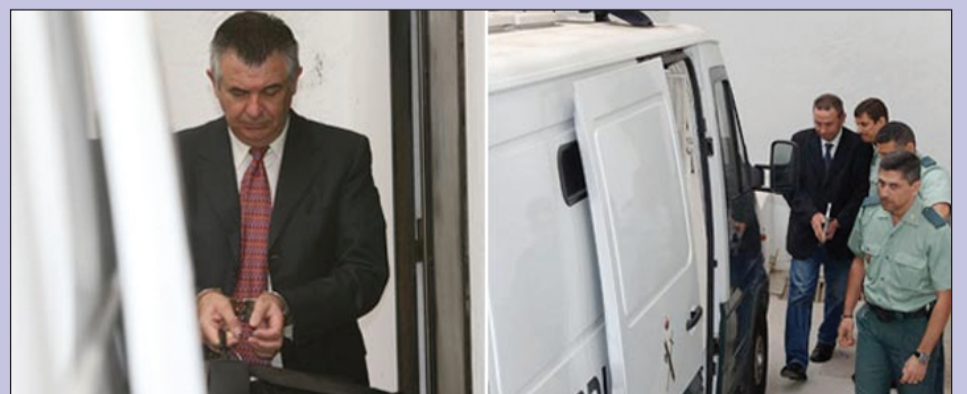
Només la covardia patològica de **Ramon Socías** i el "coporativisme" i el "comareig" entre els polítics del front espanyolista PP/PSOE explica (al final, tots són iguals) explica l'actuació intolerable del virrei bufó de les colònies d'ultramar.

Reproduït de www.elpais.es Los escándalos que afectan al PP

Interior investiga quién desoyó la orden de no esposar a los detenidos de Palma

Un comisario asume el error de no transmitir la instrucción del delegado

Jorge A. Rodríguez - Madrid - 12/08/2009



P O R T O C O L O M

SA COMA



Durant 40 anys en Bartomeu Estelrich fou oficial de la notaria de Felanitx. Ara està jubilat i estiu-ja a Portocolom. 636 097 446



Na Margalida Estelrich és la directora del Grup de Teatre es Lledoner de Portocolom. El passat dia 19 d'agost varen escenificar Un Cabaret a la plaça del poble.



Fa 5 anys que na Maria Quetgles va obrir l'Estètica Mari a Cristòfor Colom, 28 de Portocolom. Estètica i massatges. 639 013 315



Fa 20 anys que n'Antoni Sitges regenta la botiga de records Illa al carrer Aritja, 4 de Sa Coma. 687 938 891

C A L A M I L L O R

C A L A B O N A



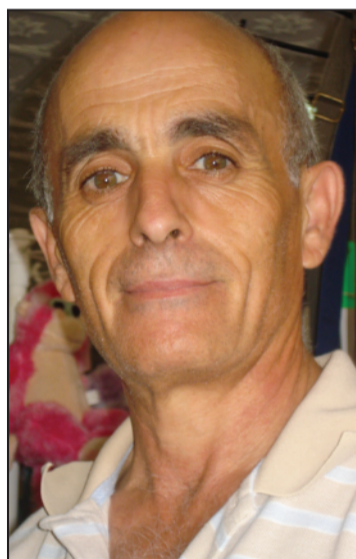
Na Marianma del Senagal és la cambrera del Restaurant Cas Foner al carrer Cristòfor Colom, 92 de Cala Millor. Un lloc on se menja per 15 euróns a la carta. 971 556 338



Fa 30 anys que en Vicenç Jimenez va obrir el Restaurant Cas Torrador a la Vinya del Mar, 18 de Cala Millor. Se menja per una quinzena d'euróns a la carta. Reservau al 971 585 276



Fa 17 anys que en Joan Cladera de sa Pobla va obrir el Bar s'Aguait al carrer dels Molins, 24 de Cala Millor. Despatxa menús a 6 euróns. Te servei a la carta. 971 585 989



Fa 5 anys que en Marian Hidalgo regenta la botiga Leader Fashion (moda en pell) al carrer dels Molins, 4 de Cala Millor. 971 584 725



Na Matilde Bauçà és la quarta generació d'hotelers a l'Hotel Cala Bona. El va obrir el seu repadró Miquel Vives i la seva filla Matilde l'any 1924 amb 8 dobles. Ara en tenen 200 al passeig des Moll, 7 de Cala Bona. 971 585 924 www.calabonahotel.com

Acudits

Una família vivia en una zona on hi havia hagut força activitat sísmica durant l'última setmana. Els pares, neguitosos, van decidir enviar l'únic fill a passar un mes amb uns familiars que vivien a l'altra banda del país. Pocs dies després van rebre la visita inesperada del nano, que portava una carta d'aquests familiars. L'obriren de seguida i llegiren:

Conta la llegenda que un valerós cavaller va salvar una princesa quan va matar un drac. I de la sang del drac brotaren mil roses vermelles que enflairaren l'aire de brises perfumades. Sant Jordi i la princesa s'enamoraren i es casaren. I aquí acaba la llegenda, perquè és quan comença a espatllar-se tot, evidentment.

S'OBRE EL TELÓ.

Veiem un grup d'amics que a l'hivern estan pujant un gran cim nevad i esperen amb delit arribar a dalt per refer-se amb una sopa i un men-

jar ben calent, a sopluig. Vet aquí que per fi arriben a dalt i cadascun dels amics treu de la motxilla el que havien portat per fer el menjar. Però vet aquí que el que havia de portar el fogonet per fer el foc i cuinar la sopa i la carn se n'ha oblidat. Hosti tu, quin empenyament que agafen! Amb la mala llet que es respira, el que havia de portar el fogonet no surt i tothom es pregunta qui collons és el que l'havia de portar.

ES TANCA EL TELÓ.

PREGUNTA: QUI ÉS L'ACTOR DE HOLLYWOOD?

RESPOSTA (AL REVÉS) : ?SAG L'UD LIK

S'OBRE EL TELÓ.

Surt un cambrer amb una safata tapada, la destapa i mostra una poma que hi ha al damunt. Surt un segon cambrer amb una safata tancada, la destapa i mostra un bistec de vedella. Surt un tercer cambrer amb una safata tancada i no l'obre.

ES TANCA EL TELÓ. PREGUNTA: QUI ÉS EL CANTANT?

RESPOSTA (AL REVÉS) : ...I-NRAC-AMOP

C A P D E P E R A



En Llorenç Siquier i Crespí te 7 germans. Tots fan perforacions per trobar aigua. Quan era jove va jugar durant 10 anys amb el Poblera, quan en Gost feia de porter. Ara fa 3 mesos que ha guanyat la subhasta del <poliesportiu de Capdepera que regenta la seva dona na Maria del Carme Estela. Serveixen menú pels infants, berenars, begudes... El Poliesportiu està al Camí Vell des Far s/n. 610 449 643



Fa temps que en Miquel Espases i la seva dona Elisabet Sureda regenten la Cafeteria Sureda al carrer Joan Cervera de Cala Millor. Ara fa 4 mesos que també gegenten la Cafeteria Sureda al carrer de Na Llambeies, 71 de Cala Bona. 971 585 773

Els quatre eixos del catalanisme

M'afegeixo al debat sobre la "Refundació del Catalanisme" coincidint en el temps amb altres intents de "refundació del catalanisme" que fan esforços per mantenir (contradictòriament, contra-natura i contra els temps que corren) fossilitzat el concepte en el regionalisme i fent-lo compatible amb la nacionalitat de l'opressor i dels seus aliats (de classe, partidaris i sipais) a casa nostra.

Podríem dir que no cal refundar allò que no va ser mai fundat i que només respon a les estratègies electorals convergents. Doncs jo crec que si és un bon moment per a readaptar als nous temps un terme molt habitual en la política catalana (i usat com a distintiu de ser "dels nostres"), un terme que és al mateix temps equívoc (en tant que inclou dins seu l'"espanyolisme moderat").

Al segle XXI hi ha dos projectes nacionals possibles: l'espanyol (per molt que esdevingués federalista) i el català (constituïnt-se en estat independent i confederat, amb els estats veïns, dins el projecte macroestatal europeu). Acceptar que som espanyols, per molt autònoms i folk-lòrics que siguem, és l'opció espanyola, és a dir, és espanyolisme. El catalanisme modern no hauria de poder ser compatible amb l'espanyolisme.

A Europa ja han passat a la història les preses de palaus d'hivern i les revoltes a la cubana, a l'algeriana o a la vietnamita. Actualment estem en època de rebaixes i de transversalitats (que és un eufemisme per a permetre l'aproximació de la dreta a postulats més patriòtics que fins ara interessos inconfessables els havien impedit assumir). Però l'adaptació

a la "pau europea" i a les "transversalitats" no implica que els vells conceptes, des de l'època de Francesc Macià, hagin de ser proscrius, sinó simplement que cal adaptar-los, atès que la situació potser ja no és d'ocupació clara i dura, però tampoc és menys cert que continuem sotmesos i espoliats pel veí.

Una prova d'això és que d'aquells quatre eixos que havien d'aglutinar les classes populars catalanes sota una direcció política comunista als anys vuitanta (amb formes diferents, amb noms diferents, de forma gairebé espontània) s'ha bastit el catalanisme modern. I la dreta més dreta en continua en frontal rebuig. Fixeu-vos:

1. Només l'espanyolisme dur rebutja la unitat nacional dels catalans. Tampoc els espanyols es reivindiquen exclusivament de "Castilla la Vieja" ni els estats federals, com USA, es reivindiquen com a "nacionals de cada estat i després ja ens federarem" sinó que l'essència de la nacionalitat és el conjunt de la nació, ni nosaltres no veig que haguem de ser menys. La Catalunya que coincideix amb una regió espanyola és una concepte espanyol, el catalanisme no pot abastar menys que de les Corberes al Segura a Fraga i a Maó.

2. Només els espanyolistes durs afirmen que la sobirania té el límit de cost, al mateix temps que declaren doctrinàriament tot el contrari en referència a conceptes com la Democràcia, Espanya o la Constitució, i aplaudeixen les declaracions d'altres països com USA o França que no posen cap límit de cost a la llibertat nacional.

3. El catalanisme continua fent aigües



en els grans sectors empresarials i entre aquells que ho defineixen com una ideologia en si mateixa. Per contra, el catalanisme continua nodrint-se de les reivindicacions lligades a la precarietat social i laboral i a l'espòli econòmic, al jovent i a la terra. No sorgeixen pas reivindicacions a l'edifici de la Borsa ni hi ha pinyes per a reivindicar-se més patriota entre els líders de la dreta més dretana, sinó que el motor del patriotisme està entre la gent treballadora. Igualment l'objectiu d'una majoria social que ens permeti assumir la sobirania no estarà al cercle d'empresaris donants d'embarcacions esportives a la família reial, sinó entre els nous catalans i entre els no tan nous però que tampoc no arriben a final de mes.

4. Finalment cal reconèixer que la nova Europa fa més fàcil la concreció dels objectius del catalanisme, perquè si fins ara molts catalanistes sofrien la contradicció entre el sentit comú i la utopia de l'estat propi i s'accontentaven amb proclames federalistes, ara la "inde-

pendència" esdevé una senzillera reestructuració interna del futur macroestat anomenat Europa.

En conclusió, quins són els quatre punts que cal impulsar com a definitoris del catalanisme:

1. L'àmbit territorial del catalanisme va de les Corberes al Segura. Per sota d'aquest àmbit només hi ha regions espanyoles.

2. Cap amenaça, cap preu, ni la vida... val menys que la llibertat i, per descomptat, de la llibertat dels pobles.

3. El catalanisme no és una ideologia sinó que és una component bàsica de totes les necessitats de benestar del poble i, per tant, component de totes les lluites populars.

4. No hi ha catalanisme sense l'objectiu explícit de constituir-se en un estat diferent d'Espanya.

<http://ca.wikipedia.org/wiki/Catalanisme>

Al damunt dels nostres cants
aixequem una Senyera
que ens farà més triomfants.

Per un Catalunya políticament lliure,
socialment justa,
econòmicament prospera!!!
(Francesc Macià, President 114 de Generalitat de Catalunya)

|;*|Independència Països Catalans|;*|

Envia'm un àngel que sigui com tu.
Envia'm un àngel que s'assembli a tu.
Envia'm un àngel que em recordi a tu.

Camí sense sortida

El món de les infraestructures, de les nuclears, el món de la indústria per satisfer el caprici i l'oci ens portarà a un atzucac com a càstig.

L'agricultura és el primer. És la subsistència d'un poble i veiem com del poder establert, certes males pràctiques són la causa de la seva destrucció.

Després de la Guerra Civil espanyola es va abandonar Catalunya a la seva sort. Si no haguessin estat els pagesos, hauríem mort tots de gana. Aquesta pagesia tradicional ja ha estat esborrada del mapa. No convé als poders fàctics per la mateixa raó que vull exposar tot seguit: Ara a l'Aragó volen muntar tres noves tèrmiques, una de

cicle combinat i dues de carbó, que afectaran d'una manera molt important tota la pagesia de Lleida, especialment el poble d'Almatret, Seròs, Aitona, etc, amb la conseqüència estratègica, energèticament parlant, que tot això té per Catalunya. En un moment donat, ens tanquen l'interruptor i Catalunya queda a les fosques –igual que la línia de molta alta tensió que ve de França-. Per què? Doncs perquè a mig termini la independència de Catalunya tingui un màxim de dificultat. Ens volen debilitar constantment, no ens estimen, ho sabem. Les infraestructures de TGB a Catalunya no es fan correctament i ells ho saben. Les nuclears que tenim a casa funcionen com funcionen i l'han de fer molt grossa per demanar respon-

sabilitats que sempre solen caure a qui té menys culpa, els que estan a l'ombra no reben mai. Els espanyols estan provocant constantment als catalans i ens estan obligant a fer allò que a Espanya els espanta tant: tancar el calaix.

L'home està en pecat, l'avarícia i el poder el porten a la manipulació de l'agricultura i a la seva destrucció. Quan els polítics ens parlen de desenvolupament sostenible, és un insult a la natura. Dins dels actuals paràmetres de creixement no hi ha sostenibilitat possible, feu-vos-ho mirar. Cal que el poble s'enfronti a aquesta barbàrie i a la mentida constant.

Les grans ciutats són les tombes de

la humanitat i les malalties són creades per nosaltres mateixos. Cal fer una vida natural i virtuosa a l'efecte de que el dolor ens sigui pràcticament desconegut i que el paulatí decaïment de l'organisme ens porti a una mort dolça.

L'home és massa feble. Està construint un futur, el seu futur, en un camí sense sortida (l'atzucac), la llei de la selva més salvatge de totes: matar per el poder. L'home destruirà l'home. Aquest paradís meravellós, la terra, seguirà el seu camí i l'home no haurà superat la prova.

Joaquim Pugnau Vidal.

Soci de Geenpeace.

La Nueva Mallorca d'El InMundo i el PP

La 'Nueva Mallorca' del PP i d'El (In)Mundo explota en una onada de violència

Estava cantat que això passaria. Una societat desarrelada i plena de ghettos és un polvorí que pot explotar en qualsevol moment. Només falta una espurna i ja està: Booommmmm! Colonitzadors forasters d'ètnia gitana, la majoria traficants de droga, i milers de nigerians desembarcats a Mallorca atrets per les obres faraòniques de Matas i el PP de la passada legislatura, ara que ja no hi ha feina, han protagonitzat el primer gran enfrontament a son Gotleu.

Per descomptat, no serà el primer ni el darrer. La "Nueva Mallorca" de la multiculturalitat defensada pel PP i El (In)Mundo en la qual els indígenes mallorquins són perseguits i arraconats a les reserves i on s'ataca brutalment i la llengua i cultura pròpies ja està donant els seus fruits. Bé idò, ja ho sabeu, els forasters malanats del PP volen que tothom que vengui a la puta colònia espanyola de Mallorca ha

de poder triar la llengua de l'escola!

Reproduït de www.dbalears.cat Balears | Crònica Negra

Son Gotleu tem la revenja Els enfrontaments verbals entre gitanos i nigerians persistien ahir al barri després de la brega de dijous vespre. L'ambient de crispació és "irreconciliable" i els dos col·lectius s'amenaçaven de fer-se la vida impossible Laura Morral | 22/08/2009 |

Son Gotleu es despertà ahir amb un ambient caldejat després de la multitudinària batalla campal que tingué lloc dijous vespre al barri entre persones de raça negra i d'ètnia gitana, la qual acabà amb diversos ferits. Els enfrontaments verbals entre els **dos bàndols** ja ni es dissimulaven. Ahir dematí, una cinquantena de veïns s'agrupaven davant del bloc número 60 del carrer Tomàs Rul·lan. "Això és el Bronx, no es pot viure aquí!", cridava **Teresa**

Alonso, una veïna mallorquina de tota la vida. Els congregats recordaven a sang calenta els aldarulls ocorreguts i pel grau d'exasperació s'entreveia que la causa d'aquella disputa només era el detonant d'un conflicte entre guetos, irreconciliable, que s'arrossega des de fa anys. "Estam molt nerviosos. Els negres van dir que ens farien la vida impossible", repetia Josefa Pérez, una altra espontània de la reunió. Al seu costat, el portaveu de l'Associació de Veïns Orson Wells, Antoni Salvà, s'aventurà a dir que la revenja podria repetir-se. "Aquests africans s'estan apoderant del barri. Relloguen les habitacions i jo he arribat a comptar més de 84 pisos pasteres. La convivència és insuportable i la zona és un niu de prostitució per culpa seva", recriminava. "Volem viure tranquils. Que se'n tornin a la selva!", cridava **Josefa Pérez**, assenyalant un nigerià. En sentir-se al·ludit Steven, l'home de

raça negra, s'acostà al grup de gitanos. "Sou racistes", es queixava. "Si no tenim per menjar, com voleu que anem a cercar problemes", explicava.

"Vau pegar a una dona major!", belava la gitana **Dolores Caparrós**, neboda de José Gomi, una de les tantes persones ferides arran de la disputa. Mentre Gomi escoltava aquesta brega, s'aixecava la camisa per mostrar els cops i repetia: "Mira. Em vau copejar pel morro". "Això no quedarà així, els gitanos se'n venjaran", assegurava Mari Mar Bujosa, una altra veïna que presencià els disturbis de dijous. Però lluny de caure amb provocacions, Henry Ubasugi, el compatriota d'Steven, que treballa a l'Aeroport de Palma ajudant minusvàlids,



reclamava més seguretat. "Estam aquí per cercar una vida millor, no per barallar amb gitanos ni amb ningú". Fins al migdia, la presència policial no hi era gaire evident. Només una furgoneta de la Policia Nacional recorria la zona. "Van venir corrent dos amics meus i em van dir, vine a ajudar-nos, hi ha una lluita", comentava el president de l'Associació progressista de Nigèria IGBO, Cyprian Odi. Afegia: "El problema és que els gitanos són els més racistes i es pensen que són els amos del barri". Els veïns tenen previst organitzar el setembre **una manifestació**.

Les isòbares del temps polític

S'esperava un estiu fred per terres basques però els atemptats d'ETA d'una banda i l'Ertzaintza dirigida pel socialista Rodolfo Ares de l'altra s'han encarregat de fer augmentar la temperatura. En la vessant política, agost està sent un mes calent i s'ha tornat a demostrar que el govern espanyol no en deixa passar ni una i que dona resposta a cada acció d'ETA. Els atacs de Burgos i Mallorca han estat contestats per la policia als Alps francesos, on s'han detingut tres suposats membres del grup armat. L'actuació de l'Ertzaintza a nombrosos pobles d'Euskadi perseguint fotos de presos d'ETA, rebentant festes i carregant contra manifestacions de l'esquerra abertzale prohibides tant per l'Audiència Nacional com per l'executiu basc, han escalfat els ànims.

El canvi polític dissenyat pel Lehendakari López i el conseller d'interior, Rodolfo Ares, ha introduït a l'inestable escenari basc altes dosis de tensió i crispació. La situació, lluny de canalitzar-se cap a una solució, s'agreuja i continua instal·lada en un pou negre. El combat de l'Ertzaintza contra ETA i el conjunt de l'independentisme basc és una de les dues potes del canvi que ven el Par-

tit Socialista d'Euskadi.

L'altra pota és EITB. L'ens públic de la ràdio i la televisió basques pretén deslegitimar a l'esquerra abertzale, fer-la invisible –amb l'ajut de la Llei de Partits– i també modificar l'imaginari del nacionalisme basc. Amb l'Ertzaintza el PSE vol guanyar el carrer, i amb EITB es proposa llimar els sentiments nacionals que no siguin els espanyols.

En aquest àmbit hi havia molta expectació per saber com quedaria el mapa del temps d'Euskal Telebista. Fins ara aquest mapa sempre havia integrat els territoris d'Euskal Herria –les set províncies basques.

Sota l'argument del Lehendakari López que els bascos no sols volen saber el temps que farà a casa sinó també a les comunitats veïnes –on molts s'escapen els caps de setmana–, el nou mapa d'ETB ha afegit Cantabria, Aragó, La Rioja, i Castellà-Lleó. Amb aquest argument tant poca-solta es podria afegir també al mapa de marres un petit quadrat amb Salou Cambrils i Benidorm, localitats on estiuegen habitualment milers de bascos tots els anys.

El cas és que els territoris d'Euska-

di, Navarra i el País Basc francès apareixen a les pantalles convenientment dividits per fronteres internes, segons els seus responsables "respectant així l'actual ordenament jurídic i polític". És més, el mapa del temps d'ETB forma part, de manera expressa, de l'acord de governabilitat signat pel PSE i el PP, fet que demostra l'extrema importància que les dues formacions espanyoles atorguen a aquesta qüestió.

El líder dels populars bascos, Antonio Basagoiti, satisfet amb l'actual informació meteorològica del canal autonòmic, assegura que "alguns intentaven fer-nos creure que aquesta Euskal Herria mítica sempre ha existit. És veritat que els núvols no entenen de fronteres, però tampoc entenen d'identitats, d'utopies, ni de falsedats històriques o polítiques". Basagoiti haurà de parlar amb el seu company de partit, Carlos Itrugaiz, qui fa uns anys entrevistat per la revista èuscar Argia va reconèixer l'existència d'Euskal Herria.

En tot cas, el nou mapa posa en evidència els complexos del PP i el PSE. Saben que la majoria social del país continua sent abertzale i no s'han atrevit al que,



per coherència ideològica estaven obligats: reduir el mapa a la Comunitat Autònoma Basca, les tres províncies i prou. Han apostat per unes isòbares de la vergonya i per uns meteoròlegs que ara en comptes de dir amb naturalitat "Euskal Herria", han substituït aquest terme pels més asèptics de "zona" o "territori".

Patxi López, el Lehendakari de la "zona", tant autonomista ell, tant respectuós amb la llei espanyola, prefereix ignorar que l'Estatut de Gernika recull sense embuts "Euskal Herria" com a sinònim d'Euskadi. I mentrestant, Espanya per desfer la borrasca basca ha decidit emprendre-la a canonades amb els núvols. Fan el ridícul.

Cronologia de la Historia de Catalunya

"La llengua i la història són els botins més preuats a l'hora de sotmetre un poble" (Àngel Guimerà)

"Assolida l'alienació del sotmès per mitjà (bàsicament) de la coerció física, la tasca del colonitzador es concreta en mantenir aquest estat d'alienació i a convertir-lo en el seu (nou) estat "natural", per ço la colonització significa sempre la falsificació de la història, àdhuc la seva anatematització. Heinz Dietrich. Emancipació i identitat d'Amèrica Llatina 1492-1992.

"...el desconeixement de la història pròpia és una de les causes més radicals de l'afebliment de la consciència nacional catalana i de la seva lenta substitució per la consciència nacional espanyola. Els nostres ocupants ho saben perfectament i, per això, és la primera cosa que han amagat, car són conscients que és allò que més els denuncia i més posa en evidència. El factor històric és tant important que el factor lingüístic a l'hora de crear o de reconstruir una consciència nacional, donat que és la història la que més explica el per què de la identitat lingüística i col·lectiva d'un país". (Catalunya, nou estat europeu. Declaració de la Primera Convenció per la Independència Nacional.)

"La Història és mestra de la vida". (Dita Ilatina).

"La Història és el millor mestre per als alumnes distrets". (Indira Gandhi, 1917-1984, estadista hindú)

"El millor profeta del futur és el passat" (Lord George Gordon Byron, 1788-1824, poeta i aventurer romàntic anglès)

"El passat defineix el present perquè la humanitat no és mestressa de la seva pròpia història" (Sigmund Freud, 1856-1939, psiquiatra austro-jueu, fundador de la Psicoanàlisi).

"No crec pas en l'esperança d'esdevenir millors, ni en el progrés. Jo llig quasi més història que no literatura. I la història ensenya". (Alvaro Mutis, any 1997).

"Entre d'altres exercicis de l'esperit, el més útil és la Història". (Caius Salustianus Crispus, 86-34 a.C., polític i historiador romà).

"Allò curiós no és pas com és escrita la Història, sinó com ha de ser esborrada" (Manuel Alcántara, 1928-..., poeta i periodista foraster).

"Aquells qui no se'n recorden del passat es troben condemnats a repetir-lo". (George Santayana, escriptor madrileny en anglès, ignorat per l'integritat monolingüista espanyol).

"...els que no saben d'història acostumen a no tenir criteri polític, o a no tenir

un criteri apriorístic que per qualificar-lo d'una manera o altra s'ha acabat per dir-ne filosòfic..." (Enric Prat de la Riba, 1870-1917, president de la Mancomunitat de Catalunya, a les cartes a en Joan Manyé i Flequer).

"Els savis diuen, i no sense raó, que qualsevol que desitgi de preveure el futur li caldrà consultar el passat; entre els esdeveniments humans n'hi ha que se semblen als dels temps anteriors. Açò prové del fet que són creats per homes que han estat, i seran sempre, animats per les mateixes passions, i així que ells han de tenir necessàriament els mateixos resultats". (Niccolò Machiavelli, 1469-1527, polític, historiador i tractadista florentí, teòric del "pragmatisme" polític).

"Més enllà de la dictadura, topam amb una historiografia que no valora la seva pròpia singularitat. I això no ve del franquisme sinó de l'època de la creació de l'Estat espanyol. El plantejament del Decret de Nova Planta és treure la història i la identitat a tots els territoris de llengua i cultura catalanes fins a aconseguir la negació de la seva pròpia història i confondre-la amb una història conjunta amb Castella. És per aquesta raó que avui dia hi ha tantíssimes persones que no tenen consciència de la pròpia història i que només l'identifiquen amb una història que els ve de fora, amb barbaritats com la de Los Reyes Catòlics. Això els converteix en analfabets. El més greu, però, no és la ignorància de la gent, sinó que tenen prestada la consciència de la seva pròpia singularitat. Tot plegat fa molt difícil que puguin sentir-se responsables i ser-ne defensors". (Jordi M^a Solé i Sabatè al llibre Jo no sóc espanyol).

Cronologia de la història de Catalunya plena

Època Romana (Edat Antiga): Fins al 409

27 a. C. : Creació de l'Imperi: Tarraco passa a ser província imperial.

12 a. C.: Els frisons són esmentats per 1^a vegada en la història (pels romans)

ca.-7-2 a. C.: Neix Jesucrist, Déu encarnat de Catalunya i del món. Seguirament a la tardor del 4 a. C.

3 a. C.: Fundació d'Helix (Elx).

ca. 3-68: Vida de Sant Pau

9: Els germànics derroten Roma a la batalla de Teutoburger Wald.

14: Mort d'August, creador de l'Imperi. El succeeix Tiberi.

17: Mort d'Ovidi, literat llatí.

27 : Tarraco, una de les capitals de l'Imperi Romà?

ca. 27-30: Assassinat de Jesucrist per una conxorxa entre l'Imperi i la casta religiosa jueva.

Neix l'Església juevo-cristiana a la Pentecosta, on l'Esperit Sant fa predicar en un munt de llengües no oficials de nacions conquerides.

35-95: Salusti literat llatí.

37: Conversió de St. Pau, apòstol dels gentils.

42: Els berbers de la "Mauritània" esdevenen província romana.

42-125: Juvenal, autor llatí de "Sàtires".

43: L'exèrcit romà conquesta la Britània, en part ja semi-romanitzada.

49-120: Plutarc, literat grec, autor de "Vides paral·leles".

ca-50: Caractac, cabdill brità és capturat pels romans.

54 ó 55-117 ó 134: Tàcit, literat llatí: "Els esclaus parlen la llengua de llur amo".

58: L'exèrcit romà envaeix Armènia.

61: Gran revolta de Boudica, reina de Britània oriental.

ca-63-66: Possible visita de St. Pau a Tarraco i Hispània.

64: Gran incendi de Roma.

Neró usa els cristians a la manera dels nazis o els espanyolistes: els acusa de l'incendi que ell mateix ordenà, com a boc expiatori. 1^a persecució contra els cristians.

65: Mor Sèneca, per instigació de Neró.

66: Esclata la revolta jueva contra Roma.

ca-66: ¿Martiri de St. Pau?

68: Suïcidi de Neró.

69-141: Suetoni, literat llatí, autor de "Vida dels Cèsars".

7-9-70: Titus pren Jerusalem i assola el Temple.

77 a 83: Els romans conquereixen Gal·les i d'altres zones de Britània, fins al sud d'Escòcia.

100-170: Ptolomeu, científic egipcià.

107: Trajà s'annexiona la Dàcia: tota la costa mediterrània.

116: L'Imperi Romà ocupa Mesopotàmia: màxima extensió (9.000.000 Km²).

130-201: Vida del científic Claudi Galè.

132: 2^a revolta jueva.

135: Judea es queda sense jueus, després de la derrota de Barkokhbà, cab-

dill zelot (nacionalista) autoproclamat "Messies". Prohibeixen els jueus d'entrar dins Jerusalem, ciutat que és reconstruïda segons estil romà sota el nom d'Aèlia Capitolina.

ca-150: Cristianisme i judaisme s'egallen definitivament.

160-240: Tertulià, filòsof cristià nascut a Cartago.

175: Notícia d'Ireneu referent a les comunitats cristianes d'Hispània.

208: Campanya romana contra els pictes (antics escocesos).

212: Ciutadania romana per a tots els habitants lliures de l'Imperi.

235: Mor Alexandre Sever i comença mig segle de caos en l'Imperi.

250: Edicte de l'Emperador Maximí: obligació d'oferir sacrificis als déus romans, sots pena de mort.

256: Els francs penetren fins a Hispània, enmig el caos de l'Imperi.

259: Martiri del Bisbe de Tarraco: (St.) Fructuós.

284: Diocleciana, emperador: torna l'ordre dins l'Imperi.

285: Antoni funda el monaguisme.

286: Possible martiri de (St.) Lluçia a Peníscola (Baix Maestrat).

293: Creació de la província Baleària.

303: Després de ser fortament turmentat mor degollat St. Jordi a Lyddra (Palestina, prop de Tel Aviv), on jeuen ses restes.

Gran persecució general de Diocleciana contra l'Església i els cristians. Martiri de (St.) Fèlix a Girona.

304: Martiris de St. Cugat.

311: Edicte de Milà per la tolerància religiosa.

324: Victòria de Constantí a Crisòpolis, el qual queda com a únic emperador.

325: Concili i Credo de Nicea (Bitínia) contra l'arianisme.

1 1-5-330: Constantinoble, capital d'Orient.

335: Bastiment de L'Església del St. Sepulcre a Jerusalem, 1^a d'una sèrie de grandioses construccions que hi són construïdes.

347: Ja hi ha bisbe a Barcino.

353 ó 354: Neix (St.) Agustí d'Hipona, "pare" de l'Església d'Occident.

370-390: Episcopat de Pacià de Barcelona, bisbe insigne.

374: Imperi dels Huns.

376: Els visigots entren en massa i sens armes dins l'Imperi fugint dels huns.

ca-390: Paulí de Nola es fa "bascó" per a evangelitzar els bascons.

394: El cristianisme de l'Església Catòlica ("Universal" en grec) és declarat religió oficial de l'Imperi per Teodosi: L'Imperi s'ha adonat de l'enorme força de la nova fe i vol controlar-la per als seus propis fins de supervivència.

400: Consta que hi ha diòcesi de Girona.

31-12-406: Les tribus germàniques i els alans (caucàsics) travessen definitivament el Rin.

407: Els romans abandonen Britània. Començ de l'època "artúrica"

Gran revolta (social) bagauda a Armòrica (Gàl·lia) contra les restes de l'opressió imperial.

Època Germànica (Edat Mitjana): 409-711

409: Sueus, alans i vàndals travessen els Pirineus.

411: Alans i vàndals ocupen zones dels actuals països catalans.

415: Els visigots derroten les altres tribus germàniques d'Hispania. Ataülf vol convertir Barcino en la capital d'un regne romano-visigòtic.

417-420: Consta l'existència de la diòcesi de Lleida.

417: Començ del cristianisme a Menorca.

418: Teodoric I funda el Regne Visigot de Tolosa, que inclou Catalunya: 1er dels regnes successors de l'Imperi.

Els gots derroten els vàndals de Vandàlia.

Conversió dels jueus de Maó. Episcopat a Menorca.

419: Primer Concili conegut a Tarraco.

424-426: Els vàndals ataquen Balears.

429: Els vàndals asdings passen Hipona (actual Bona) on mor St. Agustí.

441: Matança de Bagaudes a la Tarraconense.

445: Els vàndals ocupen Balears.

450: Basíliques de Terrassa. Ireneu, 1er bisbe d'Egara.

451: Els visigots i aliats imperials atenyen detenir l'avanç d'Atila, a la batalla dels Camps Mauriacs.

453: Mort del Dictador Attila, segurament assassinat. Divisió del seu Imperi.

454: La revolta de les tribus germàniques acaba amb l'Imperi dels Huns.

455: Els vàndals conquereixen Balears. Genseric el vàndal saqueja Roma.

456: Els visigots s'estenen per Hispania. Els germànics envaeixen la Britània celta: fi de l'època "artúrica" i principi de l'anglo-saxona. Molts britànics travessen el Canal de la Mànega i s'in-

stal·len a Bretanya.

475: Regne visigot d'Occitània-Catalunya, independent de Roma.

4-9-476: Fi de l'Imperi Romà d'Occident. La Tarraconense, incorporada amb resistències al regne visigot.

484: Consta que hi ha bisbe a Mallorca.

486: Els francs ocupen el darrer reducte d'Occident amb governador romà: l'Estat Gal·lo-romà de Siagri.

506: Els visigots s'apoderen de Derivosa i del delta de l'Ebre.

507: El rei got Alaric II és derrotat pels francs a Vouillé, els quals s'apoderen de la Gàl·lia central i sud-occidental.

ca-516: Victòria britona (gal·lesa) d'Artus damunt els invasors anglo-saxons a Mont Baden. Consolidació de la Britània celta (Cymru ó Gal·les).

516: Concili II de Tarraco, on consta l'existència de les diòcesis d'Empúries, Vic, Urgell, Tortosa...

517: Concili de Girona.

531: 1er bisbe conegut de Valentia: Justinià.

534: El general Belisari conquereix Balears per a Bizanci.

540: Concili de Barcino.

546: 1er Concili conegut celebrat a Valentia (València)

554: Els bizantins conquereixen zones mediterrànies del sud del regne visigot.

561 ó 571-632: Vida de Mohamed o Mahomet, fundador de l'islam

562: Consta que hi ha bisbe a Eivissa.

570: St. Brendà, irlandès, navega 7 anys fins a Madeira o les Antilles.

587: Recared es converteix al Catolicisme, fi de l'arianisme oficial

589: Consta que Xàtiva i Sogorb tenen bisbe.

599: Concili II de Barcino.

ca-600: Les parles eusko-ibèriques reculen cap als Pirineus i desapareixen de les zones rurals catalanes (excepte de la Segarra cap amunt).

Esplendor de la civilització Maia.

610: Fundació de la religió islàmica.

610-633: Porcari, bisbe de Sogorb.

612: El monjo irlandès Columba funda St. Gall.

614: Concili d'Egara.

616: Lleis antisemites de Sissebut.

622: Hègira musulmana: 1er any del calendari islàmic.

626: Els bizantins són expulsats pels gots de la península.

632: Mor Mahomet.

633: Els jueus, exclosos de càrrecs públics. Consta un bisbat a Elx.

634: Els musulmans comencen la

invasió de Palestina.

635: Hom fa servir la ploma per a escriure a la Hispania goda.

636: Consta l'existència d'un bisbat a Dènia.

637: Els musulmans prenen Jerusalem.

642: L'Islam, principal religió a Pèrsia. El zoroastrisme hi recula.

650: Esplendor de l'orfebreria i l'art bizantí.

673: El rei visigot Vamba en campanya contra els bascons.

673-685: El General Paulus lidera revolta de Catalunya-Septimània i es declara independent del Regne de Toledo.

680: El rei Vamba és derrotat per una conxorxa. Caos in crescendo.

689-691: Bastiment a Jerusalem de la Cúpula de la Roca, pel Khalif Abd al-Malik, que per un breu període, governa des de Jerusalem.

698: Kahina encapçala la resistència berber contra els àrabs musulmans.

700: Els francs institueixen el sistema feudal.

707: Primers atacs navals àrabs contra Balears, amb gran botí d'esclaus.

710: Aquila II i Ardon regnen a la Catalunya independent front a en Roderic, dux de la Bètica. Incursió musulmana de Tarif a Vandàlia.

4-711: Tariq Ibn Ziad, llibert de Mussa, creua l'estret de Gibraltar amb estols musulmans, "en ajut" d'un dels dos bàndols visigots. Roderic es troba, mentre, lluitant contra els bascons.

Època d'Ofensiva Musulmana (Edat Mitjana): 711-756

711 ó 712 a 725: Els musulmans ocupen l'actual Catalunya.

ca-712: Els sarraïns ocupen Valentia.

713-779: Estat independent d'Aurariola o Oriola (devers Alacant-Múrcia)

714: Tariq (segurament) ataca la Catalunya central Tarraco li oposa resistència.

ca-714-718: Els sarraïns van ocupant Tamarit, Fraga, Barcino...

716-756: Emirat Dependent, una etapa confusa.

719-720: Els sarraïns ocupen el Rosselló.

725: Els sarraïns ocupen el Llenguadoc i devasten la Borgonya.

729-753: Guerres civils entre àrabs i berbers.

731: Sublevació independentista del berber Munussa. Nambat, possible bisbe d'Urgell, mor cremat en una foguera, a Llúvia.

732: Els sarraïns recorren l'Aquitània. Carles Martell els derrota a Poitiers / Tours: ara comencen a recular.

735: Segons la llegenda, mor Otger Catalò al setge d'Empúries.

740: Revolta antiàrab dels berbers de Berberia i Al-Andalus.

742: Neix Carlemany.

750: Principi de la Dinastia abàsida de Bagdad, que succeeixen els Omeies de Damasc. A causa de la fam, les tropes àrabs abandonen la frontera catalana.

751: Pipí el Breu, ungit rei dels francs pel Papa: 1^a aliança franco-papal.

756: L'andalusí Abderrahman I declara la independència de l'Emirat de Còrdova envers Bagdad.

Època Carolíngia (Edat Mitjana): 757-987

759: Alliberament de la Catalunya-Nord.

768: Els musulmans són obligats pels francs a travessar els Pirineus.

778: Carlemany conquereix Lleida, però se'n retira. Amb ell marxen molt almogàvers. Carlemany és derrotat a Roncesvalles pels bascons.

780: Des del Conflent, bressol dels catalans, inici de l'expansió de Catalunya, amb poblament també occità i, cap a l'interior potser bascó.

781: L'Alt Empordà, incorporat a Catalunya.

785: Girona i la diòcesi de l'Urgell, que havia subsistit, es passen a Catalunya / Carlemany, voluntàriament.

Creació dels comtats de Girona i d'Empúries.

785-792: Creació de la "Marca Hispànica", dependent del ducat de Gàtia, regne d'Aquitània.

ca-785-850: Els francs anomenen "hispanici" als catalans, la zona potser és anomenada també Gàtia /

Gotlàndia, probable origen del nom de Catalunya (Gotlàndia-Gotalània-Catalònia-Catalunya).

786-809: Khalifat a Bagdad de Harun al-Raixid.

788: L'Urgellet i la Cerdanya s'incorporen a Catalunya.

789: Guerra civil entre muladins (indígenes islamitzats) devers Beceit (Mataranya) i Sagunt (Camp de Morvedre).

792: La Plana de Vic, en part, s'incorpora a Catalunya.

793: L'emirat de Còrdova ataca per mar les "migbizantines" Balears.

795-796: Mallorca-Pitiüses, independents o autònomes de Bizanci, són conquerides per 'Abd al-Karim. Situació inestable.

795: Ludovic Pius pobla i fortifica Vic i Cardona.

798: Aixecament bascó a Iruñea, nomenen cap un indígena dit Velasco o Balasc.

798-799: Ausona (Vic), Cardona,

Casserres cauen en mans dels francs.

799: Segons els "Annals Reials" dels francs, els indígenes baleàrics es posen sota protecció de Carlemany.

800: Carlemany és proclamat Emperador d'Occident. A Tolosa de Llenguadoc decideixen de conquerir Barcelona. Independència d'Ifriqija (Tunis) de Bagdad.

ca-800: "Historia Brittonum" de Nennius, sobre la resistència celta als saxons.

3-4-801: Conquesta de Barcelona per Ludovic Pius (o Lluís el Piadós), fill de Carlemany.

801: Lluís el Piadós arrasa les terres del Ponent i Lleida fins a tal punt que tornen al Neolític. Durant un segle viuran en la misèria.

804-809: Expedicions franques contra Tarragona i Tortosa.

806: Els bascons reconeixen la sobirania nominal dels francs. A causa de l'escassetat de coure, són emesos a Xina els primers bitllets de paper, en substitució parcial de les monedes.

ca-812: Construcció del Monestir de St. Esteve de Banyoles.

813: 1^a incursió coneguda de la Marina Catalana, a l'altura de les Balears, el comte Ermenguer d'Empúries allibera 500 captius cristians de 8 naus. Els concilis de Reims i Tours ordenen predicar en romanç (ço és: en català, a Catalunya).

21-1-814: Mor Carlemany. El succeeix Lluís el Piadós, alliberador de Barcelona

ca-815-ca-877: Vida del filòsof irlandès Joan Escat Erigena.

ca-820: Construcció del Monestir de St. Pere d'Albanyà i St. Martí de les Escaules.

821-850: Us de l'expressió "Marca Hispànica" a la cancelleria carolíngia per a referir-se a la Catalunya Vella i els Pirineus aragonesos.

824: Bascons i musulmans derroten els comtes francs Eble i Aznar.

826-827: Breu revolta antifranca de Catalunya: sublevació del comte Aissó.

828: Per 1^a volta apareix escrit el mot "Aragó", en atribuir al comte Aznar I la Vall pirenenca d'Echo.

833-931: Vida del filòsof cordovès Ibn Masarra, místic qui influirà en Ramon Llull.

834-848: Sunyer I, comte d'Empúries-Rosselló.

839: Document on consta l'explotació de jaciments de ferro a la Vall Ferrera (Pallars Sobirà). Consagració de la Catedral de la Seu d'Urgell (amb 278 paròquies).

ca-840: Neix Guifré I de Barcelona, dit "el Pilós", de la casa comtal de Carcassona (Llenguadoc): el fundador de la Dinastia nacional catalana

840: Carles el Calb succeeix Lluís el Piadós al tron franc. Fundació del Monestir d'Eixalada, precedent de Cuixà.

844: Kenneth McAlpine (m.858) venç els pictes i unifica les tribus celtes d'Escòcia.

848-849: 30 naus sarraïnes saquegen les Balears.

850: Descobriments del cafè a l'Àfrica oriental.

ca-850: Construcció dels monestirs de St. Julià del Mont i St. Ariol d'Aguges. Monjos mossàrabs d'Al-Andalus, contraris a l'assimilisme islàmic, insulten l'Islam i són martiritzats. Els normands visiten Balears.

850-851: Atacs sarraïns contra Barcelona i Girona. Forta resistència.

850-929: Vida del gran científic sarraí Mohamed Albatenius.

852: Els sarraïns de Banu Qasi destrueixen castells i saquegen comarques de la Catalunya Vella.

Probablement conquisten el castell de Terrassa.

859: Els normands destrueixen Oriola (Baix Segura)

860: Brutal saqueig normand contra Balears. Primer ús de lletres ciríl·liques.

861: Els vikings descobreixen Islàndia.

862: 1^a ruptura, provisional, entre Roma i Foci de Constatinoble.

868: Publicació del "Sutra del Diamant", llibre de les escriptures budistes, el més antic estampat al món.

870-878: Iniciativa repobladora des de l'Alt Urgell i la Cerdanya devers la Vall de Lord.

872-920: Ramon I, primer comte de Pallars-Robagorça.

873: Origen llegendari de les "4 barres" (lluïta del comte Guifré el Pilós en ajut dels francs contra els normands).

874-898: Comandament de Guifré el Pilós.

877: Guifré el Pilós, comte d'Urgell-Cerdanya, és investit pels comtats de Barcelona, Girona i Osona.

Lluís el Quec succeeix Carles el Calb al tron franc.

877-878: Revolta de Bernat de Gòtia contra els francs.

878-893: 2^a onada repobladora de la 1^a època comtal: al Berguedà i Osona (Serrateix, Gargallà, Sorba, Puig-reig, Montdarn, Obiols, Avià i St. Joan).

879: Monestir de Cuixà.

879 ó 880: Guifré funda el monestir de Ripoll. Restauració del bisbat de Vic.

882: Mort del papa Joan VIII, enverinat i rematat a cops de martell al cap.

ca-885: Guifré funda el monestir de St. Joan de les Abadesses. Una colla de mossàrabs vinguts de migjorn funden el monestir de St. Llorenç de Morunys.

885-886: Setge normand contra París.

ca-886: Guifré restaura la seu bisbal de Vic.

886-891: Esclua, bisbe intrús d'Urgell, promou un moviment per a trencar la dependència de les diòcesis catalanes de l'Arquebisbat de Narbona (Llenguadoc).

887: Fundació del Monestir de St. Joan de les Abadesses.

890: Concili de Port, al voltant del cisma d'Esclua. Fundació de la parroquial de St. Pere de Ripoll. Al-Masudi, de Bagdad, viatja des de Xina a Egipte, i des de Rússia a Ceilan.

891-896: Papat de Formoso, mor enverinat.

896-897: Papat d'Esteve VI, estrangulat quan era a presó a causa dels seus crims.

897: Ràtzies sarraïnes.

11-8-897: Guifré mor en combat en la defensa de Barcelona, contra el valí de Lleida, Llop ibn Muhamad. Ara jeu al Monestir de Ripoll. El succeeixen sos 3 fills, sistema que serà imitat sovint pels altres comtats:

897-911: Guifré II Borrell, comte de Barcelona.

897-927: Miró II el Jove, comte de Cerdanya, Besalú, Conflent, Berguedà i Vallespir.

897-948: Sunifred.

898: Les Balears passen a dependre eclesiàsticament de la Seu de Girona, per butlla papal.

900: Primers orgues en catedrals i abadies europees.

ca-900: Homilies d'Organyà, primers textos escrits en català que ens han arribat. El poble Rom precursor dels actuals gitanos, pàries de la branca dels Banjara, abandonen l'Índia fugint de la invasió sarraïna: els uns s'adreçaran vers Egipte i els altres vers Europa central.

900-935: 3^a onada pobladora de la 1^a època comtal: el Vallès i enllà el Llobregat. Consolidació del poblament al Berguedà i el comtat d'Osona.

902-903: Les Balears, annexionades a l'Emirat de Còrdova.

903: Mor assassinat a la presó el papa Lleó V, després d'un sol mes de pontificat.

904-911: Papat de Sergi III, Té una amant qui és senyora de Roma.

906: Concili de Barcelona.

910: Construcció de l'abadia benedictina de Cluny.

911: Carles el Simple, rei franc, pacta amb el cabdill normand-danès Rolló l'ocupació de Normandia (nord de França).

911-947: Sunyer, comte de Barcelona, Girona i Osona, succeeix Guifré II Borrell.

912: Al-Tawil, rei d'Osca, envaeix la vall de Tàrraga i derrota el comte Sunyer.

914: Al-Tawil mor en una expedició contra el comtat de Barcelona.

915: Mor Sunyer II, comte d'Empúries-Rosselló. El succeeixen sos fills:

915-916: Benció.

915-931: Gausbert.

917: Poblament de Subirats i de St. Pere de Riudebitlles.

920-948: Isarn i Llop cogovernen el Pallars.

922: Nafarroa s'annexiona el comtat d'Aragó, majorment bascò-pirenenc.

923-929: Radulf el borgonyó regna a França, mentre que el rei legítim - reconegut pels catalans - el carolíngi Carles el Simple es troba presoner, i hi mor.

927-941: La comtessa Ava succeeix el seu marit Miró II el Jove.

929: Creació del Khalifat de Còrdova: comença l'època de màxima esplendor d'Al-Andalus. Poblament de Cervelló, Olèrdola i Queralt. Aixecat el castell d'Olèrdola.

931-935: Papat de Joan XI, fill de Sergi III amb la seva amant. Sa mare mateix l'ha nomenat Papa. Serà assassinat quan era empresonat pel seu propi germà.

931-991: Gausfred succeeix son pare Gausbert al comtat d'Empúries-Rosselló.

935: L'almirall Ibn Hamama saqueja el Maresme i Barcelona.

936-954: Lluís d'Ultramar, fill de Carles el Simple, torna als carolíngis al tron franc.

938: Sta. Oliva, poblada.

939-940: El bisbe de Girona, Gotmar, autor d'una breu cronologia ("Crònica dels reis francs": 481-939), la dedica al seu amic el príncep al-Hakam.

941-965: Sunifred cogoverna i tutela sos germans en successió d'Ava:

941-957: Guifred.

941-984: Miró Bonfill (personatge clau en el renaixement cultural de l'època).

941-988: Oliba Cabreta.

945: Església de St. Pere de les Puelles de Barcelona.

947: Miró succeeix Sunyer com a comte de Barcelona, Girona i Osona, cogoverna amb:

947-992: Borrell.

948-950: Guillem, fill d'Isarn, governa Pallars.

950: Bernat Unifred i Miró cogovernen la Ribagorça. Mor Bernat Unifred. Ramon II, Borrell i Sunyer, fills d'en Llop, cogovernen Pallars. 1^a ambaixada de pau de Borrell a Còrdova.

952: Les relacions directes dels comtes catalans amb la Monarquia carolíngia es trenquen definitivament.

ca-954: Mor Miró, comte de Ribagorça.

954: Guillem I i Ramon III cogovernen Ribagorça.

954-986: Lotari, rei dels francs.

955: Els semibàrbars hongaresos se sotmeten a l'emperador alemany Otó I a la vora del Lech.

ca-955: "Annales Cambriae", textos sobre la resistència celta a la invasió anglosaxona, als s. V-VI, sobre el gal·lès o britó Artus, etc.

955-963: Papat de Joan XII, morirà assassinat d'un cop de martell pel marit qui l'agafà al llit amb sa muller.

957: Mor el comte Guifré de Besalú, darrer comte català qui reté vassallatge als reis francs.

960: Poblament de Roqueta.

961: Mor Abderrahman III, primer Khalifa de Còrdova.

961-976: Regnat del Khalifa al-Hakam, el qual té una biblioteca d'uns 400.000 volums. Splendor militar, política i cultural del Califat.

962-973: Otó I, emperador del Sacre Imperi Romano-Germànic.

964: Papat de Benet V, assassinat pel marit d'una de ses amants. El seu cadàver apunyalat és arrossegat pels carrers i llençat en una claveguera.

966: Poblament de St. Martí de Sarroca. Borrell envia legats de pau a Còrdova.

971: Borrell envia més llegats a Còr-

dova, de caràcter jurídic. Les diòcesis catalanes són autoritzades per Roma a separar-se de Narbona: Creació del primer Arquebisbat català. Conflictes amb l'Arquebisbat de Narbona.

ca-971: Neix el futur bisbe-abat Oliba.

973-974: Papat de Benet VI. Mor estrangulat pel futur papa Bonifaci VII.

974: Nou legat jurídic de Borrell a Còrdova. Poblament de Montmell. Miró Bonfill, comte de Besalú i bisbe de Girona, redacta les actes de consagració del monestir de Cuixà.

975: Poblament de Montagut, Miralles, Sta. Perpètua, Sta. Coloma i Pontils.

975-979: Unifred II cogoverna Ribagorça amb sos germans, fills de Ramon III:

975-¿990?: Arnau I.

975-1003: Isarn.

976: Començ de la Dictadura militar d'Al-Mansur, nou home fort del Khalifat, amb

976-1009: el feble Khalifa Hisan II.

977: Al-Mansur comença els atacs contra els regnes cristians occidentals: Galícia, etc. Església de St. Esteve: al seu voltant neix Olot. Poblament de Castellet, Selma, l'Albà i Selmella. Basílica de Ripoll.

978: Poblament de Montbui.

980-1037: Vida del filòsof àrab Avicena.

980: Poblament de St. Pere, el Pont, Cabra.

981: Mentre els poblaments de la Catalunya Vella segueixen fent via, Al-Mansur ataca de nou altres regnes cristians. Hróff Thorbjarnarson fa una breu i conflictiva expedició a Groenlàndia.

primavera-982: Erik Thorvaldsson o Raudi (el Roig), baró noruec, marxa d'Islàndia a Groenlàndia i s'instal·la a Eystribyggel (colònia oriental), amb familiars i amics.

983-984: Papat de Joan XIV, assassinat per Bonifaci VII, qui l'empresona i el deixa morir de fam.

984-985: Papat de Bonifaci VII, enverinat i llinxat per una revolta. Arrosseguen el seu cadàver per Roma.

985: Bjarni Herjulfsson, en la seva saga, descriu sos viatges a Llaurador o Nova Escòcia.

6-7-985: Al-Mansur ataca Barcelona per sorpresa, l'ocupa durant uns dies i la devasta, així com gran part de Catalunya. Se n'enduu captius i demana gran rescat. Aquest brutal atac convenç els catalans de la inutilitat de dependre de França.

986: Carta de poblament de Cardona,

1^a coneguda, del comte Borrel, qui els afranqueix de diverses servituds.

986-987: Lluís V, rei dels francs. Mor jove i, amb ell, s'extingeix la dinastia carolíngia a la qual els comtes catalans retiren homenatge.

986-992: Borrell II, comte. Demana treva a Al-Mansur.

1-6-987: Hug Capet inicia nova dinastia franca. No és pas reconegut a Catalunya.

987: Començ del poder Maia, a Chichen-Itzà.

Època Comtal (Edat Mitjana): 988-1131.

3-988: El comte Borrull II, desvinculat dels extints carolingis, nega vassallatge als reis capets de França: 1^a independència de Catalunya. Poblament de Querol (Alt Camp). Oliba Cabreta (mort el 990) pren els hàbits a Montecassino (Itàlia).

988-994: Ermangarda, comtessa-mare regent als comtats pirinencs, en successió d'Oliba Cabreta.

989: Els russos es converteixen al cristianisme ortodox.

(continuarà)

Ricard Colom

País Valencià

Petits esdeveniments

Com si es tractara d'un cúmul de malestrugances, la campanya de grans esdeveniments patrocinada per la Generalitat Valenciana s'ensorra sense solució de continuïtat. Els bucs insígnia d'aquest serial, la Copa Amèrica i el gran premi anual de Fórmula 1, pateixen enguany la indiferència del gran públic i, pitjor encara, els estira-i-arroña dels seus participants, cosa que afecta directament les proves valencianes. De fet, la Copa Amèrica emigra als Emirats Àrabs Units i el gran premi de Fórmula 1 no ven les entrades que tothom preveia que vendria.

La mala sort del PP valencià amb l'organització de cites d'abast internacional es remunta a la Trobada Mundial de les Famílies que va acollir València els dies 8 i 9 de juliol del 2006. S'hi esperaven un milió de pelegrins, però al remat la xifra va situar-se bastant per sota. Si de cas, 300.000, molts dels quals valencians i de la resta de l'estat espanyol. Més enllà de l'assistència final, l'esdeveniment va estar inevitablement marcat pel luctuós accident de metro que va tenir lloc a la ciutat el 3 de juliol, on van morir 43 persones i 47 més van resultar ferides. El

dol va envair la cita cristiana i va fer que València apareguera als mitjans a causa de l'accident de metro més que no per la visita papal. El pas de Joseph Ratzinger, a més, no va satisfer les expectatives del Consell, delerós d'un discurs dur que criticara les lleis aprovades pel govern estatal.

L'any següent, el 2007, la Copa Amèrica tampoc no va representar l'esdeveniment d'atracció planetària que asseguraven Camps i els seus consellers. Ans al contrari, la repercussió a la ciutat va ser minsa. Tan sols van beneficiar-se els hotels més propers al port i els restaurants ubicats a l'àrea de la Malva-rosa. Els hostalers de la resta del cap i casal no van tenir-hi gaires notícies, però. Per si no hi havia prou, la victòria de l'equip local, l'Alinghi suís, tampoc no ha servit perquè es reediti la cita velística. Després de moltes tibantors amb l'altre equip important, l'Oracle nord-americà, la propera edició de la Copa se celebrarà al 2010 als Emirats Àrabs Units. Alinghi volia que el principal oponent fora el Desafío Español que patrocina Iberdrola, però els americans van presentar una demanda en contra davant el tribunal d'arbitratge,



que al final ha pactat una propera edició en aigües neutrals. Es considera que València seria el mar suís, per dir-ho d'alguna manera.

Per si encara no hi havia prou males notícies en l'àmbit dels grans esdeveniments, el gran premi d'Europa de Fórmula 1, que se celebra des de l'any passat als carrers i al port de València, no desperta emocions entre els seguidors del motor. La sanció a Fernando Alonso desencoratja els seguidors espanyols, com també els èxits del seu gran oponent, Lewis Hamilton.

Tot plegat ha fet que la venda d'entrades se n'hagi ressentit, i molt. No hi ha hagut les cues de l'any passat, quan van exhaurir-se les localitats en uns pocs

dies, i és que alguns dels que al 2008 van pagar una bona quantitat de diners per veure el gran premi en directe van queixar-se de la visibilitat. D'altres no senten que el gran premi sigui tan decisiu com es deia, sinó que primen les elevades temperatures (el gran premi se celebrà el penúltim cap de setmana d'agost). Comptat i debatut, enguany s'ha reduït l'aforament del circuit i encara queden milers d'entrades a la venda.

No ajuden gaire, tampoc, declaracions de Bernie Ecclestone. L'home que va condicionar la celebració del gran premi valencià a la victòria del PP al 2007 ha assegurat recentment que Adolf Hitler era un bon governant, ja que amb ell tothom sabia què hi havia. Al seu parer, "no era un dictador".

Al PP valencià, però, miren de continuar fent veure que el gran premi és un èxit i fa de València el centre del món. Això repetirà enguany Francisco Camps, a la zona de boxes, quan li pregunten els de la televisió. Potser enguany no durà l'americana estiuenca que li va regalar l'any passat Alvarito Pérez, cap d'Orange Market, branca valenciana del cas Gürtel. Un regalet

Torna, torna Serrallonga !!!

Santiago Espot torna a la UCE !!! Visca Catalunya Lliure !!!

Santiago Espot "ferma voluntat d'assolir la independència nacional"

Fermesa ! Caràcter ! Determinació !
Lideratge ! Estratègia !

Santiago Espot -un dels cabdills més significats de la nostra propera independència !!!- molt aprop del nivell d'En Carretero, molt aprop del nivell d'en Fonollosa, molt aprop del nivell d'En Canela ...

FORÇA CATALUNYA !!! això és el que li cal a Catalunya: F O R Ç A !!!

Santiago Espot, President Executiu de Catalunya Acció i Promotor de la nova formació política FORÇA CATALUNYA va anar el dimarts 18 d'agost a la Universitat Catalana d'Estiu on presentà el seu darrer llibre "Discursos a la Nació, de Catalunya Acció a Força Catalunya"

Visiteu la web de la UCE:
<http://www.uce.cat/index.html>

Us transcriu ací la ponència de Santiago Espot a l'UCE del 2008:

És l'hora de la independència

A càrrec de Santiago Espot, President Executiu de Catalunya Acció i promotor de Força Catalunya.

És l'hora de la independència

Aquest acte d'avui té la voluntat d'intentar dibuixar l'escenari polític immediat del nostre país. Un escenari que haurà d'estar presidit, si volem reeixir com a poble, per la ferma voluntat d'assolir la independència nacional. És per això que l'anomenem "És l'hora de la independència", i també perquè a Catalunya, com que políticament parlant ha anat darrerament massa a tres quarts de quinze, avui és una molt bona ocasió per posar el nostre rellotge polític a l'hora. A l'hora, naturalment, de la independència.

Per començar a fer-ho cal dir que no hem d'estudiar gaire per saber que, generalment, tots els processos de secessió passen per dues etapes. La primera és aquella en què el poble descobreix que la independència és l'únic camí per garantir la seva supervivència col·lectiva. I la segona és quan aquest mateix poble, amb els seus dirigents al capdavant, prenen la determinació d'iniciar el camí de l'alliberament i estan disposats ambdós a encarar-se obertament contra tots els problemes i tensions que això generarà.

Naturalment, hi pot haver nacions que tot i que veuen que només la independència és el seu futur no tinguin ni la moral de victòria ni la confiança en les seves possibilitats i s'abandonin a allò que els catalans coneixem prou bé:

qui dia passa, any empeny. És aquest el futur que li espera a Catalunya? Estic convençut que no. Però per saber com encarar amb èxit el procés de la nostra futura independència cal abans saber allà on som i per què hi som.

Així, la nostra nació, després d'haver intentat pel dret i pel revés, per activa i per passiva (i amb tota la bona fe del món), una concòrdia i una convivència civilitzada i pacífica amb Espanya i França, l'únic que ha rebut a canvi han estat continuats intents d'aniquilació. Des del "Soyez prope, parler francais" fins al més matusser "Perro catalán, habla en cristiano". De fet, l'ún i l'altre són el mateix, amb la única diferència que França perfuma una mica més la pudor de la seva història.

Doncs bé, després de tot plegat, avui són una ínfima minoria aquells catalans conscients nacionalment que no com-

sola victòria com a poble. Però també les veus que tenen més difusió dins la nostra opinió pública s'encarreguen de generar la sensació que Espanya ens va guanyant la batalla. Només ha calgut, a sobre, que des de Madrid es publiquin les balances fiscals i no passi absolutament res. Entre els nostres amb més representativitat tot són planys i crides a la resistència, i les fórmules per sortir-nos en sempre són les mateixes: aguantar, aprofitar el poc que tenim i encomanarnos a la Mare de Déu de Montserrat.

Cap dels principals creadors d'opinió del país no va més enllà de descriure les malalties que ens provoquen Espanya i França. Estem tan mancats de gestos patriòtics que, fins i tot, hi ha qui ha volgut veure en algunes actituds de José Montilla en el tema del finançament una mena de reencarnació d'en Pau Claris. Una victòria no es pot bastir mai sobre aque-

Principat són alguns senyors amb despatx a la última planta d'edificis emblemàtics de la ciutat de Barcelona.

Tanmateix, continuem veient com els veritables objectius de la classe política catalana continuen sent gestionar les escorrialles d'un poder delegat o, dit d'una altra manera més acadèmica si vostès volen, gestionar una simple descentralització administrativa. Sí, ja sabem que darrerament s'han produït els congressos dels grans partits anomenats d'obediència exclusivament catalana (no m'estic referint a UDC perquè aquests majoritàriament obeeixen només la voluntat d'un home), on s'han fet grans declaracions d'intencions que, després, a la pràctica, queden arraconades entre d'altres coses perquè el tempo polític sempre ve marcat des de la capital espanyola. Els agradi o no a ells, sempre van a remolc de quina sigui la majoria parlamentària en el Congrés dels Diputats, del Tribunal Constitucional de torn o de si aquell ministre està d'humor per donar-nos alguna transferència. Quan parlo d'aquestes coses (em refereixo a les relacions entre el govern de l'Estat i el de la Generalitat) recordo un article del catedràtic d'Economia Guillem López Casanovas publicat el passat mes de gener. El seu contingut explica com un ex alt càrrec català acostumat a negociar amb Madrid qüestions relacionades amb Catalunya li havia dit a l'autor de l'article que en una ocasió, i al final d'una conversa amb un secretari d'Estat on s'havien discutit coses referents al nostre autogovern, aquest li endegà aquest comentari:

"No te engañes, que en la elaboración del proyecto de ley de caza nunca se ha consultado al conejo."

Llàstima que el catedràtic en qüestió no ens digui el nom d'aquest pobre home que, tot representant Catalunya, accepta sense piular que li diguin bestiola. Més que res per evitar que qualsevol funcionari energumen espanyol es mofi de nosaltres davant d'un català pocapena amb la marca de l'esclau gravada a la cara.

Quan veiem aquestes coses, quan veiem la inoperància i la covardia (que ens la volen fer passar com a "pragmatisme") que caracteritzen aquells que haurien de defensar els nostres interessos col·lectius, i quan veiem que s'ha imposat a casa nostra una concepció política basada en la promoció personal, és quan arribem a la conclusió que el país ens falla per dalt. Perquè és injust carregar les culpes a la gent del carrer, tot dient que no es mobilitzen davant les injustícies comeses. No es pot dir això quan

parteixen la idea que la creació d'un Estat propi és la solució als nostres principals problemes. Però no només els de caire "essencialista", com diuen els nostres colonitzadors, sinó que és la solució per a coses tan bàsiques com poder agafar un avió, un tren o anar a cal metge abans que sigui massa tard. Malgrat això, tot i que veiem com ens menyspreen, com ens roben públicament sense cap pudor i com ens tracten com a autèntics empestats, sembla que els catalans no tinguem capacitat de reacció. Llavors és quan molts dels nostres compatriotes preocupats seriosament pel país es desesperen i exclamen amb resignació que "no hi ha res a fer".

A tenir aquest estat d'ànim hi ha col·laborat sens dubte la nul·la confiança que tenim en els nostres dirigents, els quals són incapços de donar-nos una

sts fonaments. Per tant, què fer? Continuar amb les mateixes actituds fracassades o tenir l'audàcia d'encetar nous camins?

Són molts els que creuen que no hi ha vida més enllà dels partits polítics actuals amb representació parlamentària. Pensen que tot ha de passar pel sedàs d'ERC o CDC i es limiten a forçar un "pas endavant" dels principals capítosts d'aquestes formacions. Hem estat tants anys sense poder tenir partits polítics que ens sembla que mantenir els actuals és gairebé una obligació. Però la realitat és que veure així les coses ha consolidat una partitocràcia nefasta que tot ho ha empastifat a còpia de subvencions i d'abaixar-se els pantalons davant el govern de Madrid i dels grans grups econòmics i de comunicació de casa nostra. No és estrany, doncs, que creixi la sensació que qui mana realment en el

fa pocs mesos (concretament l'1 de desembre de 2007) centenars de milers de catalans van omplir els carrers de Barcelona per protestar contra els abusos comesos pel govern de Madrid. Ara bé, si aquell dia, després de més de tres hores cridant massivament "Independència!" els discursos finals d'aquella manifestació es limitaren a demanar que els trens arribin a l'hora, doncs no és estrany que el poble es desentengui de moltes coses. No estem desmobilitzats, ens sentim estafats.

I és que hem pensat que amb eufemismes, dient les coses a mitges i amb un to baixet i falsament amable, guanyarem moltes més voluntats. Però al final el que passa és que ni ens guanyem les que en teoria són més a prop perquè s'afarten d'esperar, ni tampoc ens guanyem les que són més allunyades perquè no saben exactament què dimonis volem. De fet, la nostra també és una crisi d'eloqüència a la qual no donem cap importància. Aquesta és una de les diferències entre tenir una mentalitat colonitzada o una mentalitat d'homes lliures. Segurament per això ara fa dos anys l'editorialista de la revista Time, Joe Klein, no tenia cap mania a afirmar que la decadència de les institucions democràtiques dels EUA i la caiguda de l'interès per la política en aquell país es deu a la "manca d'eloqüència" dels homes públics. Aquí encara és el dia que haguem de sentir que amb un home de l'eloqüència de José Montilla a la presidència de la Generalitat estem abocats al desastre més absolut.

Hem de ser conscients que cap societat no pot progressar mai en mans de qui diposita la difícil tasca de dirigir-la. Cal que sapiguem que el polític és qui crea un estat d'ànim col·lectiu. És qui, amb les seves idees, discursos i actituds dóna forma i fa cristal·litzar els sentiments del poble. Ha de motivar i preveure cap a on poden anar els esdeveniments. El poble, com deia el president Kennedy, exigeix dels seus dirigents que actuïn amb valor i integritat. Ho fan els actuals representants polítics del país?

Massa sovint no ens fem aquestes preguntes i després tenim les decepcions que tenim amb polítics de casa, dels quals esperàvem molt. Som massa poc exigents a l'hora de fer les primeres valoracions d'aquells que diuen representar-nos. La veritat és que els que hi ha ara al capdavant del país ni saben crear un estat d'ànim victoriós en el poble, ni saben donar forma al creixent sentiment independentista que existeix. I pel que fa a la seva capacitat de preveure, només cal veure com Espanya ha hagut de practicar el saqueig econòmic absolut contra nosaltres perquè ara s'adonin que ens hem quedat més pobres que les rates.

No. A Catalunya no li falla la seva gent, no li fallen tots aquells patriotes fermos defensors de la seva llengua, cultura, història o valors col·lectius. Ells són afortunadament els qui encara conserven una dignitat. Ara bé, si conven-

im que tot procés d'independència s'ha de moure a través de la coordinació de dues voluntats (la popular i la política), haurem de reconèixer que la primera és a anys llum de la segona, atès que dins la voluntat popular cada vegada són més les veus que clamen pel trencament amb Espanya i França. La independència com a únic camí és allò que es va imposant.

Llavors, doncs, i torno al principi d'aquesta exposició, és quan podem dir que el poble està descobrint (o li estan fent descobrir a cop d'espoliació o a cop

de campanya contra Catalunya) que només la independència pot garantir la nostra supervivència espiritual i material. Però per molt que descobrim això (que és com descobrir la sopa d'all), per molt que tinguem un poble que finalment comença a

veure la llum, no farem res si aquest poble no pren la ferma determinació d'iniciar la via de la construcció del seu propi Estat. Ho farà de forma espontània? S'ompliran per art de màgia els carrers de Perpinyà, València, Mallorca o Barcelona de catalans tot exigint l'Estat català?

Seria la primera vegada a la història que això passés. Si la independència dels EUA no es pot entendre sense Thomas Jefferson, si la independència de Mèxic no es pot entendre sense Miguel Hidalgo, si la independència d'Irlanda no es pot entendre sense Michael Collins o si la independència de Croàcia no es pot entendre sense Franjo Tudjman, la independència de Catalunya no es pot concebre sense tenir al capdavant del país dones i homes disposats a fer els sacrificis que reclama un gest d'aquesta magnitud.

Deixem d'autoenganyar-nos infantilment tot pensant que els que avui ocupen càrrecs de responsabilitat en les institucions o els principals partits del país seran els artífexs de la independència. Si ho volguessin ser, cap problema; però que ho demostrin obertament sense fer ridículs jocs de paraules, que en realitat amaguen la seva impotència.

Com que des de Catalunya Acció no pensem que els miracles siguin possibles (almenys en política) no ens quedarem esperant. Per això ha arribat l'hora que tingui veu i representativitat pública l'independentisme sense adjectius. Aquell que l'únic cartell amb el qual li cal presentar-se és el de l'ideal d'una

pàtria lliure. Aquell que no es pregunta què és el que ens diferencia entre nosaltres, sinó que busca tot allò que ens ha de coordinar i fer operatius.

És per tot això que ara és el moment de constituir una nova força electoral producte de l'aliança de tots aquells sectors patriòtics del país que estiguin disposats a caminar rere un únic estendard: el de la independència de Catalunya. Nosaltres, la gent de Catalunya Acció, ja hem començat a posar fil a l'agulla i us puc assegurar que són molts més dels que

ens podem imaginar en un principi els disposats a emprendre aquest camí. Quan parlo d'això no m'estic referint només als patriotes dels anomenats per l'establishment "grups petits", estic parlant també de molts

dels que ja han vist que el nord dels seus partits no és iniciar l'enfrontament polític i institucional per encetar el procés de creació d'un Estat català. Aquests també seguiran aquest camí.

Els uns i els altres són conscients que només podem encarar aquest camí amb una eina nova. Totes les altres estan obsoletes o podrides. Només una nova formació política amb cares i estils sense cap connexió amb trenta anys de claudicacions és l'esperança que cada dia més reclamen els nostres connacionals. Ara bé, si em pregunten quin ha de ser l'esperit que ha d'inspirar aquesta que podem anomenar "gran coalició independentista", crec que no hi ha res millor que aquelles paraules que va escriure José Martí, líder de la independència cubana, quan deia quina era la fórmula més eficaç per fer front als espanyols. En un famós article, intítulat "L'art de combatre" afirma:

"Es combat sobretot quan els que han estat netejant les armes i aprenent a marcar el pas en els exercicis parcials i invisibles, en organitzacions aïllades i callades, es posen tots dempeus a la vegada, amb un sol ànim i un sol fi, cadascú amb el seu estendard i el seu emblema, i tots ells, a la llum del dia, inicien una marxa que se sent i es veu, darrere de la bandera de la pàtria."

Aquesta marxa, doncs, aquesta marxa darrere la bandera estelada ja ha començat. Potser encara de manera embrionària. Però, i us ho dic de debò, amb la ferma determinació de saber que aquesta vegada la victòria ni se'ns pot

escapar ni se'ns escaparà. Tot depèn de nosaltres mateixos i de la fe que tinguem en Catalunya.

Jaume Sobrequés s'estrena com a nou rector de la Universitat Catalana d'Estiu

En l'edició d'enguany, que començà el 16 d'agost, s'homenatjà Josep Guinovart i es tractaran temes d'actualitat com el Pla Bolonya i el nou finançament

El pla Bolonya, l'any Darwin, la salut sexual, el nou model de finançament o els cinquanta anys de la fundació d'ETA són alguns dels temes que es tractaran durant la Universitat Catalana d'Estiu des del dia 16 fins el dia 25 d'agost a Prada de Conflent. Enguany com a novetat es destaca el nomenament de Jaume Sobrequés i Callicó (Universitat Autònoma de Barcelona) com a nou rector, en substitució de Joandomènec Ros i Aragonès, que passa a ser vicerector.

Com a les dues edicions anteriors, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, Josep Huguet, inaugurarà la Universitat. La clausura, un homenatge al pintor Josep Guinovart, comptà amb la presència del president del Parlament de Catalunya, Ernest Benach. El dia 19, hi va haver un debat basat en el documental 'Catalunya-Espanya' en el que hi va intervenir la seva directora, Isona Passola, Pasqual Maragall i el catedràtic Xavier Rubert de Ventós.

La voluntat es que els actes no es limitin a aquests deu dies sinó que, de manera puntual però intensa des del punt de vista acadèmic siguin presents al llarg de tot l'any a diversos punts dels Països Catalans. Una de les innovacions d'aquesta edició és la posada en funcionament de la nova residència de Vall Roc i és el preludi del que ha de ser l'any vinent la inauguració del Centre Pau Casals com a seu permanent de la Universitat Catalana d'Estiu a la Catalunya Nord.

Les activitats que s'oferiren foren molt variades i anaren des de cursos, seminaris, conferències, debats, homenatges, tallers, taules rodones, concerts i cinema.

A més, per a les persones matriculades amb fills, l'organització contà amb un servei d'esplai i guarderia per a nens de cinc a catorze anys.

El sorgiment de la universitat

La Universitat Catalana d'Estiu va néixer a partir de les diades que el Grup Cultural de la Joventut Catalana i el Grup Rossellonès d'Estudis Catalans van organitzar després del maig del 68. Aquesta experiència, l'interès de la gent de la Catalunya Nord per promoure la llengua i la cultura catalana i la necessitat que la gent del Principat, les illes i el País Valencià trobés un espai de llibertat enmig de la repressió del franquisme van ser claus per impulsar la UCE i que es mantingués fins a dia d'avui.

FORÇA CATALUNYA !!! això és el que li cal a Catalunya: F O R Ç A !!!



Salut

Què és la grip pel nou virus A(H1N1)?

La grip pel nou virus A(H1N1) és una malaltia respiratòria contagiosa que conté elements d'un virus trobat als porcs, a les aus i als humans. Aquesta grip s'està transmetent de persona a persona en diversos països. La grip pel nou virus A(H1N1) és diferent de la grip comuna perquè està causada per un nou virus de la grip que apareix en humans.

Com es transmet la malaltia?

La transmissió de la grip pel nou virus A(H1N1) es produeix de la mateixa manera que la grip comuna, principalment de persona a persona, quan una persona que té el virus de la grip, tus o esternuda. A vegades, les persones poden contagiar-se en tocar un objecte que té el virus i després emportar-se les mans a la boca o el nas, sense haver-se-les netejat prèviament. En cap cas es transmet per via digestiva, per tant no hi ha problemes en el consum de carn de porc.

Què podeu fer per protegir-vos i protegir altres persones contra la grip pel nou virus A(H1N1)?

El millor que podeu fer per protegir-vos és seguir unes bones pràctiques d'higiene. Això ajudarà a disminuir la transmissió del virus i serà l'acció més efectiva per protegir-vos i protegir els altres. És molt important que quan tossiu o esternudeu eviteu la difusió de gèrmen:

Feu servir mocadors de paper per tapar-vos la boca i el nas quan tossiu i esternudeu. Llenceu els mocadors de paper després de fer-los servir. Renteu-vos sovint les mans amb aigua i sabó o preparats amb alcohol. Manteniu una bona ventilació dels espais tancats.

Quin són els símptomes de la grip?

Els símptomes són: febre alta (igual o superior 38°C), malestar general, manca de gana i tos. També pot haver-hi augment de la secreció nasal, mal de coll, nàusees, vòmits i diarrea.

Es pot viatjar a altres països?

Actualment no existeix cap prohibició per viatjar a altres països. En cas de viatjar a un país que hagi declarat algun cas d'infecció pel nou virus A(H1N1) és necessari que la persona que viatgi s'informi prèviament i adequadament de les condicions del viatge i de la situació del país de destí. En qualsevol cas és important respectar les normes d'higiene com el rentat de mans, la utilització de mocadors de paper d'un sol ús i la ventilació dels espais tancats.

Es pot assistir a actes o espais on es produeixin aglomeracions de persones?



No existeix cap contraindicació especial per assistir a actes o espais on es produeixin aglomeracions de persones.

Medicació i vacunes

Existeixen medicaments per al tractament de les persones amb infeccions pel virus de la grip? Els medicaments antivirals no curen, però ajuden si s'administren dintre de les 48 hores posteriors als primers símptomes: alleujant alguns símptomes, reduint la durada de la malaltia, reduint la probabilitat de complicacions importants, com la pneumònia.

El Departament de Salut disposa de medicaments antivirals per tractar les persones que calgui d'acord amb els criteris de tractament establerts en el protocol d'actuació amb relació a aquesta grip. En tots els casos cal que aquesta medicació sigui receptada per un metge o una metgessa. La utilització dels medicaments antivirals d'una manera indiscriminada pot facilitar l'aparició de soques del nou virus A(H1N1) resistent a aquests fàrmacs i, per tant, fer que deixin de ser eficaços per tractar les persones que ho requereixin.

És desaconsellable comprar medicaments antivirals per Internet?

Sí, és totalment desaconsellable, perquè esteu posant en perill la vostra salut. Internet és la principal via d'entrada al nostre país de medicaments falsificats que, a causa del seu origen fraudulent, suposen un risc per a la salut de les persones, atès que no tenen cap garantia de qualitat.

Què és un medicament falsificat?

Un medicament falsificat és aquell en l'etiquetatge del qual s'hi inclou de manera deliberada i fraudulenta informació falsa sobre la seva identitat o el seu fabricant.

Sovint es presenta com un medicament legal però: No se'n coneix l'origen. No se'n coneix la composició real. Ha estat fabricat, etiquetat i/o distribuït fraudulentament. No hi ha cap garan-

tia ni de la seva qualitat, ni de la seva seguretat, ni de la seva eficàcia.

Per què un medicament falsificat és un perill per a la salut?

Un medicament falsificat és un perill per a la salut de les persones i es potencialment letal perquè pot: No contenir principi actiu, no contenir-ne en quantitat suficient o ser-ne d'una concentració inferior a la requerida i, per tant, no ser efectiu. Contenir un excés de principi actiu, la qual cosa el fa perjudicial. Contenir impureses, altres principis actius o altres substàncies nocives o tòxiques. Estar contaminat. Estar adulterat. Correspondre a un producte caducat, en què s'ha manipulat l'emalatge i s'ha fixat fraudulentament una nova data de caduci-

tat. No estar envasat correctament, i per tant haver-se fet malbé. No contenir en el seu embalatge tota la informació necessària per garantir-ne l'ús segur.

La vacuna actual contra la grip de cada any protegeix contra aquest nou virus?

La vacuna contra la grip comuna no dona protecció en aquest cas, ja que es tracta d'un tipus de virus totalment nou.

Existeix una vacuna contra la grip pel nou virus A(H1N1)?

No encara. Només es pot elaborar una vacuna quan s'ha identificat la soca concreta del virus de la grip i això pot trigar alguns mesos a produir-se.

Actuacions que heu de seguir davant la sospita de tenir la malaltia

Quan s'ha de sospitar que s'ha contractat la grip?

Quan es presenten els símptomes de grip i s'ha estat en una àrea on s'han detectat casos de grip o en contacte proper amb una persona que la pateix en els set dies previs a l'aparició dels símptomes.

On podeu trobar informació general sobre la grip?

Trobareu informació als telèfons i webs següents:

Sanitat Respon 24 h: **902 111 444**

Ministeri de Sanitat i Política Social

Organització Mundial de la Salut

Centre Europeu per a la Prevenció i el Control de la Malaltia

Centres per al Control i la Prevenció de la Malaltia (EUA)

Condoms suecs, etiquetats en català



L'empresa sueca RFSU, fabricant de preservatius, ven des d'enguany els seus productes etiquetats en llengua catalana. Segons el distribuïdor per l'estat espanyol, Erik Wirdheim, "els condoms d'adapten perfectament al cos humà, però fins ara no

s'havien adaptat a la realitat lingüística del país". Doncs collonut, a fote-li canya a Durex i Control, fins ara monopolitzadors del negoci a casa nostra i que no ens han tingut massa en compte en matèria lingüística.

Grip A(H1N1)

Informació adreçada a la ciutadania sobre la infecció pel nou virus de la grip A(H1N1)

L'Organització Mundial de la Salut (OMS) ha declarat la fase 6 de pandèmia en relació amb la grip A (H1N1) com a conseqüència del seu grau de propagació mundial i no perquè s'hagi produït un agreujament de la malaltia.

Es declara una pandèmia quan es troba evidència d'una «transmissió comunitària» extensa, és a dir, quan el virus circula lliurement entre la població general sense que s'hagi de vincular a un antecedent epidemiològic de viatge ni de contacte amb una persona afectada.

Fins a aquest moment, la grip A(H1N1) s'ha estès per tot el món, però és lleu en la majoria de les persones afectades. En aquesta fase 6, el Departament de Salut persisteix en els seus esforços per limitar-ne la propagació a Catalunya i es centra a: reduir la quantitat de persones afectades, reduir-ne la transmissió, garantir l'assistència sanitària de les persones afectades, augmentar al màxim la cura de les persones malaltes, protegir els col·lectius més vulnerables.

Recordeu que la millor mesura que podeu prendre contra la grip A(H1N1) és, com fins ara, mantenir unes bones mesures higièniques per evitar la propagació de gèrmens.

Telèfon d'atenció i informació:



Acudits

Era tan mediocre, tan mediocre, tan mediocre, que es va presentar a un concurs de mediocritat i va quedar entre els finalistes.

-Mama, mama, a escola em diuen miop!

-Ha escollit gasolina súper. (Nota: Aquesta segona frase cal dir-la posant veu artificial, ja que és una màquina qui la diu. El nen és tan miop que confon la seva pròpia mare amb un dispensador de gasolina.)

Un dia l'Aznar es vol confessar i va a l'església del seu barri. Li diu al capellà:

-Em vull confessar.

-I qui ets, tu? -li contesta el capellà.

-Sóc l'Aznar.

-Ah! El President del Govern. Mira, el teu cas és complicat, i és millor que vagis al bisbat.

L'Aznar se'n va al bisbat i li diu al bisbe:

-Em vull confessar.

-I qui ets tu, fill meu? -li respon el bisbe.

-Sóc l'Aznar.

-Uf! El teu cas és millor que el tractis amb el Vaticà.

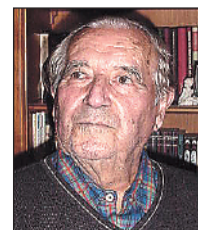
Bé, se'n va a Roma a confessar-se al Papa. El Papa li respon de la mateixa manera i li diu que vagi directament a la Creu per parlar amb Jesucrist. L'Aznar s'atansa a la Creu i diu:

-Pare, em vull confessar.

I Jesucrist li contesta:

-Fill meu, dóna gràcies que fa dos mil anys que em van clavar a la Creu, que si no ara mateix baixaria i et clavaria un bon gec de clatellades.

Poesia



CLIMENT GARAU I SALVÀ

Mallorca, tu me fas pena

Quan record meva Mallorca,
Que n'eres tota un jardí,
T'adorna la mata i el pi
I l'ullastre, llenya forta.
La muntanya i la costa,
Amb la serva gran verdor,
El curiós conrador
Sembrava la terra bona.

A dins el gran sementer
On tot s'hi aprofitava,
Porc i xot hi pasturava,
Sa truja amb el porcell.
S'arrel de los culissers,
De sota terra grufaven,
Eren los seus aliments.

Se dugué sa pretensió,
De sembrar molts d'ametllers,
Figueres i garrovers
I vinya pel bevedor.
Resultà la solució,
Per no haver de patir
Aquest va ser el camí,
D'aquell digne poblador.

El qui era caçador,
Partia a sa garriga,
Permís, tothom el tenia,
A l'amo feien favor,
El conill, l'animaló
Molt de perjudici dava
Perquè ell tot s'ho menjava
Blat, civada i favó.

El qui era pescador,
Amb sa canya i es potet,
Partia ell de trotet,
Amb tota sa il·lusió
Tenia sa intenció

De fer una bona pescada,
En menjava la setmana,
Fregit i en vinagró.

A dins Mallorca hi havia,
A l'illa prodigiosa,
Una llengua amorosa,
Per tot arreu se sentia.
Sa festa l'adornaria,
Glosat i ball viu d'aquí
Ho cantava el fadrí,
Amb tota sa galania.

Tot això va canviar,
Per mor des clima que té,
Ho va saber s'estranger,
I d'això s'encarinà
Hi vengué a pernoctar
Això és el cel en vida,
Aquest aire que es respira,
A cap lloc podré trobar.

Se desencadenà s'alarma
I s'espargí lo gran crit,
De dia també de nit,
La gent s'hi interessava.
Molts hotels edificava,
Pels clients acomodar-hi,
Ha estat cosa de no dir,
Del mode que canviava.

Amb aquesta situació,
Vengueren molts forasters,
Ha estat gros es procés,
Que ningú va creurer-ho,
Ara dins sa població
Només parla castellà,
Nostre idioma allunyà,
Els voldrien matar-lo.

Acudits

Dos bojos intenten escapar d'un manicomi, i un li diu a l'altre:

-Escolta, si la paret que hi ha és baixa la saltem per sobre, i si és alta cavem un forat.

L'altre respon:

-D'acord, passa tu primer.

Passades tres hores, el primer boig retorna amb cara de sorpresa i afirmant que no poden escapar.

-Per què? -respon l'altre.

-Doncs perquè no hi ha paret.

Un home va al metge i li pregunta:

-Doctor, què hauria de fer per viure més anys?

-Vostè fuma?

-Home, doncs sí, uns dos paquetets de Ducados cada dia.

-Doncs hauria de deixar de fumar. I beu?

-Home, un parell de cigalons al matí, un martini abans de dinar, un parell o tres de gots de vi durant els àpats, uns cubates a la tarda i una copeta de vi per sopar.

-Doncs hauria de deixar de beure. I va amb dones?

-Home, sempre que puc. Un parell de clauets al dia els faig.

-Doncs si vol viure molts anys també hauria de deixar d'anar amb dones.

-Doctor, i si faig tot això que em diu, viure més anys?

-Home, d'això no n'estic segur. El que sí li puc dir és que els anys que visqui se li faran molt i molt llargs.

Cuina

Tabulé

Ingredients:

100 gr. de cuscús precuit. Aigua. 3 tomàquets mitjans. 2 pebrots verds. 1/2 pebrot vermell. 1 cogombre. 1 ceba grossa. 2 pastanagues mitjanes. Un grapat d'olives variades. Herbes diverses (orenga, alfàbrega, herbes de provença, julivert, menta...). Oli, sal i pebre.

Preparació:

1. Bullim un volum d'aigua amb sal equivalent al de cuscús.
2. Tirem l'aigua al cuscús dins d'un bol. Ho deixem reposar uns 10 minuts. Hi tirem un raig d'oli i remenem.
3. Hi posem totes les verdures tallades ben petites.
4. Hi posem les olives.
5. Amanim amb les herbes, el pebre, la sal i l'oli.

Se serveix fresc (no fred, a temperatura ambient) i es pot menjar amb els dits (el dit gros, l'índex i el del mig de la mà dreta).

Arròs amb bacallà

4 persones. 1 hora i 10 minuts

Ingredients:

400 g. de bacallà, 300 g. de farcels de col-i-flor, 400 g d'arròs, 4 alls, 1 ceba, 2 carxofes, 100 g. de pèsols, 2 tomates, 2 dl. d'oli, pebre vermell, safrà, sal, 1 1/4 l, d'aigua

Preparació:

1. Talleu el bacallà i rostiu-lo a sobre la flama del foc, traieu-ne la pell i les espines, dessaleu-lo una mica i esmicoleu-lo.
2. Traieu les fulles més dures de les carxofes i talleu-les en quaters.
3. En una cassola de terrissa, amb l'oli indicat, sofregiu la ceba tallada fina, deixeu que agafi color i afegiu-hi el pebre vermell; ràpidament, poseu-hi la tomata ratllada i deixeu que es cogui lentament.
4. Quan estigui ben sofregit, poseu-hi les carxofes, remeneu i afegiu-hi l'arròs, ofegueu-ho un xic a foc viu i aboqueu-hi l'aigua bullent.
5. Tingueu la col-i-flor a punt, trossegada i neta, afegiu-la a la cassola amb el bacallà i els pèsols esgranats. Aromatitzeu amb el safrà torrat. La cocció ha de durar divuit minuts.
6. Proveu el punt de sal, ja que el bacallà podria quedar una mica salat i malmetre l'arròs.
7. Deixeu reposar uns cinc minuts i serviu.
8. És un plat que a Catalunya se sol menjar sovint per Quaresma.

Vichysoisse

Ingredients:

1/2 quilo d'alls porros. 1/2 quilo de patates. 100 grams de mantega. 2 litres d'aigua. 200 cc de crema de llet. Menta i julivert picats (una cullerada de cada). Sal i pebre negre

Preparació:

1. Pelem les patates i les tallem fines. Es netegen els porros i es tallen a rodanxes.
2. En una cassola al foc, es desfà la mantega i s'hi fregeixen els porros i les patates a poc foc uns 15 minuts amb la sal i el pebre negre.
3. S'hi aboca l'aigua i es fa bullir uns 20 minuts.
4. Es treu del foc i s'hi posen les herbes trinxades.
5. Es passa pel minipímer. S'hi aboca la crema de llet i es barreja.
6. Es rectifica de sal i de pebre i es deixa refredar.

Fricandó

6 persones. 1 hora i 30 minuts

Ingredients:

1 quilo de carn de vedella (tapa plana), 300 g de cebes, 2 pastanagues, 40 g de moixernons, 2 dl. d'oli d'oliva, 1 cullerada de farina, més la farina per arrebossar, 2 dl. de vi blanc sec, sal i pebre, 1 manat compost (llorer, farigola, julivert)

Preparació:

1. Poseu en remull els moixernons en aigua freda, durant 2 hores. Després escorreu-los bé.
2. En una cassola de terrissa, fregiu els filets de vedella, tallats prims, salpebrats i enfarinats, daureu-los en oli calent i reserveu-los.
3. En el mateix oli, ofegueu les cebes tallades ben fines, les pastanagues també, deixeu-les sofregir lentament perquè quedin uniformement daurades. Quan la ceba quedi com la mermelada, afegiu-hi una cullerada de farina i deixeu-ho daurar per tal que doni color a la salsa.
4. Ruixeu amb el vi, deixeu-lo evaporar, torneu a posar la carn a la cassola i afegiu-hi un xic de brou o aigua, poseu-hi el manat compost i coeu-ho lentament, amb la cassola tapada, fins que la carn sigui tendra.
5. Quan faltin uns quinze minuts per acabar la cocció, afegiu-hi els moixernons remullats i deixeu acabar la cocció. Tot seguit comproveu el punt de sal.
6. Retireu el manat compost i ja podeu servir.

Truita amb seques i botifarra negra esparracada

Ingredients:

Mongetes seques cuites, botifarra negra, ous, oli i sal.

Preparació:

Es baten els ous, amb un pessic de sal. Després, es treu la pell de la botifarra negra i es posa a la paella amb un raig d'oli, junt amb les mongetes. Se li dona uns volts, fins que les seques comencin a tenir la pell fregida i la botifarra s'hagi desfet, però suaument, per a què les mongetes no. Llavors s'hi tiren els ous batuts i es remena. Quan calgui, es tomba. Es serveix calenta.

P E T I T S A N U N C I S

AUTOMOBILS

TALLERS TORRENTS. Mecànica, neumàtics, aire condicionat. Adrià Ferran, 29. Ciutat. 971 420 518

EVOLUTIONCARS. Tintat de llunes, retolació gràfica, retolació adhesiva, rètols, logos i marques. Homologats per I.T.V. Eusebi Estada, 117 So n'Oliva. Ciutat. 971 750 912

MECÀNIC LLUÍS. Lluís Martí, 99 Ciutat. 971 245 977

AUTOTÈCNICAMENORCA. Cotxes sense carnet marca AIXAMA 8.000 euros. Menorca, 24 Manacor, 971 551 302

TALLER COLAU MOTORS. Manteniment, reparacions, pneumàtics, ITV. Valdúvia, 2 Manacor. 971 553 850

MOTOR SPORT. Venta i reparació de motos usades i noves. Joan Miró, 14 Manacor. 638 561 825

GROCAUTOESCOLES. Avda. Jaume III, 25 Santa Maria. Cl. des Menestrals, 21 Sineu. Sor Francinaina Cirer, 20 Binissalem. www.autoescolesgroc.com 609 641 816

TALLER LLUC RADO. Reparació general de l'automòbil. Plató, 17 Son Ferriol. 971 426 681

TALLERS D'ASIVAL. Mecànica, electricitat, xapa i pintura. Revisió ITV. D'Asival, 5 Polígon Can Valero. tallersdasiaval@telefonica.net 971 759 568

CARROCERIES. Construcció i reparació. Venta i reparació de grues hidràuliques. Ollers, 3 Polígon de Marratxí. 971 604 162

MALLORCALIMPIA. Servei de grua. Reciclatge de tot tipus de vehicles de desfeta, tramitació de baixes i retirada. Valoració màxima en sinistres de menys de 5 anys. mallorcalimpia@hotmail.es 971 101 313

AGENTFIAT. Venta i reparació. Rafel Albertí, 153 Inca. 971 505 979

TALLER FIOL. Manteniment del vehicle. Suspensió, direcció. Frens ITV. Polígon de son Llaut (Santa Maria). Tel. 609 606 497

BORSA
IMMOBILIÀRIA

VILLASPLANET.COM. Immobiliària. Avda. de la Platja, 19 B Port d'Alcúdia. 971 545 411

XALET a Los Damunt d'Alaró, veng per 749.000 euros. Solar de 1.700 m2. garaix i piscina. 661 427 008

NOUPIS.COM. Lloguer i venda de pisos. Plaça de Sant Jaume, 13 Manacor. 971 555 567

Directament del promotor, se ven pis a Pollença. 607 209 522

IMMOBILIÀRIA MALLORCA. Beate Pregler. Palma, 17 Sant Joan www.pregler-immobilien.de. Tel. 667 078 450

ES VEDRÀ. Assessors immobiliaris. So n'Oliva, 8. Ciutat. 971 753 082 www.esvedrainmobili-

aria.com

CONSULTING BALEAR IMMOBILIARI. Eusebi Estada, 113 A. 971 907 313

ASSESSORIA IMMOBILIÀRIA. Administració de finques, venda i lloguers de vivendes i locals Lepanto, cantonada Provença, 18-1. Manacor 655 810 921

TOMIR. Gestió immobiliària. Plaça Major, 18 Campanet. 971 509 158 www.buscocasa.com.tomir

IMMOBILIÀRIA CALA GAVIOTA. Compra, venda, lloguer i assessorament. Estany, 27 Colònia Sant Jordi. Tel. 971 655 722 www.calagaviota.com

GRAN VIOBRA. Construccions en general. Venda i lloguer d'immobles. Plaça Mare de Déu, 7 Colònia info@granvibra.com Tel. 971 656 330

IMMOBILIÀRIATOÑIRUIZ. Isaac Peral, 46 Cala Rajada. Tel. 971 566654. A Manacor, Plaça de la Constitució, 1 Tel. 626 031 581. www.tonirui.com

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu netegenord@hotmail.com Pollença

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terra-viva-mallorca.com carrer Major, 36 Alcúdia Tel. 971 546 426

IMMOBILIÀRIA ARBONA. Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmoiarbona.com.

IMMOBILIÀRIA MUNAR. Promotora, compra-venda i lloguer ed'immobles, terrenys i locals comercials. Finançam la seva compra al 100% www.grupjm.es Duc de Rubí, 5 local, 3 Son Ferriol. 971 427 472

BOTIGUES I
MAGATZEMS

PLANTES I FLORS. Can Pel·lisseta. Plaça, 28 Campos. 971

650 317

NORMA CÒMICS. Còmic americà, europeu, independent, llibres d'il·lustracions, disseny gràfic, narrativa fantàstica, posters... Pere d'Alcàntara Penya, 11 Ciutat. 971 919 980

BALESA. Garroves (i també triturades), ametlles i altres fruits secs, pinsos, cereals i farratges. Productes agrícoles. Carretera d'Alcúdia km. 13'800 Sta. Maria del Camí www.balesa.es 971 621 504

BOTIGA D'INFORMÀTICA UPI. Venta d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla, 44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoniandrover@gmail.com

PCBOX. Informàtica, servei tècnic, internet, jocs. Ronda des Port, 22. Manacor. www.pcbbox.com 971 843 899

BOTIGAMONTANA. Articles de regal, manualitats, bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sóller

NO ÉS PECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan, 86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noespecado.com

PASTISSERIA FRAU. Pa mallorquí forn de llenya, ensaïmades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sóller

LLIBRERIA BOLIC. Educació i vida saludable. Tot tipus de llibres. Gran stock de conte infantil, educació, autoconèixement, teràpies alternatives. També trobaràs objectes de de feng shui, de ioga, minerals, oracles i un gran assortiment en encens, ensensors, música per a infants, per meditar, ètnica, dansa del ventre, documentals, pel·lícules... Col·legi, 5 Capdepera. 971 564 434

CIÈNCIES OCULTES

CARTOMÀNCIA. Respostes clares i encertades. Manacor. 666 683 774

ASTROLOGIA, naturologia, tarot, numerologia, vidència, interpretació de somnis, paraciència. Einès Ojeda. Consultes a Manacor, Ciutat i Menorca. 651 072 677

TAROT, DESEMBRUIXAMENTS. Problemes de parella,

protecció de males influències, desavenències familiars. Consultes amb hora prèvia. 971 299 719 607 716 683 Francesc

ASTRÒLEG: Eliseu Gallardo. Lectures particulars, classes particulars i grups, cita prèvia. Andrea Doria, 5 a sobreàtic. Ciutat. Gran Via 688-2-2 cantonada Girona de Barcelona. 696 840 643 www.Astroanamnesis.es

TAROT MIQUEL. Treballs ocults, embruixaments i desembruixaments, protecció personal i negocis, expert en unió i tornada de la parella, protecció enemics. La voluntat. 971 293 967 610 213 002

CONSTRUCCIÓ I
ELECTRICITAT

CONSTRUCCIONS B&O. Construccions i reformes. Carrer Torrent, 9 s'Arenal. 608 583 305

BANYERES. A mida sense obra. Clima Hotel. Licorers, 169. Polígon Marratxí. 971 604 284

CALABUCH. Fontaneria, picapedrers, pintura, electricitat, ferreria, cristalleria, alumini i PVC. Llorenç Riber, 2 Ciutat. 871 962 760

XISCOMUNNÉ. Taller de torn i fressa, ajustador, realització de prototips, reparació i construcció de maquinària, fabricació de pinyols i rodes dentades, treballs artístics, elements de decoració. Isidor Antilló, 51 Ciutat. 971 278 822

BCLIMAAire condicionat. Baix des Cos, 25, Manacor. bclima@hotmail.com 971 551 622

CRISTALLERIA DIAMANT. Murals de mirall, instal·lacions comercials, tancament d'alumini, cristall aïllant de seguretat, gravats i bisellats. Bartomeu Calatayut, 5 Son Cladera. 659 682 492

POLIMENTS I VITRIFICATS SASTRE. General Weiler, 29 Inca. 971 503 936

DECOMAR. Envernissats, lacats i pintats. Can Valero, 30 local 13. 629 905 185

PEP MASCARÓ. Reformes d'obra, fontaneria, electricitat, ferro... Can Mete, 6 Pòrtol. 971 797 155

CONSTRUCCIONS Serra-Garau. Garriga, 29 Pòrtol. 695

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

NomDNI.....

CognomsTel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

161 139 – 37

ALUMINIS CONSELL. Persianes mallorquines, metal·listeria en general. Masnou, 11 Consell. 971 622 777

REFORMES EN GENERAL. Fontaneria, electricitat, pintura. Instal·lador autoritzat. Urgències 24 hores. www. By-pass.es,kz 654 036 929

BARCELÓ. Muntatges i reparacions elèctriques. Consultoria laboral i fiscal. Nuno Sanç, 23 Manacor. 637 372 306

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES, antenes satèl·lit, TDT, telefonia, centraletes digitals. TELMANaus Poima, passatge A Local 25 Can Valero 971 760 400

HIPERMADERAS. Portes, finestres, persianes, trespols, llistons, gelosies, tarimes, cuines, pèrgoles... i més. Fusters, 36 Polígon de Manacor. www.HIPERMADERAS.COM 971 555 182

METALISTERIA Son Peretó. Alumini, persianes, cristalleres, oscilobatents, ferro, arrambadors, barreres, ... Son Peretó, 4 Manacor. 971 550 160

CONSTRUCCIONS I REFORMES. Antoni Fernández. Cabana, 47-3-D. Pont D'Inca. 609 844 438

MALLORQUINA DE TOLDOS. Confecció de tendals, cobertura de piscines, motorització i reparacions, tendals de camió. Licorers solar 169-170 nau 33 Polígon de Marratxí. 971 229 714

BANYERES A MIDA. Per un perfecte acabament en la deteriorada, fabricada en vidre acrílic. Fàcil instal·lació sense obres. Licorers, 169-170. Polígon de Marratxí. infi@hotelcarnariassl.com. 971 604 284

CARLOS DA MONTE BARRETO. Electricista. Obres, il·luminació, manteniment, instal·lador autoritzat, camvis de tensió, urgències. carlosadamonte@yahoo.com.ar 629981 183

MARGERS. Feim tot tipus de feina amb pedra. A la seca o amb pasta. 666 130 369

INSTAL·LACIONS I MANTENIMENT J. SOLER. Calefacció, aire condicionat, termos, canvis de canonades, pintura, picapedrers, reparacions i obres, electricitat, grup pressió instal·lació i piscines. 617 321 015

ENRAJOLATS I ALICATATS Professionals en construcció.

Bany, cuines, trespols de porcellana etc. 671 446 876 652 187 721

CONSTRUCCIONS M D 2 Cases, xalets, reformes. 971 531 385-635 531 034 971 509 620-615 105 125

XESCMARTI. Paviment continu decoratiu. Paviment impresos, Cantó decoratiu, Enrajolats. Trespols. Sant Joan, 2 Sóller. 646 037 667 xescmarti.com

ECOELÈCTRICA. Electricitat en general. Energia solar. Cobertes fotovoltaïques. Instal·lador autoritzat. Manuel 646 825 308

PINTURES I LACATS. Biel Tugores. Pintura rústica, esponjats, estucats, façanes... Lluc, 180 Inca. 971 515 588

SERVEIS SANITARIS EU MOLL. Instal·lacions sanitàries, calefacció i piscines. Vicenç Buades, 40 Tel 971 865 061

ELÈCTRIQUES MANRESA. Instal·lacions elèctriques, antenes satèl·lit, telefonia mòbil, aire condicionat, venda d'electrodomèstics. Ariel, 12 . Cala d'Or. Tel. 971 657 378

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep, 66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTRO ESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I, 6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

BALEAR DE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitzi la porta. Basculant, enrrollable, corredora, batent. Venta, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.amm@gmail.com

CONSTRUCCIONS JAUMEI ROSSELLÓ. Doctor Fleming, 34 A Mòbil 607 858 666 jaumeirosello@terra.es LLubí

ESTÈTICA I PERRUQUERIA

SA PERRUQUERIA. Soldat Soberats Antolí, 18 Ciutat. 971 296 936

PAZVENTURA SPA. Gimnàstica facial, reflexologia facial, depilació natural. Massatges. Antoni Frontera, 9. 971 905 476

MIRANDA GYM. Carrer Guasp, 58. Plaça Sant Marino, 6 Coll den Rebassa. 971 267 994

DISSENYADORA DE MODA. Xisca Estremera. Confecció, transformació, aranjaments.



Joan Miró, 113A. 971 287 479 xiscaesmas@hotmail.com

DEMAR. Perruqueria i estètica unisex. Manicura, depilació. Aragó, 80. Ciutat. 971 249 689

PROFESSORA DE IOGA. Isabelle Ravenstein. Palma, 17 Sant Joan. monpetit@ravenstein.couk. Tel. 618763970

JOANASEGURA. Depilacions, tractaments corporals i facials, manicura, pedicura, maquillatge. Formentor, 75 Pollença. Demanau hora al 971 530 058

PERRUQUERIA I ESTÈTICA. Antònia Marín. Campanar, 1 Alaró. Demanau hora al 971 518 639

PERRUQUERIA UNIXEX CATI. Carrer Llaneres, 53 Santanyí. 971 653 001

SANDRA MENDEZ: Fotodepilació, fotorejuveniment, fototeràpia antiataques, fototeràpia antiacné. Sant Bartomeu, 114-2-B Consell 696 178 499

ESTÈTICA I MASSATGES MARI. Depilació, manicura, ... Massatges, antirues... i més coses. Carrer Cristòfor Colom, 28. Al costat de Correus. Porto Colom. Tel. 639 013 315

CA NA ROSETA. La perruqueria des de l'any 1931. Avinguda Baix des Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demanau hora al 971 550 053

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

BELLES FORMES. Depilació laser i normal, massatges, tractaments obesitat, tractament contra les rües, manicura... Pizarro, 13 Manacor. 971 559 533

L'INFINIT D'UNESTEL. Tractaments corporals, thai massatge, quiromassatge, reflexoteràpia podal, reiki. Baix des Cos, 39 A Manacor. Demanau

hora. 971 556 113

FUSTERIA I FONTANERIA

FUSTERIA AMENGUAL. Portes, persianes, armaris, porxos i cubertes, embigades, vidriera europea, decorats, cuines... Crèdit Balear, 10 interior nau A i B. Es Viver. 971 471 607

FUSTERIA ROCA. Mobles de cuina, bany, llibreries, parquet... Alferes Ribes Santandreu, 5 Ciutat. 609 325 792

KÄHRS. Parquet & inspiració. Venta, instal·lació i restauració de parquet flotant. Tarimes, revestiment de parets i sòtils. General Riera, 21 Ciutat. 971 203 702

FUSTERIA MIQUEL ÀNGEL. Mobles de cuina, bany, llibreries, parquet... Tinent Ferrà Fiol, 6 Ciutat. 971 907 591

NICOLAS CRISTALERO. Decoració, i acristallament en general. Metal·listeria en alumini. José Maria Usandizaga, 8 So n'Oliva. 971 209 239

ARAGÓ ANTONELLI. Fontaneria en general. Manteniment. Mateu Enric Lladó, 34-C-4-K Ciutat. 608 636 605-669 475 959

TONI JAUME. Armaris encastats, mobles a mida. Sant Rafel, 41, A Manacor. 971 554 112

S'AIGO NETA. Instal·lacions de fontaneria, calefacció, aire condicionat, tractament d'aigües, energia solar. Plana, 39 Maria de la Salut. 620 410 572

RAFEL PROHENS. Tornejats, enrevoltillats, restauracions, cèrcol motllura, feines per encàrrec. Arquitecte Gaudí, 6 Manacor. 971 554 285

JOAN DURAN. Restauracions i muntatges, mobles a mida, escales, mobles de cuina, etc. Murillo, 9-B Manacor. 615 672 028

FUSTERIA CAN COLOMET. Sa Rota des Pinar, 7 Maria de la

Salut. 971 525 782

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús, 34 Ariany. Tel. 971 830 275

FUSTERIA MONTERO. Mobles a mida i decoració, en fusta o en alumini. Carrer dels Licorers, 26-A. Polígon de Marratxí. 971 605 196

FONTANA. Muntatge i reparació de fontaneria, gas, aire condicionat. 609 676 145

TECNOMETÀLICA. Serralleria, acer inoxidable, llautó, coure, alumini. Feines per: nàutica, aviació, hostaleria, decoració, etc. Conraders, 37 L-1 Polígon de Marratxí. 971 604 536

MEDICINA

MASSATGES relaxants i terapèutics. Imposició de mans també a domicili. Sant Rafel, 26-A-1 Manacor. 669 448 798

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades, 41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

TOPDENTAL PEGUERA. Dr. J. Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera, 12-A local, 12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

ANIMA'T. Teràpia i Salut, dolors d'esquena, dolors de les articulacions, amb els aparells d'ANIMA'T ara et pots posar millor i cuidar-te a ca teva fàcil i començar l'alivi a les primeres sessions. Parc, 8 Ciutat. 971 780 301

GABINET D'ACUPUNTURA. Mesoteràpia, massatges, depilació Laser. Alcúdia, 51 Consell. 971 622 579

ESPAI TERAPÈUTIC. Doctor Joan Mir, metge de família, màster en sexologia i parella, màster en teràpia de conducta. Estàs satisfet amb la teva relació amb la parella? Pateixes tu o la teva parella qualche trastorn sexual? Pensau separar-vos? Consultau-nos. Font i Monteros, 22-1-A Ciutat www.espaiterapeutic.com 971 919 190

ÒPTICA SANTAPONÇA.. Riu Sil, 10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

CENTRE ÒPTIC BELLAVISTA. Òptics – optometristes. Montis-sion, 5 Pollença. 971 533 198. Ponent, 2 Port de Pollença. 971 866 552

MOTONÀUTICA

VERT & VERT. Venta, custòdia, manteniment. Pocomaco, 10 Can Valero. 971 298 158

NÀUTICA ES FORTÍ. Reparació i manteniment d'embarcacions. Sebastiana Clar, 5 Santanyí. 667 426 972

PRODUCTES NATURALS I ECOLÒGICS

ASHMI-CHELA. Herboristeria, cosmètica natural, productes esotèrics. Gabriel Carbonell, 30 Ciutat de Mallorca. 971 240 335

ROBERT I SEBASTIÀ. Conducció de fibra, aire condicionat. Alber, 3 Son Verí Nou. 606 948 889

FARMANATURA. Herboristeria, dietètica, dietes i consells. Passeig Colom, 34 (al costat de la peixateria) Can Picafort. Tel. 971 850 847

FINCA SON BARRINA. La major botiga de productes ecològics. Dimecres de 9 a 17, dijous i divendres de 9 a 20. Dissabtes de 9 a 17. Camí son Frontera,, carretera d'Inca a Llubí km 6 www.mallorcaorganics.com 971 504 540

L'ARC NATURA. Productes biològics, herbes medicinals, cosmètica natural, productes per a cèliacs. Bernat Vidal i Tomàs, 23 Santanyí. 971 653 001

BOTIGA CAFETERIA. Degustació de productes ecològics. Venta d'hortalisses ecològiques. Activitats medi ambientals. Autovia de Manacor Km. 40 Vilafranca. Tel. 971 560 631

ECOLÒGICA MALLORCA. Productes per el consum responsable. www.ecologica-mallorca.es. Sa Plaça, 6 Sineu. Tel. 971 520 577

CANBATLIU. Productes ecològics per a l'agricultura i la jardineria. Productes fitosanitaris. Via Portugal, 25 Manacor. Tel. 971 550 519

CANCOLETO. Vins ecològics. Visites concertades. Convent, 10, Petra. Tel. 971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera artesanal sense additius ni conservants. Mediterrani, 2 Porto Cristo. Tel. 615 910 992

FOX FIBRA. Cotó orgànic "ecològic", sense tintes ni lleixivets, ni cap altre producte químic o sintètic. Suau, confortable, antial·lèrgic. Venta a l'engròs i a la menuda al carrer Blanquerna, 6 de Ciutat. Tel. 971 200 720

LA CASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bioclimàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals, aïllaments, suro natural per a trespols. Jardineria i agricultura biològiques. Estúdis geològics. www.lacasa natural.net Tel. 971 140 453

RESTAURACIÓ

SA BOTIGA DE BUFFONS. Teatre Cafè Presentacions, acoïadaments, aniversaris, sopàs d'empresa, menús especials. Viu el teatre d'una altra manera. Consulta programació a sabotigadebuffons.com Vall-dargent, 29 Ciutat. 660 419 673

LA PARADA. Menjars preparats per endur-se'n Oms, 43 Ciutat. 971 718 213

S'AMARADOR. Restaurant pizzeria. Se menja a la carta. Miramar, 51 Sa Ràpita. 971 640 689

CAN PEP. Restaurant dues forquetes. Menú a 15 euróns. Miramar, 30. Sa Ràpita. 971 640 102

BRISES. Restaurant a la carta. Arrossos i mariscos. Miramar, 37 Sa Ràpita. 971 641 440

RESTAURANT XALOC. Menú a 10 euróns, caps de setmana a la carta. C/ Xaloc, 36, Sa Ràpita. www.mesonxaloc.com. Tel. 971 640 635

BAR EL MAESTRO. Menú diari. Menjars per encàrrec, tapes variades, fritures de peix. Guillem Sureda Melendez, cantonada Alferes Olesa Gual. Ciutat. 677 765 596

ART CAFÈ. Amanides, pastisseria selecta. Celebracions de batejos i noccs. Plaça Alexandre Fleming, 2-B. Ciutat. 971 070 934

KASCAI PORTITXOL. A la carta 25 euróns. Vicari J. Fuster, 71 Ciutat. www.kaskai.com 971 241 284

ROPIT'S. Bar, restaurant, cerveseria. Plat del dia 4 euróns. Sant Vicenç de Paül, 56 Ciutat. 871 961 645

TARPAS. Tartas & Tapes. Costa

i Llobera, 20 baixos. www.tarpas.es 971 465 612

RISTORANTE LA TOSCANA. Pastes, pizzes, peixos, carns... 15 euróns de mitjana a la carta. Avda. Peguera, 71 Peguera. 971 687 959

CAN PEP. Carns i delícies. Guanya temps i comana per internet. www.carniceriacanpep.com Cases des Poble, 7 Sant Marçal. Carrer Major, 115 Porròtol. 971 797 280

CAN BIEL FELIP. Menú a 8 euróns. Miquel Capllonch, 45 cantonada carretera Sóller. Ciutat. 971 906 831

CONTINENTE LATINO. Menjar sud-americà. Menú a 5 euróns. Cabrera, 11 Manacor. 971 551 729

LA DEHESA DE SANTA MARIA. Especialitat en productes ibèrics. Menú a 10 euróns. Aragó, 34. 971 468 138

ES MOLÍ DE CONSELL. Menú a 6 euróns. General Ricard Ortega, 26 Ciutat. 657 012 921

POLIESPORTIU SINEU. Menú diari a 7 euróns. Cuina casolana i carn torrada a la carta. 971 521 144

SON TOREÓ. Plats típics mallorquins. Cuina de mercat. Solera avalada per tres generacions. Son Torelló, 1 Sineu. 971 520 138

CELLER CAN NOFRE. Menjars per encàrrec a la carta. Enagistes, 3 Manacor. 871 989 110

BINICANELLA. Antic Moneştir. Restaurant Rural. Nova direcció: Petra Riera de can Castelar. Arrossos, paleta de me i porcella rostida al forn de llenya. 25 euróns a la carta. Carretera Son Cervera a Capdepera Km. 2. 971 567 270

CAFETERIA CAN ALLUNA. Plats combinats a 5 euróns. Ca na Xisca, 5 local, 4 Pont d'Inca. 971 422 272

CAN LLUÍS. Menú a 6 euróns. Berenars i tapes. València, 37 Manacor. 666 921 823

BAR RESTAURANT VICTÒRIA. Menú diari 8 euróns, dissabte 10, infantil 8. Gremi Forners, 28 Son Castelló 971 432 253

ES CANTÓ DE CAS CONCOS. Menú a 8 euróns, festius a 15, els vespres 14. menú de sopars d'empresa. Menjà per endur-se'n. Cas Concos des Cavaller. 971 839 548

CANLLERO. Menú diari 8'50.

Paelles i porcella rostida per encàrrec. Dissabtes "Cocido madrileño". A partir de les 18'00 Canya i tapa 1'00 euró. Carretera de Manacor, 359 Son Ferriol. 610 679 643

AVANTE. Menú a 7'50. Carrer mestre Chapi, 26 al costat de l'església. El Viver. 971 473 687

HOSTAL RESTAURANT CAFÈ-HPC. Menjar per endur-se'n, amb 20% de descompte durant tot l'any. Cristòfol Colom, 5 Porto Colom. 971 825 323

AGROTURISME CAS SANT. Habitació doble amb berenar, 184 euróns. www.cas-sant.com 971 630 298

ESCOLA D'ALIMENTACIÓ NATURAL. Cursos de cuina energètica bàsica, cuina energètica avançada, cuina medicinal. Rosa Tugores www.llamaviava.com 971 757 617

SES XARXES. Dies feiners menú a 7 euróns. Menjar per endur-se'n. Dissabtes i diumenges xocolata amb xurros. 971 810 402

INTENSIU. Berenars i tapes. Especialitat en anguiles. Divendres i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

ES CELLER. Carrer de l'hospital, 46 Petra. Menú a 8 euróns. A la carta 12 euróns de mitjana. Sopars d'empresa. 971 561 056

LIZARRAN.. Tavernes selectes. Menú a 8 euróns. A la carta i tapes. Fra Juníper Serra, 14 Manacor. 871 989 220

MOTIVITY GLOBAL. Hostesses, models, personal per a esdeveniments... Vicenç Joan Rosselló, 59 Ciutat. 971 455 785

RESTAURANT CAN' ARABÍ. A la carta 30 euróns de mitjana. Noccs, comunions, banquets d'empreses... Camí de Belveure, K. 1'20 Binissalem. 971 512 211

RESTAURANT LATAKIA. Menú vegetarià. Especialitat Cuina sirio libanesa. Falafet, Hummus, Tabalé. Carrer Torrent, 5 Ciutat. 971 457 302 608 054 943

RESTAURANT ATÍPIC. Menú diari 12'90. Paella els diumenges i per endur-se'n. Gran assortiment de vins. Joan d'Austria, 12. Badia Gran. 971 785 322

BAR TONI COTXER. Especialitat en tapes variades. Plaça Major, 19 Sa Pobla. 971 540005

RESTAURANT ES CRUCE.

Menú a 8 euróns. Carr. Cala Bona. Costa dels Pins. Reservau al 971 840 382

SANT JORDI. Bar Restaurant. Menú a 7'50. Formentor, 73. Pollença. 971 531 536

CASA PAGESA. Vine a gaudir d'un bon berenar, un millor dinar i un insuperable sopar. C/ de la Rectoria, 1 Sóller. 971 638 087

RESTAURANT SARESIDÈNCIA. Bufet a 9'50. Noccs, batejos, comunions. Dissabtes vespres bufet i ball de saló. Ctra. Cala Figuera s/n. Tel. 971 653 560 Santanyí

RESTAURANT SA COMUNA Menú i 7 euróns, a la carta 12 euróns de mitjana. Piscina i solàrium. Banquets de batejos i comunions. Tel. 971 524 697

RESTAURANT PARISIEN. Menú a 8 euróns. Servei a la carta. Ciutat, 18 Artà. Tel. 971 835 440

BODEGA CAN PANXO. Menjars casolans. A la carta 15 de mitjana. Verge del Carme, 4 Port de Pollença. Tel. 971 866 356

RESTAURANT CAN FERRÀ. A la carta 12 de mitjana. Carrer de Sant Pere, 3 Port de Pollença. Electrocorreu info@canferra.com Tel. 971 867 006

RESTAURANT L'AUP. Cuina de mercat i de graella. Ctra. Pollença (creuer Cala St. Vicenç). Tel. 971 532 606

RESTAURANT CAS'HEREU. Menú del dia a 8 . Festius a 15. Vespres a la carta: amanides, pa amb olis, carn i peix a la planxa. Pere Estruch, 1 Binissalem. Tel. 971 886 873

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters, 5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

CAFETERIA BON VI. Plat del dia, 8 euróns beguda inclosa. Plats combinats, tapes, entrepans. Santa Maria del Camí, 3 Port de Sóller. Reservau al 971 632 057

RESTAURANT CAN MIQUEL. Avinguda de les Dàlies, 31 (davant l'Església) Palmanyola. Reservau al 971 617 727

RESTAURANT CAN JERONI. Menú a 7 . Els caps de setmana al vespre a la carta. Carrer de Mossèn Alcover, 11. Son Carrió

CELLER LA PARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la ben-

zina. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

ES RECÓDEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I,62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT MODESTO. Carn a la brasa. Postres casolans. Carrer Torrent de can Botana. Cala Sant Vicenç. Reservau al 626 085 554 971 531 463

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12, festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tanqueta, 1 Randa. Reservau al 971 120 300

RESTAURANT CAS TEULER. Carretera d'Inca a Selva km. 3. Reservau taula al 971 515 777

BAR BARA. Berenars, menú a 6, carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar, 2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALAGAMBA. Menú Del dia a 8. Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gambas/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ES CRUCE. Cuina mallorquina a la carta:

porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km.41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SA TRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta, 16 Inca. Reservau al 971 500 049

"LAPOULETOQUÉE. Restaurant. Menú a 13'90. La Rambla. Ciutat de Mallorca. Reserva al 971 713 596

SERVEIS PROFESSIONALS

TOTEN SERVEI DOMÈSTIC. Atenció a persones majors i servei domèstic. www.centrodeeleccion.com 971 754 916

Dona de mitjana edat cerca feina de fer neteja a la comarca de s'Arenal. 617 005 901

TINTORERIA SANTA CLARA. Neteja en sec i arranjaments. Francesc Fiol i Joan, 13. 971 755 040. Berenguer de Sant Joan, 4. 971 724 297 www.paginasamarillas.es/on/line/santaclara

ADMINISTRACIONS ANDRATX. Menéndez Pelayo, 18 A Andratx 971 236 101

DOMESTIC SERVEI MALLORCA. Internes, externes, matrimonis, caps de setmana, cuiners, tenir cura d'ancians, assistència hospitalars. Carne, 3-A Ciutat. 971 723 988

MIQUELRIERA. Fabricació de maquinària agrícola. Homologació i matriculació de remolcs. Toros homologats. Ctra. De Felanitx (antiga farinera) Vilafranca. 971 560 314

DESIMPER. Productes de neteja. Ollers, 109 local, 4 Polígon de Marratxí. 607 938 491

MUDANCES MEDITERRANI. Cada setmana a Alemanya, Suïssa, Mallorca, Eivissa, Menorca, Costa Blanca. www.mudanzas-mediterraneo.com 971 434 155

FILATÈLIA. Vols una valoració dels teus segells... T'interessa comprar o vendre? Vols coleccionar i no saps la millor manera de fer-ho? Posa't en contacte amb el Grup Filatèlic Gent Cardessana. Clavells, 5 07530 Sant Llorenç. 971 569 377

AUTOESCOLA Lluís Ferrer. Llicència de ciclomotor, permís C (de Camió), Cursos BIP (taxi, ambulància, policia...) Major, 27 Sant Llorenç www.autoescolluisferrer.com. 971 838 406

MARTA MIMO & TOMEU REINÈS. Complementes de sac i roba. Antoni Maura, 4 Sóller. 661 021 075

Necessitam comercials, reporters/es...

Bones comissions

971 858 580

estel@premsaforana.cat

CLUB GIMNÀSTIC. S'Arenal Platja de Palma. Camí de ca na Gabriela. Dilluns i dimarts gimnàstica rítmica. 971 120 089

CLINICA VETERINÀRIA SINEU. Dilluns, dimecres, divendres i dissabtes d'11 a 13 hores. De dilluns a divendres de 16'30 a 20'00. Carrer des Menestrals, 20. 971 520 349 veterinary@cvsineu.com

FORCAT Neteges forestals, poda de pins i de palmeres. 637 792 192

ASSESSORIA PORTO Colom. Assessorament fiscal, contable, laboral. Carrer Cristòfor Colom, 38 Porto Colom. Tel. 971 826 181 aeroportocolom@telefonica.net

RENTADURIA TINTORERIA JOAN. Cortines, cobertors, catifes, nòrdics... Passeig Colom, 55 Can Picafort. Tel. 971 850 037

LLEÓ VERD. Floristeria, perruqueria canina, animalets. Carrer d'Avall, 12 Sineu. Tel. 971 520 789

MAPFRE. Tota classe d'assegurances. Ronda de l'Estació, cantonada Bons Aires. Sineu Tel. 971 520 870 perels@mapfre.com

FUTUR CLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'Illot.

INTERNET I SISTEMES POLLENTIA. La Gola, 11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nchinformatica.com

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodats, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau, 48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per

a rentar vaixelles... Carrer Asipo, nau, 2 Tel. 971 759 259 Can Valero

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor, 2 Campos. Mòbil 661 565 119

PARQUET I ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella, 15 local, 3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera, 2 Son Ferriol. 971 429 579

U.K. IMPORTS. Distribuim cerveses britàniques. Guinnes, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. Sondejos d'aigua garantida. Tel 620 632 714

RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Massutí, 22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera, 27 Sóller. Tel. 656 951 382

RESIDENCIA GALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany, 17 Ciutat. Tel. 971 401 776

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

SEGONA MA. Mobles i articles de segona ma. Salvador Joan, 53 Manacor. 622 466 581

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 40 € anuals

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)